

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

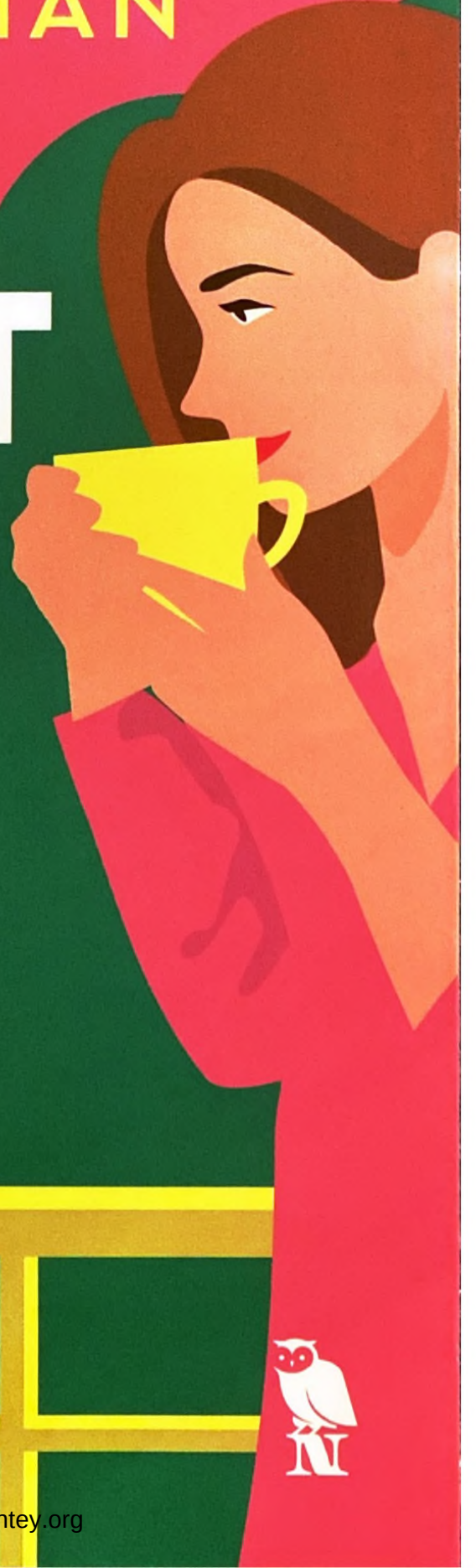
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ANNABEL
MONAGHAN

ÇAT KAPI AŞK

Aşk hikâyesi yazmanın birden
fazla yolu vardır.

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 735

Çat Kapı Aşk Annabel Monaghan

Kitabın Özgün Adı: Nora Goes Off Script

Çeviren: Kardelen Genç

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Editör: Gizem Toy

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Sidem Zelal Edin

Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Annabel Monaghan, 2022

Bu kitabın yayın hakları, Penguin Random House LLC'ye bağlı Penguin Publishing Group'un bir markası olan G.P. Putnam's Sons'dan, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6947-61-0

Baskı: Ağustos 2023

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1

34295 Küçükçekmece/İstanbul

Tel : (0212) 463 71 25

Sertifika No: 41707

ANNABEL
MONAGHAN

**ÇAT
KAPI
AŞK**

Çeviren: Kardelen Genç

1. Bölüm

Hollywood ekibi bugün gelecekti. Evimi kaybetmeyecektim.

Bu iki düşünce, güneşin tam da odamı aydınlatmaya başladığı anda belirdi kafamda. Senaryomun ödemesi çoktan yapılmıştı ve burada çekim yapmalarına izin vermemin ikramiyesi ise öğlen banka hesabıma yatacaktı. Elveda ödenmemiş emlak vergileri. Elveda kredi kartı borcu. Ve aslında düşününce, bütün bunları mümkün kılan Ben'in gidişi olmuştu. Öyle güzel bir gündü ki. Yataktan fırladım, en kalın kazağımı giyip aşağı indim. Kahvemi doldurup güneşin doğuşunu izlemek için verandaya çıktım.

Eğer evi satmak zorunda kalırsam alan kişi muhtemelen yıkar diye düşünürdüm hep. Yüz yıldan eskiydi ve neredeyse her şey kırık döküktü. Özellikle ocak ayında, rüzgâr mutfığa doğru estiğinden, zaman zaman kapı çerçevesinin arasına polar battaniye sıkıştırmamız gerekiyordu. Döşeme tahtaları kırık döküktü. Evde sadece iki banyo vardı ve ikisi de üst kattaydı. Yatak odalarının hepsinde de daha çok ufak tefek insanlar için altı parça kıyafet sığacak şekilde tasarlanmış birer dolap vardı. Ben'in her gün evle ilgili şikâyetlerini sıraladığı bir listesi vardı. Bana göre şikâyet ettiği şey aslında bendim.

Kabul, ev gerçekten de kötü durumdaydı. Ama bu eve, garaj yolunun uzun rüzgârlı yoluna baktığım ilk anda âşık olmuştum. İki yanında sıralanan manolya ağaçları ortada birleşiyordu ve şimdi, nisan ayında, pembe çiçeklerden oluşan bir tünelden geçiyormuş hissi veriyordu. Ana yola çıktığınızda kiliseden çıkan bir gelin gibi bir dünyadan başka bir dünyaya geçmiş gibi hissediyordunuz. Süt almak için dışarı çıkmak ve sonrasında eve dönmek bile başlı başına bir keyifti.

Ev, Manhattan'da yaşayan ve Laurel Ridge'e yazları gelen İngiliz Doktor George Faircloth tarafından yaptırılmıştı ki bu da kış için uygun olmayan koşulların eksikliğini açıklıyordu. Ev, otuz sekiz derece bir gün ve her şeyden önce açık alanın tadını çıkarmak için inşa edilmişti. Arazinin çevre düzenlenmesini bir orkestra şefi edasıyla, manolyaları ve altlarındaki hor çiçeklerinin baharı müjdelemeleri için sıraya dizmesini hayal edebiliyordum. Uzun karar kışın ardından, ilk çıkan pembe ve sarı çiçekler, "Bir şeyler oluyor!" diye bağıryorlardı. Mayıs'a kadar sakayıklar ve ortancalar çiçek açmadan önce sessizliğe bürünecek, bahçenin geri kalanıyla birlikte yeşermiş olacaktı.

Arka taraftaki çay evini görünce burada yaşamak için elimden geleni yapmaya karar vermiştim. Doktorun ikindi çayı ritüelini onurlandırmak için yaptırdığı tek odadan oluşan bir yapıydı. Ana evin derme çatma bir beyaz ahşap kaplaması ve siyah panjurları vardı ama çay evi arduvaz çatılıydı ve taştan yapılmıştı. Hâlâ çalışan küçük bir şöminesi vardı ve duvarları meşe kaplamalıydı. Sanki Dr. Faircloth eliyle gölete uzanmış ve evi İngiliz kırsalından çekip alarak buraya kondurmuştu. İçeri girdiğimizde Ben'in buraya "kulübe" dediğini çok net hatırlıyordum ve evlilik müessesinin altın kuralını uygulamış söylediğini duymazdan gelmiştim.

Burada uyandığımız ilk sabah henüz perdelerimiz olmadığı için sabahın ilk ışıklarıyla uyanmıştım. Kahvemi alıp ön ve-

randaya geçmiştim ve gündoğumu ile karşılaşmak hayatımın sürprizi olmuştu. Evi sabah altıda hiç görmediğim için doğuya baktığımızı bile bilmiyordum. Sürpriz bir hediye olmuştu, bu kırık dökük evi sevmenin dlyd.

şimdi verandada durmuş, film ekibi gelmeden önce güneşin doğuşunu izliyordum. imenliğimin sonundaki geniş kollu meşe ağacının arkasından önce pembe, ardından turuncu şeritler yavaşça yükseliyordu. Güneş her gün farklı doğuyordu bu ağacın arkasından. Bazı günler, film jeneriği gibi akıp gökyüzünü dolduran bir dondurmaya benziyordu. Bazı günler ise ışık, yaprakların arasından sızıyor, yumuşak bir griye bürünüyordu. Meşe birkaç hafta daha yapraksız kalacaktı. O zamana kadar çimenlikte sadece meşe palamutları ve birbirini polenleyen sarı ve pembe çiçekler olacaktı. Bahçemin en güzel zamanı nisan ayıydı. Özellikle sabahları çiy düştüğü ve ışık aldığı zamanlardı. Tüm bunların arkasındaki bilimsel açıklamayı bilmiyordum ama bu arazinin ritmini kendi bedenimi tanıyormuşçasına biliyordum. Güneş her gün buradan doğacaktı.

Çocuklarımı kaldırıp, karınlarını doyurup okula gönderene kadar altı kez üstümü değiştirmiştim. İlk giydiğim kot pantolon ve tişörtle aynanın önünde durunca sorunun saımda olduğunu anlamıştım. Kabarıklık ağustosta olduğu kadar kötü değildi ama yine de baya kabarıktı. Hollywood'dakilerin saçları tabiri caizse evcilleştirilmiş ya da vahşiyse bile, profesyonelce dağıtılmış gibi görünürdü. Kafamı banyo lavabosuna daldırıp yıkadım ve sonra saçlarıma tutam tutam fn çekmeye çalıştım. Böyle bir şeyi sanırım düğün günümde çocukluğumun geçtiği banyoda nedimelerin arkamda sıkış tıkış beklediği günden beri yapmamıştım.

Saçımı dümdüz yaptığımda saat daha dokuzdu. Saat onda burada olacaktı ve aynanın karşısında biraz daha zaman geçirirsem paniğe kapılacağımdan adım gibi emindim. Bence otuz dokuz yaşında, iki çocuk annesi biri için gayet iyi görünüyordum. Ayrıca bu film için seçmelere falan katılmıyordum, filmi yazan bendim. Kasabaya inip pek de acil olmayan birkaç ayak işi halletmeye karar verdim. Belki geldiklerinde onlardan sonra eve varıp hay-aksi-zamanın-nasıl-geçtiğini-anlamamışım ayağına yatabilirdim. Sanki mükemmel bir sürpriz doğum günüymüş gibi gerçek hayatımın Hollywood versiyonuna tam gaz giriş yapacaktım.

Ayakkabı tamircisine bir çift çizme bırakıp kitapçıdaki indirimli kitapların olduğu rafa göz atarak elimden geldiğince oyalandım. Bay Mapleton'la kalça ameliyatı hakkında sohbet etmek ve her hafta bana gazetesinden ayırdığı bir yığın çapraz bulmacayı almak için hırdavatçıya uğradım. Saat ona doğru yapacak bir şeyim kalmadığında artık eve gitme zamanımın geldiğini anlamıştım. Şimdi bir film ekibinin nasıl bir şey olduğunu ve çimlerine neler yapacaklarını görme zamanıydı.

Maalesef düşündüğüm gibi olmamıştı, geç kalmışlardı. Bu yüzden tekrardan ön verandaya geçip gelişlerini izledim. Toprak garaj yolumdan hızla aşağı inerken altındaki manolya çiçeklerini ezmişti ve gökyüzünü ürkmüş kuşlarla karartan on sekiz tekerlekli araca bakarken tırabzana tutundum. Kısacık bir an için, bütün arazim bir Hitchcock filmi gibi göründü.

Bu hayallerimin ötesinde bir şeydi. *Çay Evi*'nin gerçek bir film olmasına herkes kadar ben de şaşırmıştım. Senaryosunu yazdığım son filmin adı *Noel Öpücükleri*'ydi. Kırk dakikalık reklamlara yer vermek için iyi zamanlanan aralara sahip seksen dakikalık bir TV filmiydi.

Ondan önceki filmim *Memleketten Kalpler*'in hikâyesi hemen hemen aynıydı ama sonbaharda geçiyordu. Benim süper

gücüm, bir erkekle kadını çıldırtıcı derecede küçük sorunları olan, alışılmadık derecede mutlu insanların yaşadığı mükemmel kasabaya yerleştirmekti. Önce birbirlerinden nefret ediyorlar, sonra âşık oluyorlardı. İçlerinden biri gidene kadar olaylar güllük gülistanlık devam ediyordu ancak reklam arasından hemen dönünce kavuşurlardı. Hem de. Her. Zaman.

Çay Evi onlardan farklıydı ve kesinlikle şimdiye kadar yazdığım en iyi şeydi. Temsilcim Jackie okumayı bitirdiğinde ilk olarak, “Her şey yolunda mı?” diye sormuştu. Gülmüştüm çünkü gerçekten de karanlığa gömülmüşüm gibi görünüyordu.

Hikâye daha derindi ve ağır dozda ıstırap ve iç muhasebe içeriyordu. Ayrıca sonunda esas adam kesinlikle geri dönmüyordu. Ben gittikten sonraki aylarda, The Romance Channel’a iki tane hafif ve komik senaryo satmıştım. Ama sonra içimden bu karanlık şey dökülmüştü. Ben gittikten sonra özel hayatımı kendime saklamaya çalışmıştım ama sanırım bazı hikâyelerin tek istediği kaleminden dökülmek oluyordu.

“Demem istediğim bu harika,” diye devam etmişti. “Ama bu büyük bir film, The Romance Channel için pek uygun değil gibi. Eğer senin için de uygunsa, bu senaryoyu büyük stüdyolara sunacağım.”

“Senin için büyük zaman kaybı olacak,” demiştim ön bahçemdeki yaban otlarını koparıırken. “Kimse iki saat boyunca öfke ve terk ediliş izlemek istemez. Yemin ederim sonunu nesheli bir hale getirmeye çalıştım ama ne kadar uğraşırsam da kapıdan geri dönmesini kendime yediremedim.”

“Nora. Daha bir yıl bile olmadı.”

“Biliyorum. Bu yüzden en iyi olduğum alana devam etmeliyim. Senaryoyla ne yapmak istiyorsan yap. Belki de eteğimdeki taşları dökmem gerekiyordu. Annenle ilgili her şey yolunda mı?”

“Annem iyi. Bana birkaç hafta ver. Bu senaryo ezber bozan bir şey.”

İlk kamyon on sekiz tekerleğinin dokuzuyla çimlerimin üzerinde evimin önünde durduğunda, senaryomun gerçekten de ezber bozduğunu anlamıştım. İki kamyon daha yanaşmıştı ve içinden kameralar, ışık ekipmanları, mobilyalar ve insanlar çıkmaya başladı. İzlerken destek almak için verandanın korkuluklarına tutundum.

Pembe saçlı, genç bir kadın elinde bir panoyla gülümseyerek yanıma yaklaştı.

“Selam, sen Nora olmalısın. Endişelenme. Çünkü ben olsam tamamen çıldırırdım. Ben Weezie, Leo’nun asistanıyım.”

“Merhaba. Sorun değil. Çimleri yeniden ekebilirim.” Boşta ki elini sıkamak için uzandım. Yaşı bana daha yakın siyah tulum giymiş bir başka kadın yaklaştı. “Ben Meredith Cohen, baş yapımcı.”

“Nora Hamilton, ev sahibi,” dedim hâlâ verandanın korkuluklarına tutunurken. “Ve yazar,” diye ekledim çünkü ne diyeceğimi bilememiştim.

“Dinle,” dedi Meredith. “Çok kalabalığız. Kahretsin, sadece Leo bile şu sıralar fazla kalabalık. Çok gürültü yapıp ortalığı dağıtacağız. Sonra arkamızı toplayacağız ve iki gün sonra sana daha fazla ayak bağı olmayacağız. En fazla üç gün.”

“Sorun değil, böyle bir şey bekliyordum. Daha önce hiçbir film seti görmemiştim, bir bakıma heyecan verici.” Kırmızı bir kamyonet arkasında gümüş renkli bir Airstream’le* tam çimlerin üzerine doğru yanaştı. “O da ne?”

Weezie döndü ve kahkaha attı. “Ah, işte geldi. Tabii ki de Leo. Hepimiz Breezeport Hilton’da kalıyoruz; o kalmıyor.”

* Dünyaca ünlü bir karavan markası. (ç.n.)

Gözlerini devirdi ve yeniden gülümsedi, sanki bu adamın çimlerini harap etmesi biraz sinir bozucu ama bir o kadar da sevimliymiş gibi.

“Leo Vance o şeyin içinde mi uyuyacak? Ön bahçemde?”

“Yapacak bir şey yok. Garip biri işte. Ama banyosu var ve diğer herkes için de portatif tuvalet gelecek. Yani evin için endişelenme.”

Karavanın kapısı açıldı ve içinden kırklı yaşlarında ayakka-bısız bir süperstar çıktı. Düşük bel bir kot ve iki yerinden yırtık gri bir tişört giymişti. Saçlarının kesime ihtiyacı vardı ve Ben'i oynamak için fazla yakışıklıydı. Ama sonuçta beni canlandıran da Naomi Sanchez'di. Sanki yirmi dört saattir karanlıkta kalmış gibi yönünü bulmaya çalışırken gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Saat sabah on birdi ve New York City'den arabayla sadece doksan dakika uzaktaydık.

Leo Vance Hollywood'un en çok kazanan başrol oyuncu-suydu. Bunu biliyordum çünkü üç gündür onu araştırıyordum. Manhattan, Bel Air ve Cap d'Antibes'te evleri vardı. Bir NBA franchise hissesine sahipti. Hiç evlenmemiş, çocuğu yoktu. Terazi burcuydu. Aslen New Jersey'li ve bir erkek kardeşi vardı.

Leo'nun her filmini izlemiştim ama özellikle o oynadığı için falan değildi. İyi bir oyuncuydu ve ateşli bakışlarıyla ünlüydü. İtiraf etmek gerekirse bence biraz abartıyordu. İlk filmi *Çınar Ağacı Geceleri*'nde rol arkadaşı Aileen Bennett'a attığı ateşli bakışlar sayesinde Yaşayan En Seksi Erkek seçilmişti. Sanırım bu bir yerden sonra imza hareketine dönüşmüştü çünkü tamamen gereksiz olduğunda bile hemen hemen her filmde aynı şekilde bakmaya devam etti. Mesela *Halkın İçin Savaş* filminde daha yeni hamile kalmış karısına savaşa gitmek zorunda olduğunu söylediği sahnede de aynı şekilde bakıyordu. Ya da *Grup Davası*'nda bir harp okulunda mezuniyet konuşması yaparken herkesin ebeveynleri ve büyükanne-babalarına o ateşli bakışlarla

bakıyordu. Hele *Afrika Güllü*, bahsetmeye bile gerek yoktu. Sıtma salgınının kol gezdiği bir mülteci merkezi, için için yanan bakışlar atabileceğiniz bir yer değildi. Leo Vance, cinsel çekiciliğini yersiz bir şekilde göstermeye eğilimli biriydi.

Ateşli bakışlarını bir kenara bırakırsak her filme özgü etkileyici bir gülümseme yelpazesi vardı. Ürkek bir gülüşten manyak bir gülüşe kadar her birini tüm film boyunca tutarlı bir şekilde devam ettirebilmesine gerçekten hayrandım. *Çay Evi* için nasıl bir gülüş uyduracağını cidden merak ediyordum. Ben için nasıl bir gülümseme hayal etmişti? Ben'i en son ne zaman gülerken gördüm hatırlamıyordum bile.

Leo Vance verandama doğru yürürken kendimi tanıtmak için hazırlandım. Ekranda mükemmelken, gerçek hayatta pejmürde bir tipti. Birlikte bir hayat kurduğu kadını terk edip giden, sorunlar için boğuşan bir adama dönüşecekti. Sonunda kayda değer bir şeyler yazmamı sağlayacak kadar çıldırtıcı olmak Ben'in işiydi. Ben'in sahiden de bir şeylere yardımcı olması ironisine gülümsemeden edemedim.

Leo veranda da ben yokmuşum gibi yanımdan geçti. Sonra durup bir adım geri geldi. "Bir gamzen eksik," dedi.

"Diğeri içeride," dedim.

Başıyla onayladı ve sanki sahibiymiş gibi evime girdi. Pek de sevimli bir ilk tanışma olduğu söylenemezdi.

Yönetmen Martin Cox'la tanışmak beklediğim gibi beni germiştii. Weezie de Leo'nun peşinden gittiği için geldiğinde verandada Meredith'le beni buldu.

"Sen Nora olmalısın."

Uzun değildi ama iriydi. Ve bu iriliğin gerçekten fiziksel mi yoksa daha çok varlığıyla kapladığı alandan dolayı mı olduğuna karar verememiştim.

Elini sıkarken çenemi kapalı tutmaya çalıştım. Konuşmaya başlarsam *Alabester*'in final sahnesinde ne düşündüğümle başlar neden Oscar alamadığından çıkardım. *Mahsur Kadın* filmindeki ışıklandırmanın bile tek başına olağanüstü olduğunu söyleyecektim. Sırf *olağanüstü* kelimesini kullanmamak için çenemi kapalı tuttum.

“Peki, mekânı görebilir miyiz?” diye sordu. Meredith ve Martin'i evimin arkasına, ormanın girişindeki çay evine doğru götürdüm. Çay evine gitmek için yol yoktu, sadece çimenler vardı ve bu yüzden çay evini ziyaret etmenin bedellerinden biri de neredeyse her zaman ıslak ayakkabılar olurdu. Alışkanlıktan büyük meşe kapıyı açık bırakmıştım, kapı açıkken arka duvardaki çelik pencerelerden doğrudan ormanın girişi görölüyordu. Bu bana olasılıkların sonsuzluğunu hissettiriyordu.

Çay evi benim için kutsal bir mekândı. İçinde yazarak benliğimi koruyabildiğim bir yerdi. Ve asıl evimin aksine hava şartlarına dayanıklıydı. Faircloth'ların da buraya benim yaklaştığım gibi yaklaştığını hayal ediyordum; şöminede ateş ve çay ve ikramlarla dolu bir masa. Âşıkların burada buluşup sohbet edip ilk kez öpüştüklerini hayal ederdim. Ben ise burayı hep depo olarak kullanmak istemişti.

Aslında konu buralara kadar gelmişti. Bana kalsa dünyanın ihtiyacı olan son şey daha fazla depolama alanıyken Ben üçüncü bir motosiklete ihtiyacı olduğunu sanıyordu. Gidişi ile ilgili beni avutabilecek pek çok şeyden biri tüm bu ıvır zıvırını yanında götürmesi ve çocukları bana bırakması olmuştu.

Çay evinin evliliğimizin bitmesinde rolü çok büyüktü, bu sayede bu filmde başrol kazanmıştı. Ben, orada geçirdiğim zamana, yaptığım işe içerlenirdi. Son on yıldır faturalarımızı

benim ödemem gerçeğine de. Bu konuda aynı düşünüyorduk aslında. Aileyi geçindirmekte rolüm artıkça beni daha çok hor görmeye başlamıştı. O bana böyle davrandıkça ben de işleri yoluna koymak için bir o kadar çok çalışmışım. Çay evinde yazı yazmam onun için bakmak istemediği bir aynaydı. Filmde de böyle olacaktı. Gerçek hayatta belki de sadece daha fazla depolama alanı istediği için gitmişti, bilmiyordum. Ben yetinmeyi asla bilmezdi, hep daha fazlasını isterdi.

Çay evine yaklaşırken Martin'in nasıl nefesinin kesildiğini gördüm. "Burası başka bir dünya," dedi. "Fotoğraf hakkını vermiyor."

Gülümseyip yürümeye devam ettim. "Kesinlikle başka bir zamandan kalma gibi. Burada yazıyorum."

Nisan ayına göre hava sıcaktı ve arduvaz çatı dün geceki yağmurdan sonra güneşte parlıyordu. İki dev ortanca fidanı kapıyı kuşatıyordu. Şimdilerde ilk yapraklarını döküyorlardı ama yakında kafam büyüklüğünde gök mavisi çiçeklerle dolup taşacaklardı. "Temmuza kadar bekleseydiniz bunları çiçek açarken görürdünüz," dedim. Anlaşılan kendine kendime konuşuyordum çünkü Martin çoktan içeri girmişti.

"Burası kesinlikle mükemmel," dedi ellerini panelli duvarlarda gezdirirken. Bir telsiz çıkardı. "Çay evindeyim. Çekyat için çarşaf getirin, arka pencereden saat üç yönünde güneş ışığına ihtiyacım olacak. Ve bir paspas. Leo ve Naomi'nin makyajları yapılıyor mu kontrol edin."

Meredith bana göz kırptı. Muhtemelen beni paspas konusunda daha rahat hissettirmek istemişti. Ona omuz silktim. Neden umurumda olsundu ki? "Tamam, ben ayak altında dolaşmayayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

Evime geri döndüm ve boş olduğunu görünce rahatladım. Pencerelelerin hepsinden dışarıdaki hareketlilik gözüküyordu: Bir yemek kamyonu, Leo Vance'i spreyl şişesiyle kovalayan bir kadın. Büyük karavandan Naomi Sanchez çıktı. Her nasılsa rü-küş bir ev kıyafeti vardı üstünde. Martin'in beni hayal ettiği gibi giydirildiğini tahmin ettim.

Naomi Sanchez'i ilk kez *Dolandırıcı'nın İntikamı* filminde yirmi beş yaşlarındayken izlemiştim. Aldatıldığını öğrendiği bir sahne vardı. Yüzünü yakın çekim yaptıklarından tüm ekranı kaplıyordu. Gözeneklerinin nerede olduğunu merak etmiştim. Şimdi otuz iki yaşında olmasına rağmen hâlâ gördüğüm en güzel kadındı.

Kate'e mesaj attım: *Leo Vance evimdeydi. Naomi Sanchez muhteşem güzel.*

Kate: *Aman Tanrım.*

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yani bakıldığında evimdeydim ve burada yazmıyordum. Evin içi anne olduğum yerdi. Mutfaktaki kahvaltı dağınıklığını hâlâ toplamamıştım. Leo Vance muhtemelen etrafa sıçrattığım krepleri görmüş, pastırmanın kokusunu almıştı. Temizliğe başlarken onun buraya girmiş olması beni biraz tedirgin etti. Sınır olması gerekiyordu. Yarın buraya geldiğimde onu bulaşık makinemle ateşli bir şekilde bakışırken bulmak istemiyordum.

Kız kardeşimi aradım. Telefonu bakıcıları Leonora açtı. "Arkadaşlarıyla dışarıda," dedi. Penny ile kocası Rick, Manhattan East Hampton'da yaşıyordu. Doğru insanlarla doğru şeyleri giydikleri için *Town & Country*'de sık sık boy gösterirlerdi. Hayatımda ilk kez Penny'den daha havalı bir şey yapıyordum, bu yüzden mesaj bıraktım. "Lütfen ona aradığımı ve Naomi Sanchez ile Leo Vance'in şu anda garaj yolumda olduklarını söyle." Leonora'nın haykırarak cevap vermesi beni tatmin etmişti.

* Bir sosyete magazin dergisi. (ç.n.)

Mutfağı temizledikten sonra normalde bu saatlerde ne yaptığımı düşündüm. Bugün çarşambaydı ve çarşamba günleri köfte yedik. Tabii ya! Dondurucudan yarım kilo hindi kıyması çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. Bu umduğum kadar uzun sürmemişti.

Kış bahçesinin köşesindeki pencereden seti izledim. Benê ikimizin de düzenli bir maaşı olmasının daha iyi olabileceğini söylediğim sahneyi çekiyorlardı. O gün beni hayallerine inanacak vizyona sahip olmayan diğer insanlarla aynı kefeye koyduğu gündü. Ben bir asalaktım, bir robottum, geleneklerin kölesi-ydim. Bunun bardağı taşıran son damla olduğuna emindim. Sözlerimin Naomi'nin mükemmel ağzından çıktığını hayal ettim ve belki de oyuncu kadrosunun tamamen yanlış olduğunu düşünmeye başladım. Leo Vance, Naomi Sancez gibi güzel bir kadına bakarken nasıl Ben kadar küçümseyici davranabilirdi ki? Bu ikisi kadar güzel insanlar ilişkileri pek ala yürütebilirmiş gibi gözüküyordu. Hiçbir erkek Naomi Sanchez'i bırakıp gitmezdi.

Bir saat kadar seti izledikten sonra çocukları alma vaktinin geldiğini fark ettim. Garajımı açtığımda üç adamın girişte sigara içtiğini gördüm. Sigaralarını atıp ayakkabılarıyla söndürdükten sonra kenara çekildiler ve sanki valeymişim gibi el salladılar.

Kamyonların etrafından dolaşmak ve beni ana yola çıkaran garaj yolumun toprak kısmına ulaşmak için kendi çimenlerime sürmekten başka çarem yoktu.

Kaosu arkamda bırakıp, hiçbir şeyin değişmediği Laurel Ridge'e doğru sürmek iyi gelmişti. Ben bu şehirde yaşamak zorunda

kalmıştı çünkü başka şansı yoktu. Asıl istediği büyük şehirde yaşamaktı. Tam olarak Penny'nin hayatını. Ancak bunun çok pahalı olduğu gerçeğiyle yüzleşince, ulaşımı kolay bir banliyöde büyük bir ev istemişti ki bu da imkânsızdı. Arthur'a hamileydim ve karnım büyüdükçe stüdyo daireye asla sığamayacağımızı anladığımızda zamanla yarışıyoruz. Üç yüz bin dolarlık bir ev için elimizde yirmi bin dolar vardı ve üç yüz bin dolarlık bir ev Ben'in hayal ettiğinden çok daha uzaktaydı.

Ben, arkadaşlarına yatırım olarak taşrada bir ev alıp yeniden yaptıracağımızı söylemişti. Buranın gelişmekte olan bir kasaba olduğunu da eklemişti ki ne zaman hatırlasam hâlâ komik geliyordu. Bana kalsa kasabanın sloganı “Ne Yükseliyoruz Ne de Geri Gidiyoruz” olmalıydı. Burası her türlü ilerleme ve gelişmeye direnen ve içten içe Disneyland'deki Main Street* olmayı arzulayan bir kasabaydı. Tek amaçları Ben gibilerin Laurel Ridge'i şirin bir kasabaya dönüşmesini engellemek olan bir mimari inceleme kurulu ve bir planlama komisyonu bile vardı.

Taşındığımızda Laurel Ridge'de altı ya da yedi dükkân vardı. Bu dükkân sahipleri, müdavimlerinin bir tarıkata bağlıymışçasına olan sadakatlerine bayılırlardı. Laurel Ridge, çekici her zaman tanıdığınız birinden alacağınız ve genç bir ergenden ev yapımı dondurma alabileceğiniz bir kasabaydı. Manhattan'dan bir avuç dolusu sahte vitaminler ve köpekler için özel kurabiyeler satmak amacıyla gelen işletmeler açıldığı gibi kapanmıştı. Ancak bir yıl falan dayanabiliyorlardı.

Kasaba merkezinin sonunda Laurel Ridge İlkokulu vardı. Park ettim ve arkadaşlarımı oyun alanında bir grup başka ebeveynle beraber gördüm. Sanki sıradan bir gün gibi.

“Aman Tanrım! Dökül bakalım,” dedi Jenna. Kate ile basketbol potasının altında bekliyorlardı.

* Disneyland'in tema parklarından biri. Nostaljik Amerikan kasabalarının canlandırmasıdır. (ç.n.)

“Ne?” dedim rahat görünmeye çalışarak. “Leo ve Naomi’y-leydim. Her neyse işte.”

“Tatlı mı? Sana da o şekilde baktı mı?” diye sordu Kate.

“Evet ve hayır. Kesinlikle çok tatlı ve bana neredeyse hiç bakmadı.”

“Saçlar boşa gitti o zaman?” dedi Jenna. Saçlarımı yapmış olmama gönderme yapmıştı.

“Evet o biraz abartı oldu,” diye itiraf ettim. “Naomi Sanchez’i görseydiniz neden bana bakarak zaman kaybetmediğini anlardınız.”

“Merhaba Nora.” Molly Richter bize yaklaşıyordu. “Hoş görünüyorsun, saçların güzel olmuş.” Molly ortaokulda tanıştığınız ve hiç değişmeyen o klasik sürtüklerdendi. Onunla aramızı iyi tutmamız gerekiyordu çünkü okul aile birliğinin başkanıydı ve rastgele gönüllü işleri atama yetkisine vardı. Bu yüzden Molly Richter’den tıpkı eskiden askerlikten kaçan insanlar gibi kaçıyorduk.

“Bu hafta Hollywoodculuk oynadığını duydum,” diye devam etti.

“Evet öyle.” Molly ile konuşurken herhangi bir ek bilgi vermemeniz ya da cümleleriniz bitince soru sormamanız kilit noktaydı.

“Ne tatlı. *Oliver Twist* provasının haftaya çarşamba okul çıkışında olduğunu ve sahne arkasında çocuklara göz kulak olmak için adını yazdığını unutma.”

“Nasıl unutabilirim? Arthur dilinden düşürmüyor.” Ve işte kendi ayağıma sıkışmışım. Saçıma fön çekmemeliydim. Kate’in sanki bataklığa düşmüşüm ve beni kurtaracak halatı yokmuş gibi nefesi kesildi.

“Ya, Arthur büyük bir rolle mi ilgileniyor yoksa?” Molly cevap vermem için bana fırsat tanımadı.

“Bu harika! Çünkü seni başkan olarak seçecektim ama madem Arthur işin içine bu kadar girecek, her halükârda orada olacaksın demektir. Mükemmel.” Arkasını dönüp uzaklaşırken Columbo tarzı defterine bir şeyler karaladı.

Jenna gülmeye başladı. “Boku yedin.”

“Evet, bunu söylemek istemem ama cidden öyle,” dedi Kate. “Hayır dersen –ki böyle bir şansın bile yok– Arthur’un bir ağacı ya da taş rolünü oynamasını için elinden geleni yapar.” Seçmeler bugündü, bu yüzden Molly’nin gücünü kullanıp on yaşındaki oğlumu saf dışı bırakması için çok geç olmasını umdum. Arthur’un zaten okulun bahar dönemi sporlarıyla arası felaket derecede kötüydü ve bu oyun onun tutunacak tek dalıydı.

“Biliyorum. Ve sorun değil. Arthur rol alırsa birilerinden yardım isterim.”

“Kimse yardım etmek istemez,” dedi Jenna.

“O zaman ne gerekiyorsa onu yapacağım. Bu oyun Arthur için gerçekten çok önemli. Ben gittiğinden beri onu ilk kez bir şey için bu kadar heyecanlanırken gördüm.”

Genellikle Ben’den bahsetmezdim. Çok üzücü olduğundan falan değildi, sadece neredeyse aklıma hiç gelmezdi. Yine de tuhaf bir sessizliğe sebep olmuştum ve bu da benim yararına gibi görünüyordu.

“Yardım ederiz,” dediler.

“Süpersiniz.” Zil çalınca yığınla çocuk okuldan dışarıya fırladı. Arthur bize doğru koşarken sırt çantasını ayağımın dibine atıp bir grup çocuğu oyuncak tırmanma merdivenlerine kadar kovalamaya başladı. Hareketlerinden seçmelerin nasıl geçtiğini anlayamadım.

Ailemizin sekiz yaşındaki patronu Bernadette koşarak yanıma gelip sıkıca sarıldı. “Saçın hakkında bir şey söyledi mi?”

“Hayır, seninkiler gibi yapmalıydım.” Ellerimi Bernadette’in kahverengi buklelerinde gezdirdim. Eski zaman saçlarıyla *Küçük Afacanlar*’dan fırlamış gibiydi.

“Hadi gidelim,” diye emretti. “Üç saat içinde gidecekler.”

“Yarın yine gelecekler,” dedim. Bernadette bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. “Tamam iyi.”

Arthur’a seslendim. Asfaltta sürüklenerek yanıma geldi.

“Cidden mi? Saat daha üçü çeyrek geçiyor. Bu ucubenin film yıldızlarını dikizlemesi için eve mi gitmesi lazım?” Arthur parmaklarını oynatırken istediği gibi tehditkâr görünmüyordu.

“Seçmeler nasıldı?” diye sordum.

“Rolü kaptım.” Arthur bana oyun alanında yaygara koparmayayım diye uyarırcasına yarım ağız gülümsedi.

Sırt çantasını aldım. “Seni utandıracak bir şey yapmadan hadi gidelim.”

Eve giden son virajı dönerken Bernadette aklını kaçırmak üzereydi. Arthur ise Hollywood’un en ünlü yıldızları için fazla havalı olduğunu göstermeye kararlıydı. Onunla tanıştıkları için asıl şanslının onlar olduğunu düşünmemizi istiyordu. Ne de olsa artık *Oliver Twist*’te önemli bir rolü vardı.

“Anne, Bernadette çok utanç verici. Teneffüste ve öğle yemeğinde herkes bana filmi sordu. Kasabanın ucubeleri gibiyiz.”

Airstream karavanını ve iki tane on sekiz tekerlekli aracı geçtik. Daha garajımızı göremeden hamur işleri ve sandviçlerle dolu bir masa yolumu kapattı. Camdan açıp garajımı işaret ettim. Kırmızı şapkalı genç bir adam, çocuklarıma birer donut ikram edip masayı verandama taşımayı memnuniyetle kabul etti.

* Orijinal adı *The Little Rascals* olan 1994 yapımı bir film. (ç.n.)

“Bu efsanevi bir şey,” dedi Bernadette.

“Sadece bir donut,” dedi Arthur.

Daha arabadan inmeden garaj kapısını kapattım, kozama döndüğüm için mutluydum. Dışarıdaki her şey gürültü, lastikler ve benim dışımda kararlar alan insanlar tarafından istila edilmişti. Yukarı çıktığımda tüm perdeleri çekecektim. Ödev, akşam yemeği, *Çarkıfelek*, yatış.

Sözleşmeye göre saat altıya kadar gitmeleri gerekiyordu.

Merdivenlerden mutfığa çıkarken, Bernadette art arda yığınla soru sormaya başladı.

“Naomi’yle tanıştın mı? *Denizcinin Karısı*’ndaki kadar güzel mi? Leo da burada mı? Boyu uzun mu kısa mı? Frannie onun kısa boylu olduğunu söylüyor ve söylediğine göre sahnelerini bir takozun üzerinde...”

Merdivenlerin başına geldiğimizde Leo’yu mutfak tezgâhımızda otururken görünce kalakaldı. Nefes almadan konuşması da etkiliydi muhtemelen.

Leo yavaşça ayağa kalktı, 1,87 cm falandı. Bernadette’e sert bir şekilde baktı. “Ben kısa değilim, küçük hanım.” Bernadette kızarak gülümsedi ve anında elleriyle suratını kapattı.

“Hah! İşte burada!” Leo elindeki birayla ona işaret etti. Elindeki bira Kate ve Mickey için ayırdığım biralardan biriydi.

“Ne?” diye sordu Arthur, hafif telaşla.

“Şu kayıp gamze. Evin her yerine baktım. Annenin eksik gamzesi tam orada, kız kardeşinin yanağındaymış.” Bernadette gülümsemesini tutamıyordu, Arthur gözlerini devirdi.

Eve girdiğimizden beri hareket etmediğimi fark ettim. Elimdeki yarım donut ile donakalmıştım. “Evet, aferin. Onu sakladığım yeri buldun.”

Leo birasını içmeye geri döndü. Belli ki oluşan sessizlikten yalnızca ben rahatsızlık duyuyordum. “Ee, ben Nora. Projenin yazarı. Ve burası benim evim.”

“Leo.”

“Ben Bernadette, bu da Arthur.”

“Şerefe.”

“Dışarıda olman gerekmiyor mu?” diye sordu Arthur.

“Bugünlük kendi sahnemi çektim. Şimdi sadece Naomi’nin olduğu birkaç sahneyi çekiyorlar. İç karartan bir film.”

“Şey, evet. Öyle bir ruh halindeydim.”

“Ama şimdi daha iyi bir ruh halinde,” diye düzeltti Bernadette.

“Evet. Ve şimdi ödevlere başlamamız lazım,” dedim.

“Birazdan giderim. Karavanım çok sıcak ve şu bulmacayı çözmeye çalışıyordum.” Bu gece için kendime ayırdığım bulmacayı gösteriyordu. Bugün çarşambaydı ve benim en sevdiğim bulmaca günüydü. Çarşamba günkü bulmacalar ne çok kolay ne de çok zordu. Bunu bilen çocuklarım ne tepki vereceğimi kestiremediklerinden ikisi de bana bakıyorlardı.

“Peki, tamam,” dedim. Çimlerim, bira, bulmaca. Hepsini kenara yazıyordum.

Lavabonun yanında durmuş elimde donut üçünü izledim. Leo bulmacamı çözmekle uğraşıyordu. Çocuklarım sırt çantalarından dosyalarını çıkarırken normal davranmaya çalışıyorlardı. Bernadette keçeli kalem ararken Leo ona birkaç tane uzattı. Boyama yaparken bir yandan Leo’yu izliyordu. Arthur’un bir dakika içinde yapması gereken kesirler ödevi için Leo telefonundan kronometre açtı. Bu uyumsuz üçlüyü sanki bir filmde sahneymiş gibi izledim.

“Peki, normalde bu saatlerde ne yaparsınız?” Leo sessizliği bozdu.

“Ah, akşam yemeğini hazırlamaya başlarım.” Hatırlatma için minnettardım, mutfakta gezinmeye başladım. Donut’ı atıp tezgâhı sildim, buzdolabını açtım. Tezgâha koyduğum hindi kıyması çözülmüştü, şimdi sadece bir yumurtaya ihtiyacım vardı. Kıymayı bir kâseye alıp içine yumurtayı kırdım.

“Aman Tanrım, ne yapıyorsun?” diye sordu Leo. Başkalarının payına ateşli bakışları düşerken benim payıma düşen de buruşmuş suratı ve tiksinti dolu bakışlarıydı.

“Çarşamba günleri köfte yiyoruz,” dedi Bernadette.

“Bu doğru olamaz,” dedi hipnoz edilmiş gibi.

Biraz soğan doğrayıp biraz da ekmek kırıntısı ekledim. Leo bakışlarımı karışımdan alamıyordu.

“Bu gerçekten şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç şey.” Daha sonra ellerimle karıştırdığımı görünce, “Lafımı geri alıyorum,” dedi. Çocuklar kahkaha attı.

Saat beşe doğru Weezie Leo’yu ararken çakırkeyif bulduğuna pek de şaşırmadı. “Hadi gel seni tekrar makyaja alalım. Hava kararmadan önce birkaç şeyi yeniden çekmemiz gerekiyor.”

Çocuklarıma akşam yemeğinde balık yiyeceğimizi söylediğimde yüzlerinde acı dolu ifade belirirdi, şimdi Leo’nun yüzünde de aynı ifade vardı.

“Hayır. Lütfen. Bana daha çekecek sahnemiz olduğunu söyleme.”

“Tabii ki var. Sahneleri tamamlamak için bir ya da iki günümüz kaldı.”

Leo birasını sıkıca kavradı. “Ama çok iç karartıcı. Çocuklar, anneniz çok iç karartıcı. Dayanamıyorum.”

“Aslında eğlenceli biri,” dedi Arthur. “Ayrıca diğer filmleri biraz aptalca olsa da süper mutlu sonlarla bitiyor.”

“Haklı,” diye itiraf ettim. “Aptalca ve mutlu. Bu tek seferlikti, kusura bakma.”

Boş bira şişesini inceledi. “Geri dönemez mi? Bir tür aydınlanma falan yaşayıp geri dönse mesela?”

Arthur kesirleri tekrar ediyormuş gibi yaparak yüzünü gizledi. Ben’in bir aydınlanma yaşaması Arthur’un açık yarasına iyi gelebilecek bir merhemdi.

“Geri dönmeyecek,” dedim.

2. Bölüm

Ertesi sabah derin bir sessizliğe uyandım. Arabalar gitmişti, kamyonlar da boştu. Leo muhtemelen karavanında sızmıştı. Kahvemi doldurup güneşin doğuşunu izlemek için verandaya çıktım. Leo'nun karavanı, çimlerimde bıraktığı çamurlu izler gibi gözüme batsa da görüşümü engellemedi. Güneş meşe ağacımın uzanmış kollarının ardında gökyüzünü kanlı bir turuncuya çevirerek adeta şov yapıyordu. Rüzgârlı sabahlarda ağacın en geniş dalları hula dansı yapıyormuş gibi görünürdü. Bugün ise sarılmak istiyorlar gibilerdi. *Uzun sürmeyecek Nora. Yakında kontrolünü geri alacaksın.*

Arkamda bir şeyin hareket ettiğini duydum. Döndüğümde Leo'nun yorgana sarılmış bir halde verandadaki salıncağımda uyuduğunu gördüm. Hafif uzun siyah saçları gözlerinden birini kapatıyordu ve nefes kesecek kadar yakışıklıydı. Yerde yarısı boş bir tekila şişesi (bir dakika, bu benim tekilam!) duruyordu. Görünürde bardak yoktu. Telefonumu çıkarmayı düşündüm. Arkadaşlarım fotoğrafa bayılırdı.

Uyurken daha genç ve neredeyse savunmasız görünüyordu. Örtüyü burnuna kadar çekmişti. Dün gece donmuştu muhtemelen. Onu uyandırıp güneşin doğuşunu bitmeden göstermek

istedim. Ona iç karartıcı olmayan bir şey göstermek istiyordum. Çünkü bugün hangi sahneyi çekeceklerini biliyordum. Ayrılık sahnesi. Trevor gidiyordu. Ne de olsa Ruth'u hiç sevmemişti.

Onu acıklı hikâyeme mahkûm ettiğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Tam olarak benim hikâyemi anlatmasa da özü buydu. Ben ile bir noktada birbirimize âşıktık ve kendimizi iki harika çocukla beraber ben gayret ettikçe süren bir hayatın içinde bulmuştuk. Ve sonra “yok ya, bu bana göre değil” diyerek kararını vermişti. Kahveye süt eklemeyi bırakmak gibiydi. Ve sonra sanki hep sütsüz içiyormuşsun gibi hissederdin. Bir zamanlar sevdiğini söylediğin o yumuşak tadı hatırlamıyormuşçasına davranmak gibiydi.

Muhtemelen Naomi için üzölmeliydim. Geride kalan oydu. Güzel yüzünü buruşturup çirkin bir şekilde ağlamayacağı için mutluydum. Bunun yerine, adam ona, “Üzgünüm, yaşananlar büyük bir hataydı. Daha dolu bir hayat istiyorum,” derken o mükemmel yüzü hâlâ harika gözükecekti. Umarım seyirciler Ruth'un ona sahip olduğı her şeyi verdiğini ama adamın evliliğı neredeyse hiç katkıda bulunmadığını unutmazdı. Doğru duyduğundan emin olmak için benim yaptığım gibi zihninde söylediklerini başa saracaktı. Oyuncuların nasıl yaptığını bilmiyordum ama “tüm bunların” hayatının bir parçası olduğunu anladığı anı bize göstermesi gerekecekti.

Tanrım, Ben tam bir pislikti. Leo'yu olduğı gibi bıraktım, film ekibi geldiğinde nasıl olsa bulurlardı. Zaten bakmam gereken iki çocuğum vardı.

Weezie'den mesaj gelmişti, beni sette istiyorlardı. Sabahtan beri eve kapanıp saklandığım için aşırı heyecanlanmıştım. Her-

kesin arşıflarını yıkayıp değiştirmiştim ve buzdolabımın fanının tozu da dahil olmak üzere süpürebileceğim her yeri süpürmüştüm. Hatta kafamda yeni bir TRC filminin olay örgüsünün ana hatlarını çizmeyi bile denemiştim. Fakat kafam evin içinde iş konusunda her zamanki gibi çalışmıyordu. “Nora, sette isteniyorsun,” dedim yüksek sesle çünkü kulağa hoş geliyordu.

Yatak odamın aynasından nasıl göründüğümü kontrol ettim. Kot pantolon, lacivert tişört ve parmak arası terlik. Dün çektiğim fön çok bozulmadığı için saçlarım hâlâ güzel görünüyordu. Kılık kıyafetim iyiydi. Daha iyi kıyafetler ve makyajla biraz daha çekidüzen vermeye çalışırsam, mezuniyet gecesine gidiyormuş gibi görüneceğimi eski tecrübelerimden biliyordum. Olduğum gibi görünmekte her zaman daha iyiydim.

Hafif ıslanan ayaklarımın verdiği mutluluğun tadını çıkarak çimenlikte yürüdüm. Bilinaltım tetiklenmişti, Food Network* izlerken canım nasıl abur cubur çekiyorsa şimdi de yazmak istiyordum. Yarın gideceklerdi ve ben de yazmaya geri dönecektim.

ay evinin kapısı kapalıydı. Kapıyı açtığımda Leo’yu yüzüstü bir şekilde ekyatta yatarken buldum. Naomi volta atıyor, bir kameraman da sessizce Martin’le konuşuyordu. “Merhaba.” İçeri girerken hafifçe el salladım. “Weezie beni istediğini söyledi?”

Naomi durdu ve dik dik baktı. “Yazar siz misiniz?”

“Evet. Nora,” dedim. Yakından nefesimi kesecek kadar güzeldi. Tüm o makyajlar olmadan yüzünü görmek ve pürüzsüz tenine bakmak istiyordum. Bana saldırıracakmış gibiyken bile hâlâ etrafa güzellik saçıyordu.

“Neden?” Kendi senaryo kopyasından bir sayfa koparıp bana doğru uzattı. “Neden bir şey yapmıyor? Adam gidiyor. Evet, piin teki ama normal olan her kadın ağlar ya da bir şey yapar. Burada öylece oturamam.”

* Yemek yapma ve yiyecekler hakkında yayın yapan bir televizyon kanalı. (.n.)

Leo doğruldu ve odaklanmaya çalışıyormuş gibi ellerini saçlarında gezdirdi. “Naomi haklı. Bu yoğun bir sahne, çığlık atıp bağırmalı. En azından biraz yalvarabilir.”

Ben burada durup bana gideceğini söylediğinde ne çığlık atmış ne de bağırmıştım. Çocuklar uyuduğu ya da onunla yüzleşmekten korktuğum için değildi.

şimdi ofisimde ülkenin en ünlü oyuncularına, terk edilmeye verdiğim tepkiyi açıklamaya iten olaylar zincirini düşündüm.

“nk hiçbir şey almıyor,” dedim. “Hiçbir şey almıyor. Zaten karısını hiçbir zaman gerçekten sevmemişti.”

“Lanet olsun.” Tanrıya şükür Naomi terapistim değildi.

“Klasik kendi kendine düzelen problem işte. Eğer birisi senden ayrılıyorsa seninle olmak istemediği içindir. Tek kaybettiğin zaten orada olmak istemeyen biridir.”

Leo güldü. “Tanrım. Pek romantik değilsin sanırım, değil mi?”

“Değilim. Hem de hiç. O ana kadar ne pahasına olursa olsun evliliğe inanıyordum. Sonra da bıraktım,” dedim. Ve Naomi’ye dönüp “Bu olayda kurban değilsin. Veya herhangi bir olayda. Filmin anlattığı şey de bu.” Bir süre odadan çıt çıkmadı. Sonunda Naomi ağlamaya başladı, Martin bana sarıldı ve Leo, “Tanrı aşkına,” diye mırıldandı.

Açık olmak gerekirse, mağdur olmak üzerine büyük bir tez yazmak için yola ıkımadım. Sadece standart cretim 25.000 dolar karşılığında televizyona bir aşk hikâyesi yazma niyetiyle yola ıkımdım. Böylece emlak vergilerimi ödeyebilecek ve adımın –tekrardan– yerel gazetede çıkmasını önleyebilecek-

tim. İnsanların Ben olmadan ekonomik sıkıntı çektiğini düşünmelerini beni rahatsız ediyordu. Sanki gerçekten öyleymiş gibi. Ben'in kredi kartımı kullanmayı bırakması başlı başına bir nimetti. Geçen ay kredi kartı faturam sadece 795,34 dolardı. Çoğunluğu gıda ve faturalar. Harcamaların üzerinde tamamen kontrole sahip olmak, yeni hayatımın neredeyse en sevdiğim yanıydı. Bir de kendi yatağında bir denizyıldızı gibi yayılabilmek.

Bazı şeyleri biraz değiştirdim.

Hikâye, Amherst'e çok benzeyen şirin bir üniversite kasabasında başlıyordu. O sevimli ilk karşılaşmayı olduğu gibi yazmıştım. Yer: Konferans salonuydu. Yakışıklı Jay Levinthal kulağıma fısıldarken ben gülüyordum. Bu etkileşimi gören Ben bir anda sahneye çıkıyordu. Ders bitince profesörle konuşmak için beklerken Ben yanıma gelmişti.

"Seninle tanışmadım," demişti. Cümlesini tam olarak hatırlıyordum çünkü cümle yapısı çok garipti. Asıl anlatılmak istenen ikimizin hiç tanışmamış olmasıydı ancak kurduğu cümlede asıl özne oydu. İlk tehlike sinyalinin asla unutmazdınız.

"Bahse girerim pek çok insanla tanışmamışsındır," dedim.

"Hayır, çoğunlukla herkesi tanırım." Ve sanki bunu kanıtlamak istercesine, "Ben Hamilton," diye ekledi. Adını söyleyiş tarzı bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş, sanki bir imaj veya beklenti uyandırması gerekiyormuş gibiydi. Sanki adı Oprah Winfrey'miş gibi.

"Nora Larson," demiştim omzumun üzerinden. Profesörle konuşma sırası bana gelmişti.

Ben ders çalıştığım kütüphanede, yemekhanede, arkadaşlarımla her cuma gecesi gittiğimiz bir barda sürekli karşıma çıkmaya başlamıştı. Normalde çıkacağım türden bir adam değildi. Kendine çok güveniyordu ve sinir bozucu derecede dışa dönüktü. Enerjisi dikkat çekiyordu, sanki çevresindeki herkes Ben'in

tapınağında ibadet ediyormuş gibiydi. Bu tarz bir insanın tüm dikkatini sizde olması nasıl bir şey açıklamak zordu. Film tam olarak yansıtıyor mu bilmiyordum ama öyle bir an gelmişti ki herkesin inancını kabul etmiş ve bir anda ona tapınmaya başlamıştım. Hiç kimse Ben Hamilton'la çıkacak sonra da evlenecek kadar şanslı olduğuma inanamıyordu. Ben de inanamamıştım.

Ta ki düğün için davetli listesini hazırlarken Jay Levinthal'ın Ben'in azılı düşmanı olduğunu öğrenene kadar. Bu hemen hemen her şeyi açıklıyordu.

Çocukları okuldan alıp garaj yoluna girdiğimde Leo salıncakta bardaklarımdan birinden kehribar renkli bir sıvı içiyordu. On sekiz tekerlekli araçlardan ikisi gittiği için evimin önünde park edecek yer vardı. Arthur selam vermeden yanından geçti. Bernadette yanına çöktü ve ona gamzesini gösterdi.

“Babam gibi kokuyorsun.” Kızım bunu bir iltifat olarak söylemişti ve o bardaktakinin viski olduğu konusundaki şüphem doğrulanmıştı. Ben'in viskiydi. O aptal şişeye seksen altı dolar harcadığında aklımı neredeyse kaybediyordum. Yanında götürmeyi unuttuğuna sevinmişim, hatta galiba Leo'nun bir meyve suyu bardağından umursamaz bir şekilde içtiğini görmek beni daha da çok sevindirmişti. Ben bunu görse çıldırırdı.

“Ne mutlu bana,” dedi kadehini kaldırarak. Pek sarhoşmuş gibi değildi daha çok bütün gün kafası hafif uçuk gezen biri gibi bir hali vardı.

“Burayı seviyorum,” dedi.

“Ben de. Güneş burada doğuyor,” dedi Bernadette, bir sırrı açığa çıkarırmış gibi.

“Tam burada mı?”

“Aynen.”

“Vay.”

“Kalırsan yarın görebilirsin.”

“Her gün mü oluyor?”

“Bence öyle.” İki ağaçların üzerinden uzaklara doğru bakıyorlardı ve sanki üçüncü tekermiş gibi tuhaf bir şey hissetmiştim.

“Pekâlâ, arkada her şey tamam mı?” diye sordum.

“Sanırım. Yeniden çekmemiz gereken bir şey olup olmadığını görmek için inceliyorlar. Uyku vaktine kadar medeniyete geri dönmüş olacağım.”

Bilinçaltım tetiklenmişti: Bu tam da Ben’in söyleyebileceği bir şeydi.

Seçtiğim ve inşa etmek için uğraştığım bu hayatı sanki pek de önemli bir şey değilmiş gibi küçümserdi. Kibir ve bilgisizliğin olduğu yerde en kötü insanları görebilirdiniz. Bir anda bu adamı verandamdan, yaşam alanımdan ve ailemden uzaklaştırmak için sabırsızlanmaya başladım.

“Peki, tadını çıkar. Hadi Bernie, ödevlere başlayalım.”

Saat beşte fırında kızarmakta olan bir tavuk ve buzdolabında içmeyi düşündüğüm bir şişe Sauvignon Blanc şarabım vardı. Sözleşmemize göre altıda buradan çıkmaları gerekiyordu yoksa fazladan gün için ödeme yapacaklardı. Tek yapmam gereken şey nazikçe vedalaşmak ve gidişlerini izlemektir. İki gün boyunca Hollywoodçuluk oynamak eğleneliydi ama artık bu iki gün beni tüketmeye başlamıştı. Üçümüzün de iyi yağlanmış bir makine gibi eski işleyişimize geri dönmemiz gerekiyordu. Yeni bir şeyler yazmaya başlamalıydım. Arthur’un repliklerini ezberlemesi lazımdı. Bernadette’i pembe düşlerinden uyandırmak gerekiyordu. Ayrıca, çimlerimdeki lastikler gözümü seğirtiyordu.

TRC için yazmanın kolaylığını düşünerek rahatladım. Lastikleri yarın dert edebilirdim. Çok riske girmeden, olabilecek en mutlu sonu olan, köpekler, sevimli çocuklar, tesadüfi karşılaşmalar ve ev yapımı tatlılarla dolu bir aşk hikâyesi yazacaktım. Üstelik kişisel bir bedel ödemem de gerekemeyecekti. Yazığım son senaryo, yalnızca bir tür sessiz çılgıktı.

Saat beş buçukta geldikleri için teşekkür edip gitmeleri gerektiğini hatırlatmak için dışarı çıktım. Çocuklarım benimle gelmek için ısrar ettiler. Çay evine kadar el ele yürürken iki kameramanın ışık ekipmanlarını taşıdığını gördük. İçlerinden biri, “Çekimler tamam,” diye bildirdi.

İçeride, Weezie çekyatın çarşaflarını çıkarıyordu. “Selam millet, birazdan yakanızdan düşeceğiz.” Yatağa Hollywood’a yakışmayan soluk renkli ayçiçekli çarşaflarını geçiriyorlardı. Artık çay evi yine tamamen benimdi. Taş zemin çok temizdi ve ateş biraz şiddetli bir şekilde yanıyordu ama idare ederdi.

Hep beraber ön tarafa geçip vedalaştık. Naomi bana sarılmak için durdu. “Bu film beni gerçekten yıprattı. Ama nedenini anladım. Ve umarım diğer insanlar da anlar. Verdiğin mesaj gerçekten önemli.” Bernadette bayılmak üzereydi.

Naomi’ye baktım çünkü şehre dönüş yolu için her nedense yedi buçuk santimlik topuklu ayakkabılar giymişti. “Bunu duyduğuma gerçekten sevindim, teşekkür ederim.”

Çocuklarımla konuşurken sesini değiştirip, daha canlı ve yüksek bir sesle, “Güle güle tatlılar!” dedi.

Çocuklar itibarlarını korumak için en yetişkin sesleriyle vedalaştılar.

Martin bana teşekkür ederken ileride bir basın toplantısı için çay evini kullanıp kullanmayacağını sordu. Hayır deyince de güldü. Ben de güldüm. Denk bir durumdaydık. Weezie herkesi araçlarına sokmak için toparlarken Leo el sallamak için

karavanından çıktı ki bence bu aşırı kaba bir davranıştı. İki gündür evime izinsiz girip içkimi içen birinin en azından bir iki adım atıp veda edebilmesini beklerdim.

Bernadette sarılmak için koşarken Arthur ile ona el salladık. Ya gerçekliği ya da kuvveti onu şaşırtmış olsa gerek o da Bernadette'e sarıldı. Aralarında bir şeyler konuştular ve Leo kızımın gamzesine dokunduktan sonra karavanına döndü.

"Ne dedi?" diye sordu Arthur Bernadette bize doğru gelirken.

"Yarın güneşin doğup doğmayacağını öğrenmek istedi. Ben de ona bence doğacağını ve artık Rick Amca gibi koktuğunu söyledim."

"Cin," dedim. Ve Hollywood'un gidişini izlemek için içeri girdik.

3. Bölüm

“Leo kayıp.” Weezie’nin telefonuyla *Çarkıfelek* ve şarap keyfimi yarıda kesilmişti.

“Kayıp derken?”

“Yani işte onu bulamıyoruz. Bruno onu bırakmak için karavanı evin önüne kadar çekmiş –dediğine göre asla hafife alınacak bir şey değil– ve içi boşmuş. Yolda ne benzin ne de başka bir şey için durmuşlar. Ben sadece, şey, sanırım kafayı yemek üzereyim.”

“Yani, burada değil. Burada olabileceğini mi düşünmüştün?”

“Bilmiyorum. Sadece son birkaç haftadır Leo’nun keyfi pek yerinde değildi. Çok fazla içiyor ve kamera önünde olmadığı zamanlarda da her şeyden kopuktu. Endişeleniyorum.”

“Tamam, ama evimde değil. Evim yetişkin bir adamın saklanabileceği kadar büyük değil. Çay evini kontrol etmemi ister misin? Dışarıda yağmur yağıyor ve burası hariç sığınabileceği tek yer orası.”

İç çekip gözlerimi devirerek montumu ve botlarımı giydim ve arka kapıdan çıkarak çay evine doğru yürümeye başladım.

Yağmurda içerisinde karanlık olduğunu görebiliyordum. Kapısı kapalıydı ve içeride hayat belirtisi falan gözüküyordu yani içeride biri olamazdı. Yaklaştıkça ve daha da ıslandıkça bu yıkık ve şımarık adamın hangi cesaretle herkesi bu kadar merakta bırakabildiğini düşünüyordum, ona karşı toleransımı yitirmek üzereydim.

Kapıyı açtım, tamam biraz fazla agresif bir şekilde ama içeride kimse yoktu. Birkaç saniye boş çekyata baktım. Ekstra ilgi görmek için böyle bir şey yapmaya ihtiyacı dahi olmayan adamın saklanması için mükemmel bir yerdi.

Eve döndüğümde şarabımdan tat alamadım. Weezie'ye mesaj attım ve Leo'nun burada olmadığını söyledim. Bir şey olsaydı çoktan haberlerde görürdük diyerek ikimizi de rahatlattı, ki bu iyi gelmişti. Görünen o ki ikimiz de anaç hissediyorduk. Bir şey duyarsak birbirimizi arayacağımız konusunda anlaştık. Dahil edildiğime sevinmiştim ama neden umursadığımı bile bilmiyordum. Yazdığım filmin başrolü olduğundan olabilirdi belki. Ve elbette trajik bir son filmin izlenmesini arttırabilirdi. Acaba ondan hoşlandım mı, diye düşünürken nasıl bir karakter olduğunu gözümün önüne getirmeye çalıştım. Kendini beğenmişti, kabaydı ve teşekkür etmeyi bilmiyordu. Bernadette ile konuşma şeklinin hoşuma gittiğini kabul etmeliydim. Bir şeylerin farkına varmasını sevmiştim. Böyle birisi asla tam anlamıyla bencil olamazdı ama yine de bencil bir tarafı var gibiydi.

Kapıyı kilitledim ve çocuklara uyku vaktinin geldiğini söyledim. Onlara *Açlık Oyunları*'ndan bir bölüm okumamı istediler, ki bu onlar için hem çok ağır hem de eskiydi. Ama kabul ettim çünkü sert görünmek istemiyordum. İki yanımda uyuyakaldıklarında yatağında benimle uyumalarına izin verdim. Aklımda Katniss*, sonunda bölgemdeki egemenliği tekrar almış olmanın rahatlığıyla uykuya daldım.

* *Açlık Oyunları* adlı kitabın baş karakterlerinden. (ç.n.)

Perdeleri çekmeyince beni uyandıran gündeğümü oluyor-du. Perdeleri asla çekmememin asıl sebebi buydu. Çocukla-rı uyandırmamaya çalışarak usulca yataktan çıktım ve kahve demlemek için mutfığa indim. Güneş doğuyordu, insanlar git-miştı ve bugün yazacaktım. Bernadette'in kendine has sersem-liğini içimde hissedebiliyordum.

Sabahlık olarak giydiğim kazağımı geceliğimin üstüne ge-çirdim ve kahvemi alıp ön verandaya çıktım. Muhteşem görü-nüyordu. Gökyüzü parlak pembeydi. Yağmur durmuştu ve her şey yeni yıkanmış gibi gözüküyordu. Manavdaki yeni ıslatılmış yeşil biberler gibiydi.

"Selam." Sesin geldiğı arka tarafa döndüm ve kahvemini ya-rısını döktüm. Leo ayaklarını altına almış bir vaziyette yorgana sarınmış verandadaki salıncakta oturuyordu.

"İnsanlar senin için endişeleniyor."

"Biliyorum. Arayacağım. Ama şu bitmeden gel otur."

Oturmakta inat ettim. Bu yüzden arkamı dönüp bu herifi parçalara ayırmadan hemen önce gündeğümünün tadını çıkar-maya çalıştım. Tekrar göz göze geldiğimizde bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Daha genç ve içtendi. Gerçekten halinden memnun birinin gülüşü gibiydi.

"Geceliğın iç gösteriyor, bacakların güzelmiş," dedi.

Hızla salıncağa doğru koştum ve bacaklarımı altıma alarak oturdum. "Tam bir baş belasısın," dedim yorganın yarısını ken-dime doğru alırken.

Bir süre sessizce renklerin gökyüzünden kaybolmasını izle-dik. Beni kendi acısının içine sürükleyecek sorular sormak iste-miyordum. O da zaten yağmurlu bir geceyi neden salıncağımda geçirdiğini anlatmaya pek niyetli gibi durmuyordu.

Bir süre sonra, “Weezie’ye mesaj atmalısın,” dedim.

“Tamam.” Telefonunu aldı ve bir şeyler yazdı. “Mutlu musun?”

“Beş dakika önce evet. Aslında bugün için sabırsızlanıyordum. Ama sonra verandama çöreklenmiş birini buldum ve polisi arayınca yine buraya bir dünya dolusu araba toplayacağım için çok gerildim.”

“Bugün ne yapacaktın?”

“Yazacaktım.”

“İçinde aşk olmayan bir başka aşk hikâyesi daha mı?”

“Hayır.”

Bernadette gözlerini ovuşturarak elinde portakal suyuyla verandaya geldi. “Kaçırdım mı?”

“Kaçırdın,” dedi Leo salıncakta ona yer açarken.

“Leo! Burada ne arıyorsun? Burada mı uyudun?”

“Evet. Bana güneşin doğuşu ile ilgili yalan söyleyip söylemediğinden emin olmak istedim. Ve doğru söylüyormuşsun. Bu olağanüstü bir şey.”

Yorganın kalan kısmını ona uzatırken Bernadette gülümsedi.

“Annem sabahları pankek yapar ve bazen de domuz pastırması.” Üzerime direkt SATILIK tabelası da asabilirdi.

“Tanrım. Saat altı kırk beş olmuş. Arthur uyandı mı?” İkisini salıncakta bırakıp sabah koşturmama başladım. Arthur banyoya girdiğinde –herhalde hazırlanmak için– koşu şortumu ve spor ayakkabılarımı giydim. Bugün hâlâ yazma günümdü ve verandadaki Leo Vance yüzünden hedefimden şaşmayacağım.

Aşağıya indiğimde Leo ve Bernadette’i tezgâhta sakın bir şekilde otururken buldum. Leo tekrardan bacaklarıma baktı ve sanki bu artık aramızdaki bir şakaymış gibi gülümsedi. Kahvem yarısını verandada döktüğüm için biraz daha kahve demledim. Pastırma kızartıp omlet yapmaya başladım. İngiliz usu-

l  üç tane   reğimiz kalmıştı. Davetsiz misafirimiz olmasaydı m kemm l pay edebilirdim. Masaya koymamaya karar verdim.

Arthur hazır bir şekilde aşağıya indi ama hâlâ uykusu varmış gibi görünüyordu.

“Annem burada kaldığını söyledi. Neden?”

“Güneşin gerçekten verendamızdan doğup doğmadığını merak etmiş,” dedi Bernadette. “Ki doğuyor,” diye ekledi Leo’ya muzip bir gülüş atarken.

“Güneş her yerde doğuyor, salak.”

“Arthur,” dedim birden sert bir şekilde. Sanki Bayan Cleaver’mışım’ gibi. Üzerlerinden buhar çıkan kahvaltı tabaklarını önlerine koyarken kendimi, “Bir bardak daha,” derken buldum.

Çocuklar bana döndü birden. Soru olarak sorulmamış bir cümleydi. “Bir bardak daha” Ben’in kahvaltıda savurduğu kaba emirlerden biriydi. Bardağını bana doğru kaydırır, bazen yüzüme bakar, bazen de bakmazdı. “Tabii ki,” diye yanıtlardım bardağını doldururken. Evimizde yaşamayan biri, “Tabii ki, biraz daha kahve koymaktan mutluluk duyarım,” dediğimi düşünebilirdi. Uzun zamandır içimi bilenler ise altta yatan mesaj  anlardı: “Kahvaltıyı ben hazırladım, bulaşıkları ben yıkayacağım ve sen orada bütün gün oturmaktan başka hiçbir şey yapmayacaksın. Tabii ki asla seni zahmete sokmam, kahveni de doldururum, seni tembel...”

“Olur,” dedi Leo. Belli ki daha önce hiç kendi kahvesini koymamıştı bu yüzden bunun hassas bir konu olduğunu bilmiyordu.

“Verandada uyurken  landın mı? Eğlenceli görünüyor ama aynı zamanda vıcık vıcıktır,” dedi Bernadette.

“Yarı eğlenceli, yarı vıcık vıcık. Ayrıca insanların tahtada değil de yatakta yatmalarının bir sebebi var.” Leo kollarını san-

* Eski bir film olan *Leave it to Beaver*’daki annenin adı. Tipik kuralcı bir banliyö annesidir. ( .n.)

ki kaslarını gevşetmeye çalışıyormuş gibi havaya kaldırdığında muhteşem kaslarını sergiledi. Başka bir tarafa bakmalıydım.

“Eh, bu akşam evine döneceksin, değil mi?” diye sordu Arthur.

“Tabii.” Leo bardağının dibinde bir şeye bakıyordu. “Bir apartman dairesi. Ama burası kadar rahat değil.”

Evet, işte teras katında yaşayan bir adamdan kendini acındırma gösterisi. Sabahki kontrolümü geri kazanmalıydım. “Çocuklar. Tabaklarınızı bitirin ve sırt çantalarınızı takın. Bernie bugün resim dersin var. Şu resim çantayı da al.” Kalkıp tabaklarını taşıdıktan sonra dediklerimi yapmaya gittiler.

Bernadette Leo’ya bir kez daha sarıldı. “Bir başka gündüğümü için yine gel. Hatta piknik bile yapabiliriz. Burası yemin ederim ki çok eğlenceli.” Belli ki yabancılarla konuşmanın tehlikeli olduğu konusundaki konuşmamızı tekrar edecektik.

“Teşekkürler,” dedi. “Ve pastırma da çok güzeldi.” Garaja giden merdivenlerdeydik. Kapı açıldı ve sırt çantaları takıldı. Leo kıınıldamıyordu. “Şey, belki Weezie sana bir araba falan gönderebilir?” diye önerdim.

“Doğru, ona mesaj atacağım,” derken eli telefonuna uzatmadı.

Çocuklarımı okula bıraktıktan sonra manolyalardan oluşan tünelden geçerek eve döndüm. Leo yine yorgana sarınmış halde salıncaktaydı. Arabayı garaja bıraktım ve düşüncelerimi toparladım. Birkaç derin nefesten sonra üst kata, mutfağa çıktım. Tabasını lavaboya koymuştu. Doğruyu söylemek gerekirse bu ondan beklediğimden de fazlaydı.

Normalde koşuya çıkmadan önce verandada esnerdim ama Leo’nun şakalarını duymak istemediğim için mutfakta ısındım. Verandaya vardığımda arabası sanki her an burada olacakmış gibi konuştum. “O halde, sana iyi yolculuklar,” dedim.

“Gidiyor musun?”

“Koşuya çıkıyorum.”

“Çok sağlıklı.” Yorganını biraz aşağıya indirdi. “Hava ısınıyor.”

“Evet. Tamam, güle güle. Tanıştığımıza memnun oldum. İyi yolculuklar. Tekrardan.” Verandanın merdivenlerinden inerken beni izlediğini biliyordum. Koşmaya başlayamayacak kadar utanıyordum o yüzden manolyaların arasından kaybolana kadar garaj yoluna doğru yürüdüm.

Üç kilometre gidiş ve üç kilometre dönüş. Terden sıırsıklam ve endorfinle ııl ııl döndüm. Veranda salıncağım boştu. *Benim* olduğu kısmı tartışılırdı.

Leo’yu mutfak tezgâhına ayaklarını uzatmış bir şekilde bulunca gerçekten de çok şaşırdım. Perşembe gününe özel bulmacamı çözüyordu. Etkileyici bir şekilde ilerleme kaydettiğini gördüm. Önemsiz bile olsa, buna sinirlendim.

“Aracın gelmedi mi?”

“Gerçekten meşgul olmalılar,” dedi. Kulağa şüpheli geliyordu. “Gazetenin geri kalanı nerede? Dışarıya da baktım,” dedi.

“Gazete almıyorum. Arkadaşım benim için bulmacaları ayırıyor.” Ve bunu söyler söylemez kendimden utandım. Sonrasında utancım mahcubiyete dönüştü. Bu beni daha da sinirlendirdi çünkü böyle duygulardan hoşlanmazdım. Leo Vance’e *Çay Evi*’nde oynaması için on beş milyon dolar ödenmişti ve bense evimde arkadaşşımdan kalma bulmacalarla yaşıyordum. “Ben duşa giriyorum,” dedim merdivenlere doğru giderken. En rahat pantolonumu ve en sevdiğim pis sweatshirtümü yanımda banyoya götürdüm. Fönlü saçlarımı yıkadım ve yine kendim gibi görünmek için ıslak bıraktım.

“Bir hafta kalmama izin versen nasıl olur?” Belli ki Leo’ya gelecek bir araç falan yoktu. ay evine giderken hemen arkamdan beni takip ederek keyfimi kaçırıyordu. Bilgisayarım, zel mumlarım, yeni açılmış kalemleirim ve bir bardak ayım yanımdaydı. Bu sırada onu görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Olmaz.”

“Seni rahatsız etmem.”

“ok geç.”

“Bütün gün yazabilirsin. Ben de belki yürüyüşe falan ıkırım. Verandada oturup ağaçları izlerim. Yeterince sessiz olunca nefes alıp birbirlerine el salladıklarını görebiliyorsun.”

Durup ona döndüm. “Hap falan mı aldın sen?”

“Hayır. Sadece şehirden uzaklaşmam lazım. Burada kalma izin ver. Fazladan bir odan vardır mutlaka. Sana günlük bin dolar öderim.”

“Fazla odam yok. Otele git.”

“O zaman New York’taki daireme giderim. Orası da zaten otel gibi ve otellerden nefret ediyorum.”

ay evinin açık kapısına yaklaştığımızda durdu. “Vay be.”

“Burada iki gün geçirdin.”

“Yeteri kadar incelememişim.”

Onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde dizüstü bilgi-sayarımı masaya koydum ve kupamı hemen yanına hizaladım. Masaya oturmadan önce şmineyi yaktım. Bilgisayarımın soluna bir kalem koyup diğerk bir kalemlle topuz yaptığım saçlarımı sabitledim. Beni izliyordu.

“Ne yapıyorsun böyle?”

“Bu bir ritüel, yazmaya başıyorum. Şimdi de mum yakacağım.”

“Aman Tanrım.” Kollarını başının arkasında kavuşturup çekyata uzandı. Yüzü arka duvardaki elik pencerelere ve or-

mana bakıyordu. Güneş saat on yönünde olduğu için orman biraz aydınlanmıştı. Bugünün paleti, beyaz çiçekler ve yeni çıkmış kereviz yeşili yaprakların bir karışımından oluşuyordu. Dikkatimi dağıtacak kadar güzel olduğundan manzaraya sırtım dönük yazıyordum.

“Burayı gerçekten sevdim,” dedi.

“Söylemiştin.”

“Bir hafta kalmama izin ver. Toplam yedi bin dolar eder ve sonra beni bir daha asla görmezsin.”

Yedi bin dolar, yeni oluklardan da fazlasını karşılardı. Yeni oluklarsa yüz yıllık pencerelerime zarar veren çürümeyi azaltırdı. Tavan arasındaki görmezden geldiğim sızıntıyı bile tamir edebilirdim. Yazın Disney World’e gitmek için para kalabilirdi. Çocuklarım bir sabah ergen olarak uyanmadan önce son bir tatil şansıydı. Diğer yandan, yedi bin dolar, gelecek yılın emlak vergilerini önemli miktar katkı sağlayarak mücadeleye biraz ara verme lüksü sunabilirdi.

“Hiç kayboluyormuş gibi hissettiğin oldu mu? Bir gün uyan-
dığında en gerçek yanlarının yerini başkasının planlarının aldığını görmekten emin olmak gibi mesela?”

Aloo, bunun hakkında bir film yazdım. Senaryoyu okumuşsundur diye umuyorum?

Ben’in yanında kaç kez *Bana Ne Oldu* düşüncesiyle uyan-
dığımı hatırlamaya çalıştım. Yüzü ya kayıtsız ya da memnuniyetsiz olurdu. Seilmeyi hak eden bir insan olduğum zamanları hatırlamaya çalışırdım. Ben’in baktığı kimdi bilmiyordum ama o ben değildim. Kaybolmuştum.

Leo’nun yüzüne baktım. Hassas ve savunmasız görünüyordu. Oda servisinin düzeltemeyeceği bir tür düşüş yaşıyordu.

“Evet oldu. Ama burada kalmanın ne faydası olacak ki? Ayağ-
ğını sağlam basmana daha iyi yardımcı olacak bir sığınak ya da aşram falan yok mu? Daha iyi yemekler ve profesyonellerle?”

“Güneş burada doğuyor, Nora.” Normal bir insan ya da açıkçası on yaşındaki çocuğum bile ona güneşin her yerde doğduğunu söyleyebilirdi. *Çünkü güneşin işlevi budur, bay dahi.* Ama ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Güneşin tam burada doğuşunda tüm dünyayı temizliyormuş gibi hissettiren bir şey vardı. Yükselirken her yaprağa dokunuyor, insanı doğal ve canlı hissettiriyordu. Kaybettiğim benliğimi yeniden burada bulmaya başlamıştım.

“Peki. Altı gece. Yedi gün. Bugün birinci günün. Kalabilirsin.”

“Burada mı?” Gerinip etrafına baktı. “Harika. O zaman sen nerede yazacaksın?”

“Saat on ile iki arasında başka bir yere falan gidersin?”

“On ile iki arası mı?”

“Evet. Programım biraz dağınık. Güneşin doğuşu ve kahve olayı yılın hangi zamanında olduğumuza bağlı elbette ama sekize kadar çocukları okula götürmüş oluyorum. Dokuzaya kadar koşu, saat on gibi de temizliği bitirip duşumu almış oluyorum. O saatten ikiye kadar yazıyorum. İki kırk beşe kadar kestiriyor, üçte okuldan çocukları alıyorum. Ödevler, akşam yemeği, *Çarkıfelek*, şarap, yatak.”

“Pekâlâ, bu hiç de dağınık değil. Orduda çok mu zaman geçirdin?”

“Hey. Dalga geçme.” Bugün hiçbir şey yapamayacağım la yüzleşmiştim. Anlaşıldığı üzere bir misafirim vardı ve saat şimdiden on buçuktu, yani programım patlamıştı. Boş sayfaya ve yanıp sönen kara talihli imlece baktım. *Yaşayan En Seksi Adam* arkamda uyuklarken kendimi yeni bir projeye veremeyeceğimi biliyordum.

Kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu. “Seni rahatsız mı ediyorum?” diye sordu. Pek de üzgün görünmüyordu.

“Hayır. Şey, belki. Sadece bugün yazamayacağım sanırım.” Bilgisayarımı kapattım ve kalemlerimle kupamı aldım. “Zarar daha da büyümesin diye birkaç ayak işimi halledeceğim. Burada dinlenebilirsin.” Cümledeki “dinlenebilirsin” kısmını biraz bastırarak söylemiştim. Fark etmemiştir umarım diye düşündüm. *Dinlenmek*. Geçinmek için tüm işi suratına makyaj yapıpmış gibi yapmak olan birinin gerçekten de dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi.

“Ben de geleyim mi?” diye sordu.

“İşlerimi yaparken mi?” Sanki ilginç bir şeyler yapacakmışım gibi konuşmuştum sanırım. “Sadece markete gideceğim.”

“Bana uyar,” dedi ayaklarını yere doğru sallarken. “Marketini görmek isterim.”

Beni mutfağa kadar takip etti. Çantamı ve araba anahtarlarını aldım. Garaja giden basamakların başında buz kestim. Sweatshirtümün kolunda ufak bir pastırma yağı lekesi vardı. Benim için sorun değildi ama Leo Vance’in pis garajımı görmesini, kirli Subaru’ma binmesini istemiyordum.

“İyi misin?” diye sordu. Dönüp ona baktığımda bir kez daha kim olduğu gerçeğiyle sarsıldım. Hafif parlıyordu. Acaba hâlâ çünkü çekimden kalan makyajla mı duruyor diye düşündüm. Taşrada aradığı her ne ise belki verandamda bulabilirdi ama şifanın garajımda olmadığı kesindi. “Hadi gidelim,” dedi ve merdivenlerin kapısını açtı. Önümden iniyordu ve bunun artık geri dönüşü yoktu.

Garajım aslında iki küçük araba için yeterince büyüktü. Ama çim biçme makinesi, el arabası, kompost kutum ve büyük bir gübre çuvalı varken yandan yandan yürümek gerekiyordu. Küf ve gübre karışımı tatlı bir çürüme kokusu vardı ve garaj kapısını yeterince yavaş yavaş açmam gerekiyordu.

“Toprak gibi,” dedi Leo yolcu kapısını açarken. Oturdu ve ikimiz de arabaya baktık. Gösterge panelinin üzerinde bir toz tabakası vardı ve ayaklarının altında iki meyve suyu kutusu duruyordu.

“Arthur son zamanlarda ön koltuğa oturmaya başladı da,” diye açıkladım arabayı çalıştırırken. Sanki meyve sularını kafaya dikenin ben olduğumu düşünmesin gibi. Bardaklığım yapış yapıştı ve içi madeni para ve benzin fişleriyle doluydu. Bunun için Arthur’u suçlayamazdım.

Garajdan çıkarken Leo meyve suyu kutularını kenara itip camı indirdi. Yolda sıralanan manolya ağaçları bu sabah özellikle flörtöz bir şekilde dev çiçekler açmıştı. Sanki hormonları gerçek bir erkeğin varlığına tepki veriyor gibiydi. Onlar adına neredeyse utanacaktım.

“Eee, markete ne kadar var?” diye sordu. Doğruca bana bakıyordu ve ben bir yandan ana yola çıkmaya çalışıp bir yandan cevapla mücadele ederken bir şey dememi bekliyordu.

Elbette Leo’yu Pheasant Landing’deki Whole Foods’a götürmeliydim. Sadece birkaç kez gitmiştim ama muhteşem ve cıvılcıydı. Marketlerin Leo’suydu. On beş dakika uzaklıktaydı ve otoyola çıkmamız gerekecekti ama benim marketimdense orası Leo’nun seviyesine daha uygun bir yer gibiydi. Leo’yu Stop n’ Save’de hayal edemiyordum. Daha yakın ve çok daha ucuzdu ama içi de dışı da oldukça sefildi. İşin iyi tarafı ürünlerinizi kasadan kendiniz geçirebiliyordunuz, bu da marketten bir insanla bile konuşmak zorunda kalmadan çıkabilmek anlamına geliyordu. Ayrıca cuma günleri de neredeyse her zaman konserve ürünleri indirimde giriyordu. Garaj yolunun sonuna gelmiştim: Soldan Stop n’ Save’e mi yoksa sağdan doğruca otobana mı gidecektim? Bu sabah uyandığımdan yedi bin dolar daha zen-

* Amazon’un bir yan kuruluşu olan Whole Foods Market IP, Inc., merkezi Austin, Teksas’ta bulunan ve hidrojene yağlar ve yapay renkler, tatlar ve koruyucular içermeyen ürünler satan çok uluslu bir Amerikan süpermarket zinciridir. (ç.n.)

gindim bu yüzden istesem sağa sapabilirdim. Ama bir adamın daha kredi kartı faturamı kabartmasına izin veremezdim. Bu yüzden sola döndüm.

Arabayı Stop'n Save'in park alanına sürdüm ve motoru durdurdum. "Neye bulaştığın konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır. Bu yüzden buradayım." Dinç ve sabırsız bir şekilde gülümsedi.

"*Jakarta'da Gece Yarı*" dedim. Bana şaşkın şaşkın baktı. "Gülümsemen. *Jakarta'da Gece Yarı* filminde ailene, dükkân sahiplerine hatta polis şefine gülümsediğin şekilde."

"Bu ürkütücü," dedi.

"Eski filmlerindeki gülüşlerini tekrar tekrar kullanman mı? Katılıyorum."

"Bunu fark etmen," dedi gülerek ve arabadan indi.

"Uyum sağlar mısın?" diye sordum alışveriş torbalarımı arka koltuktan alırken. Üzerinde kot pantolon, beyaz bir tişört ve muhtemelen değeri arabam kadar olan siyah deri bir ceket vardı. "Belki ceket çıkarabilirsin?"

Ceketi çıkarınca birden omuzları ve karın kasları ortaya çıktı. O kadar fazlaydı ki kafamı başka yöne çevirmek zorunda kaldım. "Ceketi tekrar giy," dedim.

Torbalar ne için diye sorduğunda yalnızca başımı iki yana sallamakla yetindim. Stop n' Save kartımı okutup barkod okuma aparatını elime aldığımda aklı başından gitti. "Yani ne aldığı biliyor mu şimdi?" Aparatı elinde evirip çevirdi. Sanki çalışmasını sağlayan küçük insancıkları görebilecekmiş gibi içine dikkatle baktı.

“Evet, barkodlardan anlıyor.”

“Peki ya meyveler?”

“Sana gösteririm,” dedim.

Tanımadığım yaşlı bir kadın reyon girişini kapatıyordu. Ağzına kadar dolmuş alışveriş arabasının başında ağzı açık donakalmıştı. Leo, “Merhaba,” dedi.

Kadın, “Leo Vance,” dedi.

“Evet,” dedi Leo.

“Leo Vance,” dedi tekrardan kadın, olduğu yere çakılı kalmıştı.

“Beni yakaladın.” Kadına konuşması için gereken zamanı verdikten sonra devam etti. “Tamam o halde, tamamlamamız gereken bir alışveriş var. Barkod okuyucu bende.” Aparatı kadına doğru sallarken gülümsedi. Daha önce ekranlarda gördüğüm ama tam adını koyamadığım bir gülümsemeydi bu.

Her zamanki gibi manav reyonuna temkinli yaklaştım. Burada hep bir şeyler dönerdi. Evliliklerine aşırı güvenen kadınlar, tuhaf itiraflar, münasebetsiz karşılaşmalar. Hiç devam etmeyeyim. Kafamı kaldırıp Anita Wallingford’un bana doğru geldiğini gördüğümde işte bu yüzden şaşırmadım.

Leo’nun sırtı bize dönüktü, muzları inceliyordu. Tartıp etiketlerini çıkarırken organik olanların bile ne kadar ucuz olduğu hakkında geveleniyordu. Anita hemen lafa girdi.

“Hey, Nora! Nasılsın?” Suratını ekşitti. “Kocanla olanları duydum. Çok kötü.”

Sohbetin bitmesini umarak başımla onayladım. “Beni aramadığına inanamıyorum. Yani başkasından duymam mı gerekiyordu, beni ne kadar incitti bir bilsen.”

Bunu Anita’dan duymak şaşırtıcıydı. Manav reyonunda olmamıza rağmen. Sadece söylediklerini tekrar edebildim.

“Kocam beni terk ettiği için mi incindin?”

“Beni araman gerekirdi, arkadaş olduğumuzu...”

Omuzumda bir el hissettim. Leo kadına bakmak için arkasını dönmüştü.

“Nora çok meşguldü. Ben Leo.” Elini sanırım o muzip bakışlarından biriyle uzatmıştı. Bana asla öyle bakmadığından dönüp bakmak istiyordum ama gözlerimi zavallı Anita’dan almıyordum. Önce ona, sonra bana, sonra tekrar Leo’ya baktı. Gözlerinin arkasındaki küçük mikrobilgisayar aşırı ısınmış olmalıydı, her an kısa devre yapabiliirdi. Kısa bir anlığına da olsa manav reyonu kendini sevdirmişti.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedim Leo’yu kolundan tutup şarküteri bölümüne doğru giderken.

“O kadının nesi vardı? Ve Ben kim?”

“Ben filmdeki Trevor. Ve onun hakkında süpermarkette konuşmam.”

“Yani bu gerçek bir hikâye mi?” diye sordu. “Sen Ruth musun?”

“Çoğunluğu gerçek ve ben de bilhassa Ruth’um.”

“Havalı,” dedi Leo başını onaylarcasına sallarken.

Tavuk seçeneklerini incelemeye koyuldum. Bütün bir tavuk 3,99 dolardı, parçalanmış bütün bir tavuk 4,25, kemiksiz göğüs ise 3,75’ti. Yemin ederim bazen Stop n’ Save’deki et reyonu, fiyatların rastgele inip çıktığı New York menkul değerler borsası gibiydi. Tavuk satın alma konusunda tam bir dahi olduğumu itiraf etmem gerekirdi.

“Felç falan mı geçirdin?” Leo beni tavuğa kilitlenmiş bir şekilde görmüştü.

“Hayır, sadece hesap yapıyorum. Sanırım şunlardan alacağız, böylece kemikler için para ödemiş oluruz.” İki paket kemiksiz göğüs aldım.

Leo bir paket hindi kıyması aldı. “İğrenç köften için bundan lazım mı?”

“Cuma günleri değil. Hindi kıyması pazar günleri indirim girer. Neredeyse her zaman.”

“Ha,” dedi. “Peki bifteği ne zaman alıyoruz?”

“Noel zamanı.”

Sanki Leo arabadan hiç alışveriş torbası indirmemiş gibi görünüyordu. Yine de yardım ediyormuş gibi yapıp veranda-nın merdivenlerine kadar birkaç poşet taşıdı. Ön kapının orada siyah bir Louis Vuitton bavul ve büyük beyaz bir kâğıt torba duruyordu.

“Bunlar ne?”

“Ah, Weezie’ye evimden bazı şeyler gönderttim. Ve Louise’den bana öğle yemeği aldı. Istakoz çorbası sever misin?”

“Genelde öğle yemeği yemem. Ben torbaları götürüyüm sen de o sırada çay evine gidip yemeğini ye?”

“Benden şimdiden sıkıldın mı?”

“Biraz,” dedim. Şakacı bir şekilde el sallayıp eşyalarını arka kapıdan aldı.

Kate’e ve Penny’ye mesaj attım. Tatmin edici miktarda şok ve merak dolu cevaplar aldım. Leo Vance bir hafta burada kalacaktı.

4. Bölüm

Arabadan iner inmez herkesin Leo'dan haberdar olduğunu anladım. Ruj sürüp saçlarını özenle yapmış anneler hayal kırıklığıyla beni selamladı. İlk soran Kate oldu. "Hangi cehennemde? Bu arada millete yayan ben değilim, haberin olsun."

"Stop n' Save'de Anita Wallingford'u gördük, bu yüzden haber hızla yayıldı. Komik bir şekilde Ben beni terk ettiği için incinmiş."

"Ondan beklenecek bir hareket. Bir dakika, 'gördük' derken?"

Kapıların birazdan açılıp çocuklarımızın dışarı fırlayacağı oyun alanına doğru yaklaştık.

"Evet, benimle gelmek istedi. Gizlice tüymesem muhtemelen buraya da gelirdi. Bence bir süre normal bir insan gibi davranmak istediği bir tür dönemden geçiyor. Muz fiyatları gerçekten dünyasını sarstı."

"Garip bir şekilde ucuzlar."

"Öyleler."

"Peki şimdi nerede?"

"Çay evinde. Yemeğiyle oraya geçti. Manhattandan gelen ıstakoz çorbası hem de ve bu da iki buçuk saat önceydi."

“İnanamıyorum,” dedi Kate yüzüncüye. Okuldan önce oğullarımız çıktı. Sırt çantalarını ayaklarımızın dibine bıraktıktan sonra basketbol sahasına koştular. Bernadette ve Kate’in küçük oğlu Cooper birkaç dakika sonra çıktı ve doğruca bize doğru geldiler.

“Leo Vance’in geceyi verandanızda geçirdiği doğru mu?” diye teyit etmek istedi Cooper.

“Evet.”

“Gördün mü?” dedi Bernadette ona burun kıvrarak.

“Ve bir hafta daha kalacak.” Ağzımdan çıkanları duyar duymaz ilk defa çocuklarımın bundan rahatsız olabileceği dank etti kafama. Etrafta bir erkek olması çocukların Ben’in gidişiyle ilgili hissettiklerini tetikleyebilirdi. Ve Tanrım, sapık olmadığını ne malumdu? “Tabii sizin için de uygunsa çocuklar,” diye ekledim.

Bernadette kollarıma atladı. “Ah, anneciğim, bu şimdiye kadarki en mükemmel hafta olacak. Bir film yıldızıyla pijama partisi.” Sonra Cooper’a dönüp burun kıvrırdı ve eve gitmemiz gerektiğini söyledi.

Arabaya bindiğimizde durumu açıklamaya çalıştım. Evet, kendi evi vardı. Hayır, depresyonda değildi. Belki de sadece biraz sessizlik ve mahremiyet istiyordu. Belki köftenin tadına da bakmak isterdi. Bernadette her cümlemi ‘Tanrım’ ile tamamlıyordu. Arthur ise sessizdi. Garaja girdiğimizde ve mutfakta sırt çantasını boşaltana kadar tek kelime etmedi.

Pes ettim. “Tatlım bu senin için sorun olur mu? Leo’ya burada kalabileceğini söylediğim için kızgın mısın?”

“Bu sadece garip, anne. O şey bile değil... Unut gitsin. Sorun yok.”

“Eğlenceli olabilir,” dedim. “Ve sadece bir hafta.”

“Sorun yok.” Arthur’dan alabildiğim tek cevap buydu.

Saat beşe doğru Leo kış bahçesinin kapısını çaldı. Bernadette onu içeriye davet etmek için var gücüyle koştu. “Selam. Dışarıda ne yapıyorsun?”

“Biraz çorba içtim, az kitap okudum ve uyuyakaldım. Mükemmel bir öğleden sonrasıydı. Akşam yemeğine davetli miyim? Tuhaf yemeklerinizin tadına bakabilirim belki diye düşündüm.” Bernadette’e bakıp yüzünü buruşturdu, Bernadette aynı şekilde ona karşılık verdi.

“Yemek dahil,” dedim. Cumaları makarna günüydü.

Arthur kâğıtlarından kafasını kaldırıp ona baktı. “Selam,” dedi Leo. Hakkını vermeliydim, nabza göre şerbet vermeyi iyi biliyordu. Bernadette’e sıcak davranabileceğini biliyor ama Arthur’a gelince dikkat ediyordu. Buzdolabındaki ucuz sauvignon blanc şarabımla bir bardak alıp Arthur’un yanındaki bar taburesine oturdu. “Ödev mi?” diye sordu.

Arthur başını hafifçe kaldırdı. “Hayır, bu bir tiyatro oyunu.”

“Sadece okuyor musun yoksa oynayacak mısın?”

“Beşinci sınıfların *Oliver Twist* oyunundayım. Fagin’i oynayacağım. Tüm bunları ezberlemek için yalnızca beş günüm var.” Arthur ne kadar çok olduğunu göstermek için senaryoyu havaya doğru kaldırdı.

Leo bardağına baktı. “Yapma bunu, dostum.”

“Oyunu mu?” diye sordu Arthur.

“Genel olarak oyunculuğu.” Leo doğrudan Arthur’a bakıyordu. “İşin için rol yaparsan sonunda hiçbir şeye dönüşüyorsun. Önemsiz birine. Konduğu kabın şeklini alan bir şeye.”

“Sarhoş musun?” diye sordu Arthur, neredeyse ağızmdakini püskürtecektim. Gerçi sorunun cevabını ben de merak ediyordum.

“Henüz değil,” dedi Leo.

“Naomi Sanchez’e âşık mısın?” diye sordu Bernadette cevabı çok merak ederek.

“Bernie!” diyerek onu azarladım. “Bu bizi ilgilendirmez.”

Leo güldü. Çok güzel. Ama aramızda kalsın, azıcık şirret.”

“Güzel olan herkes biraz öyledir,” dedi Bernadette ve hepimizi kahkahaya boğdu.

“Öğrenmek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu Leo kendine biraz daha şarap koyarken. “Bu arada bunun tadı berbat,” dedi bana.

Arthur omuz silkti ve belli ki daha fazla sorusu olan Bernadette’i işaret etti. “Annem senin depresyonda olmadığını söyledi.”

“Doğru mu?” diye sordu bana.

“Doğru olup olmadığından emin değilim ama böyle söylediğim doğru.” Lavaboda havuçları soymaya başladım.

“Evet geçirmiyorum,” dedi. “Ama annem öldü ve bu birçok şeyi düşünmeme vesile oldu.

Soyucuyu bıraktım. “Üzgünüm,” dedim.

“Daha da kötüsü ne biliyor musun? Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor. Birkaç kez ormana işedim ama bir süre daha burada kalacaksam...”

Aman Tanrım. Çocuklarımla birbirimize baktık. Tek panikleyen bendim anlaşılan. Leo’ya bir tuvalet gerekiyordu. “Özür dilerim, bunu hiç düşünmemiştim,” diye başladım. Evimin giriş katında tuvalet yoktu. Gecenin bir yarısı odama girip benimkini kullanmasına izin veremezdim. “Bernadette, Leo’yu yukarı çıkar ve koridordaki tuvaleti göster. O buradayken siz de benimkini kullanabilirsiniz.”

Kafamda daha iyi havlularımız var mı diye düşündüm. Birinin bize düğün hediyesi olarak çok güzel havlular hediye etti-

ğini hatırlar gibiydim, benim kullanamayacağım kadar güzeldi. Derme çatma çamaşır dolabına baktım. Çamaşır odasına baktım. Ben giderken almış muhtemelen, kiraladığı Audi'sine çok yakıştırdı. Ki bu da gelir düzeyimize uymayan bir başka şeydi.

Eskiden beyaz olan ama şimdi griye çalan hafif yıpranmış iki havlu buldum. Yatağa gitmeden önce onları tuvalete bıraktım. Gece yarısı uyandım ve birkaç kutu Clorox* ve Windex** alıp bir kalıp sabunla göz önünde birkaç yere bıraktım. Saat bir gibi, benimkisi daha yeni olduğundan banyo paspasımı onun-kiyle değiştirdim. Neden böyle delice davranıyordum ki? Çünkü, diye cevap verdim kendime, Leo Vance orada soyunacaktı.

Cumartesi günüydü, Leo gündeğumunu izlemek için uyanmıştı. Bir fincan kahve uzattım ve bana hiç "teşekkür ederim" dedi mi hatırlamaya çalıştım. Sessizce güneşin doğuşuna tanıklık ettik. Güneş tamamen doğduğunda esnedi ve yatağa geri döneneğini söyledi. Oh ne güzeldi.

Benim evim de cumartesileri çözülmesi gereken bir bilmece gibi olurdu. Bir kurt, kuzu ve tavuğu nehrin karşısına geçirmeliydim ve hepsi hayatta kalmalıydı. Bizim versiyonumuzdaki değişkenler futbol, beyzbol, dans ve oyun buluşmalarıydı. Katılımcılar arabada birkaç kez kostüm değiştirirken karınları doyurulmalı ve bol su içmeliydi.

Ben cumartesi günleri hep söylenirdi. Fikrimce huysuzluğunun iki nedeni vardı: Cumartesi günlerinin kendisiyle ilgili olmaması ve çocukların aktiviteleri için her dönem harcadığımız yüzlerce doların kendisine daha fazla şey satın alma olanağını elinden almasıydı. "Dışarıda koşup oynasalar olmaz mı?"

* Bir ıslak mendil markası. (ç.n.)

** Yüzey temizleyici markası. (ç.n.)

diye sorardı. Belli ki özel bir kulüpte tenis ve golf dersleri alarak büyüdüğünü unutuyordu. Bu gerçekten taviz vermeyeceğim bir konuydu. Tüm o indirimdeki tavuklar ve sızdıran oluklarla yaptığımız tasarruflar, çocuklar keyif alacakları şeyleri deneme şansına sahip olsunlar diyeydi. Bu gerçek Ben'i çılgına çevirirdi.

Kahvaltıda, "Bu sefer hangi sporu izlemeye gitmek zorundayım," diye sorardı. Sonra ilgisiz bir şekilde etkinliklere katılır, ya hakemlere ya da rakip takımın ebeveynlerine öfkelenirdi. Sanırım az da olsa umursuyormuş.

Elbette bunlar daha çok, yasal olarak kendisini alması gerekmeyen bir takıma girme şansı olan Bernadette için geçerliydi. Öte yandan Arthur'un atletik geleceğine gölge düşüren iki özelliği vardı: Dikkat çekici derecede koordinasyonu yoktu ve spora karşı tamamen ilgisizdi. Bunlar sadece benim fikrim değildi, gerçeklerdi. Arthur'un basketbol maçında koşarken saatini kurmak için sahanın ortasında durduğunu gördüğüm zamanlar olmuştu. Arthur sahadan her çıktığında Ben'in yüzündeki hayal kırıklığını görmezden gelmek imkânsızdı.

Ben'siz cumartesiler iki kat daha zor olduğu kadar iki kat daha güzeldi. Kahvaltıda üçümüz planı kararlaştırırdık: Ne yemek yiyeceğimizi, forma ve krampon değişiminin ne zaman yapılacağını, hangi oyunları izleyip hangilerine sadece çocukları bırakıp gideceğimi. Her cumartesi akşamı yemeği dışarıdan söyler ve iyi bir iş çıkardığımız için kendimizi kutlardık.

Saat altıda garaja girmiştik. Çocuklar ekipmanlarını girişe bırakırken ben de pizzayı yukarı çıkardım. Ev karanlıktı ve dışarıdan çay evinin ışıklarını görebiliyordum. Arthur'dan dışarı çıkıp Leo'ya aç olup olmadığını sormasını istedim.

"Ben oraya gitmem," dedi kutudan bir dilim alırken.

"Ben giderim." Bernadette çoktan kış bahçesinin kapısından dışarı çıkmıştı. Neredeyse bir dakika sonra döndü. Tüm ışıltısı sönmüştü. "İçerisi dağınık ve uyuyor."

Alem mi yapıyor acaba diye düşündüm. Belki de annesini yasını tutacağı felekten bir hafta istediği için burada kalmıştı. Bekâr olmanın ve dağılmanın ne kadar büyük bir lüks olduğunu bir kez daha anladım. Kendinize bir haftalık tatil satın alabilme lüksünden bahsetmiyordum bile.

Gece yarısı, holdeki tuvaletin sifon sesine uyandım. Ağır adımlarla merdivenlerden indiğini ve kış bahçesinin kapısından çıktığını duydum. Arka kapı kilidi açıkken uyumaya ne zaman alışacağım bilmiyordum. En azından hayatta olduğunu biliyordum.

Pazar günü Leo yine gündeğümü için uyanmıştı. Nedense erken kalkmak pek onun tarzı değilmiş gibi geliyordu. Bu yüzden sohbet başlattım.

“Bütün gün içen biri için oldukça erkencisin.”

“Bütün gün içmiyorum.”

“O zaman orada ne yapıyorsun?”

“Ateşe bakıyorum. Okuyorum. Arkadaki ormanı izliyorum. Biraz da içiyorum.”

“Pekâlâ, sıkıldığında bize gelebilirsin.”

“Böyle iyiyim,” dedi. “İşte bu. Burası en güzel kısmı.”

Morun pembeye, pembenin de turuncuya dönüşünü ve ağaçların üzerinde kuşların arkadan aydınlanmasını izledik.

Gösteri bittiğinde ikimizde hafif iç çektik.

“Yumurta ister misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi ve yatağına döndü.

Pazar günü öğleden sonrası çok güzeldi ve kış bahçesindeki tüm camları açmıştık. Sanki dışardaymışız gibi oluyordu. Çay evinin kapısı açıktı ama ben sadece boş masayı görebiliyordum. Leo'nun uzanıp tavana baktığını tahmin ettiğim çekyatı göremiyordum.

Elektrikli tencerede rosto vardı, bu bana elimden her iş gelirmiş gibi hissettirmişti. Sabah dokuz koşumdan önce akşam yemeği hazır olmakla kalmamış, aynı zamanda tüm evim sanki biri bana yemek yapmış gibi kokuyordu. Normalde pazarları elektrikli tencereyi kullanmazdım ama bugün boşa gidecek pek vaktim yoktu. Arthur'un ilk provası çarşamba okuldan sonraydı ve bugün bu konu bana sorun yaratacaktı. Bugün tüm "halledeceğim, iyiyim" saçmalıklarının sinire dönüşeceği gündü. Halledemeyecekti ve iyi değildi.

Kendi çocukluğumdan, on yaşında olmanın zor olduğunu biliyordum. Çocukluk ve ara ergenlik arasında gidip geldiğiniz ve tek bir hareketin sizi sonsuza dek ezikler diyarına sürgün edebileceği bir dönemdi. Etrafınızdaki çocuklar okulda sürekli sizi alt etmeye uğraşırdı. Bu nedenle alfa çocuk değilseniz mutlaka sizi destekleyecek bir arkadaş grubunuz olmalıydı. Beşinci sınıf olmak, canlı bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışmak gibiydi ve eğer Arthur'sanız bunu gözleriniz bağlı yapmak gibiydi.

Ezber yapmadan önce son bir kez üzerinden beraber geçmek için kış bahçesine oturduk. Başarısız olacağını düşünüp geriliyordu ve sonunda nedeninin ben olduğuma karar verdi. Bir şey olmuyorsa sebebi zaten mutlaka annenizdi.

"Çok kötü bir Oliver'sın anne. Robot gibi okursan repliklerimi nasıl ezberlerim ki?"

İç çektim. "Bernadette'in yapmasını ister misin?" *Lütfen, Tanrım.*

"O senden de kötü. Devam et."

İlk sahnesinin birkaç sayfasına göz gezdirdik. Dokunsam ağlayacak gibiydi.

“Müziği denemeye ne dersin?” diye önerdim. “Bernie film müziğini aç, Fagin’in şarkılarına eşlik etmeye çalışacağız.”

“İyi,” dedi Arthur. İyi olan bir şey olmasa da.

“Ah, bu şarkıyı seviyorum!” dedim. Ayağa kalktım ve, “Gidebilirsin ama hemen dön,” şarkısına eşlik ettim. Birkaç kol hareketi de ekleyerek yanlara doğru hafifçe sallanarak dans ettim. Çocuklarım bana gülüyordu ki bu iyi bir şeydi, en azından henüz ağlamıyorlardı.

Şarkı bitince Arthur, “Bir daha!” dedi.

Kış bahçesinin kapısından bir ses duydum, “Tanrım, lütfen yapma.” Leo’ydu. Ayakkabılarını çıkarmış, içeri giriyordu. “Sen sadece...” Arthur’a bakarak kafasını iki yana salladı. “Dostum, hapyı yuttun.”

“Şaka yapmıyordum,” dedi Arthur. Ve Bernadette ile kahkahaya boğuldular.

“Hey, o kadar da kötü değilim,” dedim.

“Nora, tam olarak o kadar kötüsün. Bence senin Fagin’in filminden de depresif,” dedi Leo. Şimdi hepsi beraber gülüyordu.

Leo’yu mutfağa doğru takip ettik. Mickey’e ayırdığım biralardan aldı. “Burası güzel kokuyor.”

“Rosto,” dedi Bernadette. “Dansından daha iyidir.” Yine kahkaha attılar.

Bu akşamın eğlencesi olmakla hiçbir problemim yoktu. Benim hakkımda ya da değil, bu kahkahalar odadaki tüm gerginliği silip süpürmüştü. Ya sadece gülme sesleri eşliğinde yemek servis edebilseydim? Ya Arthur öyle rahatlasaydı ki beyni bu repliklerden bazılarını hemen ezberleseydi? Bu gecenin espri konusu olmak kesinlikle buna değerdi.

* *Be Back Soon: Oliver Twist* müzikalinde Fagin karakterinin söylediği şarkı.

Oturup rosto, havuç, pilav ve salata yedik. Paylaşacağımı bildiğim bir şişe Chardonnay açtım. Arthur Leo'ya, "Peki, Fagin'i tanıyor musun? Oyundakini yani?" diye sordu.

"Evet ve onun gibi olmadığı kesin." Elindeki çatalla beni işaret etti ve yine herkesi kahkahaya boğdu.

"Evet ben de öyle düşünmüştüm," dedi Arthur. "Sence o kötü bir karakter mi? Bu biraz kafa karıştırıcı çünkü çocuklara karşı oldukça iyi."

"Bence o kötülerin en iyisi," dedi Leo. "Korkunç şeyler yapan ama yine de sevdiğimiz türden. Çocukları kullandığı halde yine de içindeki insanlığı görebiliyorsun. Fagin gibi karakterler insan olmanın ne anlama geldiğinin özüne iner. İçimizde hem aydınlığı hem de karanlığı barındırırız." Serseme dönmüştük. "Ne?" diye sordu. Ve hepimiz gülmeye başladık.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

"Çok fazla kelime kullandın," dedi Bernadette.

"Bu benim uzmanlık alanım sayılır. Oliver Twist en sevdiğim oyundur. Ben de Fagin'i oynamıştım."

"Ah, hadi ama," dedik hep bir ağızdan. Bernadette şakayla karışık peçetesini masaya fırlattı.

"Sana yardım etmeyeceğim. Seni aktör olma yoluna sokmayacağım," dedi Arthur'a. "Değmez."

Arthur güldü. "Annem bu kadinken sence oyuncu olma ihtimalim nedir? Genlerimin bir kısmı ondan geliyor!" Hepimiz güldük ve zaman bir anlığına durdu. Kahkahanın sıcaklığını hissettim ve loş ışığın bu üç yüzü gölgede bırakmasını izledim- çocuklarım ve Amerika'nın en ünlü oyuncusu.

Leo kendine bir kadeh şarap daha koydu. Ben de dikkatlice bir kadeh kendime koydum. Öğreniyordum. Bir yudum alıp arkasına yaslandı. Çileden çıkaran ergen tavrıyla sandalyesine oturdu. "Eğer seninle prova yapmayı kabul edersem, sadece bu

geceliğine, bana gelecekte oyuncu olmayacağına dair söz verebilir misin?”

İhtimallere oynamayı seviyordum ve bu da oldukça güvenli bir söz gibi duruyordu. Arthur’un profesyonel bir oyuncu olmak istemesi yüzde bir ihtimaldi. Leo’nun o zamana kadar kim olduğunu hatırlama ihtimali ise ondan bile düşüktü.

Arthur Leo’nun teklifini düşündü. “Buna söz veremem. Ama yardıma ihtiyacım var.” Buna cüret etmesi beni ve Bernadette’i güldürdü.

“Bununla beraber pek çok gamzen var gibi görünüyor,” dedi Leo.

“Ne kadar vaktimiz var?”

Arthur ona sarılacak gibi oldu ama fikrini değiştirdi. “Provalar çarşamba başlıyor,” dedi.

“Oturma odasında çalışalım. Hareket etmek için alana ihtiyacımız var.” Sonra çalışmaya başladılar. Bulaşıkları yıkamak için mutfığa girdim. Bir yetişkinin sorumluluklarından birini en son ne zaman devraldığını hatırlamaya çalıştım. Ben bazen tuvalet kâğıdı almaya giderdi ya da çocukları okuldan alırdı. Ne kadar uzun zamandır tek başına ebeveyn olmaya çalıştığım la yüzleştim tekrar.

5. Bölüm

Pazartesi sabahı Leo elinde Arthur'un *Oliver Twist* senaryosunun bir kopyasıyla güneşin doğuşunu izliyordu. "Selam," dedi başını çevirmeden.

Salıncakta yanına oturdum. Elindeki kahveden evdeki kahve düzenegimi çözdüğünü fark ettim. "Dün gece Arthur'u çalıştırmam gerçekten çok inceydi."

"Sakın ona söyleme ama bence doğuştan yetenekli."

"Buna cüret edemem."

Gökyüzü koyu turuncu renge bürünürken güneşin doğuşunu sessizce izledik. "Bugün yazacak mısınız?" diye sordu.

"Deneyeceğim. Sen ne yapacaksın?"

"Kasabaya gitmeyi düşünüyordum."

İşte bu yüzden yazma planlarım suya düştü ve Leo Vance'i Laurel Ridge'de yürüyüşe çıkardım. Kasaba, bir ucunda küçük bir market ve diğer ucunda bir kitapçı olan dükkânlardan oluşan bir şeritten ibaretti.

Leo marketten peynir ve ekmek aldı. Ve daha önceden hiç tatmadığı bir tür reçel. Salamın tadına bakıp bakamayacağını sorup tattı ve yarım kilo aldı. Kasanın yanındaki raftan şeker toplayan bir çocuk gibi çilek ve kivi aldı.

“Piknik mi planlıyorsun?” diye sordum elimizde poşetlerle dışarı çıkarken.

“Hayır, sadece güzel görünüyordu. Hadi şuraya girelim.” Kasabada yıl boyunca ayakta kalma şansı olmayan pahalı bir ev eşyaları mağazasını gösterdi. Bana uygun bir yer olmadığı için hiç içine girmemiştim.

Tezgâhın arkasında sohbet eden iki satış görevlisi kadın Le-o’yu görünce sustu. O kadar sus pus bir haldeydi ki durum garip bir hal aldı.

“Merhaba?” dedi Leo.

Yaşlı olan tezgâhın arkasından çıktı. “Merhaba. Kusura bakmayın, sizi orada öyle görünce çok şaşırdım. Dükkânımda yani.”

Dürüstlüğüne hayran kalmıştım.

Leo elini uzattı ve hiç gerek olmadığı, halde “Ben Leo. Ve Nora. Bir süre onda kalacağım,” dedi.

Her iki kadın da beni tepeden tırnağa süzdü. Muhtemelen bunun gerçekleşmesi için ne tür bir büyü yaptığımı merak ediyorlardı. Onlara *Uyuduğum koridorun karşısındaki banyoda soyunuyor*, demek istedim. Birileriyle paylaşmam gerekiyordu.

Leo mağazaya bakındı. Gördüğü her kahve fincanına, her yastığa, her salata maşasına dokunuyordu. “Bunları alıyorum,” dedi. Fildişi bir nevresim takımını havaya kaldırmıştı. Sonra bana, “Nasıl yatakta uyuyorsun? King* mi?”

“Queen”, dedim kısık bir sesle. Çünkü öncelikle bu kişisel bir soruydu, ikinci olarak da bu kadınların onun yatağını gördüğünü düşünmeleri garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

Queen boy çarşaf takımını aldı ve kadına uzattı. “Kesin çarşaf-larınızın yenilenmeye ihtiyacı vardır,” dedi bana. İtiraz etmeye çalıştığımda susturmak için elini kaldırdı. “Sadece izin ver.”

* King size: 198x203 cm boyutlarında çift kişilik yatak. (ç.n.)

** Queen size: 153x203 cm boyutunda çift kişilik yatak. (ç.n.)

Onaylarcasına başımı sallayana kadar bana baktı. “Başka? Kahve bardakları sever misin?”

“Severim.”

“Ben de.” Havluları bulana kadar etrafta dolaşıp ufak tefek şeyler topladı.

“Yeni havlulara ihtiyacımız var. Ağzını bile açma.” Sorun değildi. Hayatımda dokunduğum en lüks havlulardan dörder takım seçti. Açık mavilerdi ve çocukların banyosundaki solmaya yüz tutmuş fayanslarla mükemmel bir uyum içindeydiler. Onları neredeyse nefesi kesilmek üzere olan kadına uzattı.

Beni tirbuşonumun “çöp”e gitme vaktinin geldiğine ikna ettiğinde, taşıyamayacağımız kadar şey almıştık. Kadınlar hepsini evime göndermeyi memnuniyetle kabul ettiler. Kitapçıya doğru ilerlerken, “Evim *Pretty Woman*’ı andırıyor,” dedim.

“Normalde alışveriş yapamıyorum. Weezie’nin tuttuğu bir kadın kıyafetlerimi seçiyor. Evimdeki her şeyi başka biri seçti. Diğer evler için de aynısı geçerli.”

“Bu çok garip.”

“Öyle. Mesela havlu rengini seçmek ya da hangi muzların daha iyi olduğuna karar vermek iyi hissettiriyor.”

“Yaşadığın şehir krizinin altında yatan neden bu mu? Seçim yapmak mı istiyorsun?”

Leo cevap vermedi, lanet olsun sanırım burnumu fazla sokmuştum. Ayrıca “teşekkür ederim” de dememiştim ve artık çok geç gibi hissediyordum. Kitapçıya girdik ve Leo’yu sahibi Stewart’la tanıştırdım. Instagram hesabı için onunla fotoğraf çektirip çektiremeyeceğini sorunca Leo nezaketle kabul etti.

Leo her kitabın sırtına dokundu ve beraber selfie çekinmek isteyen üç müşteriyi kırmadı. Fransız taşra yemekleri üzerine bir kitap (yemek yapmıyordu) ve yeni çıkan bir Stephen King romanı seçti.

Leo ile şehirde yürümenin hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim. Tanıdığım insanlar bizi şaşkınlık ve merakla selamladı. Bu ifadeleri acımalarından iyiydi. Herkes Ben'in bizi terk ettiğini biliyordu ve onun beni kullanıp bir kenara attığını da. "O adam için her şeyi yaptı," derlerdi aralarında başlarını iki yana sallayarak. Seksen altı yaşında yeni dul kalmış Bayan Sanducci dışında, sanırım kasabadaki tek bekâr kadın bendim. *Bana bakın, eğleniyorum* demek istiyordum. *Göz alıcı bir şeyin yanındayım, bana bakın.*

Bay Mapleton'ı görmek için hırdavatçıya uğradık. Leo eğlenceli bulduğu için hortumum için püskürtme başlığı aldı. Aynı etkiyi yaratmak için başparmağımı kullandığımı söylerken Bay Mapleton Leo'yla bana karşı birlik olmuştu.

"Bu kadın Unabomber' gibi yaşıyor," dedi Leo. "Hiç evine hiç gittin mi?"

"Yapısı böyle ve bunlar daha ne ki. Bir şeyi elinde parçalana-kadar tekrar ve tekrar kullanır," dedi Bay Mapleton Leo'ya.

"Siz bir de banyo havlularını görün," dedi Leo gülerek.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Bay Mapleton. "Ama kocası öyle değildi. O adam neredeyse her gün buraya gelir ve zaten elinde olan şeylerin yenisini alırdı. Karıma onun için hep, 'Ben'in işi dışında her şeyi var,' derdim."

Bunu bin kez duymuş olmuş olmama rağmen yine de güldüm. Çünkü hem doğruydı hem de benim tarafımda olması hoşuma gidiyordu.

"Ve aldığı her şeyi yanında götürdü," dedim. "Ben'in dünyayı yanında altılı tork anahtarı setiyle dolaşması fikri komiğime gidiyor." Leo hortum başlığını peynirle birlikte çantasına koydu ve vedalaştık.

"İyi eğlenceler," dedi Bay Mapleton. "Gözüm üzerinizde."

* Ted Kaczynski: Unabomber olarak da bilinen Amerikalı matematikçi, eski akademisyen ve bombalı saldırılar düzenleyen eylemci. İlkel bir yaşam tarzı sürdürülebilmek amacıyla akademik kariyerini ve toplumsal hayatı terk etmiştir. (ç.n.)

“Peki sırada ne var?” Bunu bana bugün kaç kere sorduğu için artık saymayı bırakmıştım. Son sorduğunda cevap: Çocukları yatıracağım’dı. Ondan önce de: *Çarkıfelek* izleyeceğiz’di. Öncesinde: Akşam yemeği yiyeceğiz. Okuldan sonra ve akşam yemeği arasında ise iki saatlik Fagin eğitimi vardı. Arthur ödelerini yapmış mıydı tam emin değildim. Bir kadeh şarap koyup kış bahçesine doğru yöneldim.

“Gelebilir miyim?” Bu soruyu da kaç kez sorduğunu saymayı artık bırakmıştım. Bir kadeh daha aldım. Kış bahçem yalnızca küçük bir koltuk, berjer ve sehpa yetecek büyüklükteydi. İçeride her zaman iki tür eğretili olurlardı. Biri ölmek üzere olurken diğeri yeni filizlenirdi. Düzenli bir keder ve yerine geçme döngüsü içerisindeydi. Çimenliğin üzerinden çay evi görünüyordu. Leo dönüşte girebilmek için kapıyı açık bırakmıştı.

Leo koltuğa oturdu. Bu yüzden ben de berjere geçtim. Düğme yaka gömlek ve şort giymişti. Hampton ya da Malibu’da, benim eskimiş bej koltuğum dışında bir yere aitmiş gibi görünüyordu. “Yarın yazacak mısın?” diye sordu.

“Sanırım, yeni bir şeye başlamam gerekiyor.” Şarabımdan bir yudum aldım.

“Umarım müzikal dışında bir şey olur.” İronik bir şekilde gülümsedi. Bu gülümsemeyi daha önce de görmüştüm.

“*Afrika Gülü*,” dedim.

“Kes şunu,” dedi. “Peki bir sonraki senaryonun ilham kaynağı ne?”

“İlham değil, daha çok matematik gibi.”

Şarabını yudumlayıp koltuk minderlerine yaslandı.

“The Romance Channel’a film yazıyorum.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Şu çoğu reklam olan iki saatlik filmler mi?”

“Şey, çoğunu ben yazdım. İsim bu.”

“Çok komik.” İkimize de biraz daha şarap koyup şişeyi bitirdi. “Peki matematik derken?”

“Belki de matematik değildir. Küçükken hiç Kim-Kiminle-Nerede oynamış mıydın? Hani şu isim, sıfat, fiil yazıp sonra hikâye oluşturduğun oyun?”

“Evet.”

“İşte öyle yapıyorum.”

“Anlamadım.”

“Bana bir cinsiyet, bir yer ve bir meslek söyle.”

“Tamam... Kadın, Şikago, şehir planlamacısı.”

“Tamam, kolay. Genç bir şehir planlamacısı olan Stephanie, Illinois kırsalındaki bir mandırayı satın alıp burayı kurumsal bir inziva merkezine dönüştürmek ister. Çiftliğin genç ve yakışıklı sahibi satmaya yanaşmaz ve birbirlerine meydan okurlar. Ancak kadın çiftlikte zaman geçirdikçe, buranın toplum için ne kadar önemli olduğunu görür ve adamlarla birbirlerine âşık olurlar. Hatta her yıl düzenlenen Kurucular Günü’nü organize etmesine yardımcı olur. Öpüşürler. Kurucular Günü’nden önceki gece, çiftliği kapatması gerektiğine dair bir telefon alır. Aksi taktirde işini kaybedecektir. Şikago’yu seçer. Adamın kalbi kırılır.”

“Ah, hayır ya.”

“Ah evet. Ama dur, Kurucular Günü zamanı gelir çatar. Ve bu kısma herhangi bir topluluk etkinliği ekleyebilirsin. Noel ağacı ışıklandırması, aşevi açılışı, çocuk resitali... Adamımız yoluna devam ediyordur ve kim geri gelir? Stephanie!”

“Evet!”

“Şikago’ya geri dönmüştür ama büyük şehirde yaşamanın ona göre olmadığına karar verir. Artık dağ başında yaşayacaktır ve ah unutmadan: çiftliği kurtarmak için aklında mükemmel bir fikir vardır. Ve son.”

“Bu çok aptalca. Hep böyle mi oluyor?”

Şarabımın geri kalanını içtim. “Hemen hemen. Garantiye almak için isimleri ve çiftliği değiştiriyorum. Ve cinsiyetleri. Yazdıklarımın yarısında giden adam oluyor.”

“Ama hep geri mi dönüyorlar?”

“Her zaman.” İkimizin de Ben’i düşündüğüme emin olduğum bir an oldu.

Nedense Leo’nun Ben’i geri istemediğimi, onun gitmesiyle mutlu ve tam hissettiğimi bilmesini istiyordum.

Konuşmaya devam etti. “Ama Trevor gitti, hikâye böyle bitti.”

“Evet,” dedim. Leo bana sanki çözmek üzere olduğu bulmacaymışım gibi baktı.

“Pekâlâ, artık tüm sırlarımı biliyorsun. Yatmaya gidiyorum.”

6. Bölüm

Leo bugün gündeğumunu izlemek için uyanmamıştı. Sallıncak bana kaldığı için mutlu olmam lazımdı ama değildim. Kalkmadığı için çok endişelenmişim. Ona ve her yerde peşimde dolaşmasına alışmaya başlamışım. Konuşurken beni dinlemesini seviyordum. Bana bakışını seviyordum.

Eski kocam Ben yemek yapılırken mutfak masasına oturur, emlak ve insanların sorunları gibi konulardan konuşurdu. “Mickey’nin nesi var biliyor musun?” Ya da “Bankadaki adamın derdi ne biliyor musun?” gibi. Bunlar retorik sorulardı ve hepsinin altında yatan o gün kimin ona haksızlık yaptığıydı.

En yeni planının ana hatlarını çizdiği kâğıtları mutfak masasının üzerine yayarken arka planda gürültü olsun diye televizyonun açık kalmasını isterdi. Ben her yeri işgal ediyordum.

Bana gideceğini söylediği gece, televizyon açık kanepede uyumuştı. Yatağıma uzanmış neler olduğunu anlamaya çalışmışım. Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Onunla ciddi ciddi çıktığımı ilk söylediğim zaman Penny’nin tepkisini hatırladım. “Aman Tanrım,” demişti. “Sakin eline yüzüne bulaştırma.” Ben bir nevi talih kuşuydu. Özel okula gitmişti ve hayatın geri kalanı onun için tereyağından kıl çekmek gibiydi. Ben, Penny’nin tanışabileceği türden bir adamdım.

Penny ile Chesterville, Connecticut'ta büyümüştük. Burası, daha önce biri varlıklı, diğeri işçi sınıfı olan iki küçük kasabanın birleşmesiyle oluşan orta büyüklükte bir kasabaydı. Tek bir devlet lisesine sahip bir kasaba oluşturmak için 1950'lerde imar değişikliği yapıldığında, sonuç John Hughes filmlerinde görebileceğiniz gibi bölünmüş bir kasaba olmuştu. Tepenin yukarısında yaşıyorsanız, ebeveynleriniz muhtemelen zengindi. Eğer tepenin aşağısındaysanız muhtemelen işçi sınıfından bir aileniz olurdu. Benim babam tüm zenginlerin havuzlarını temizliyordu.

Kasabamızdaki sınıf ayrımı pek kafamı meşgul eden bir konu değildi. Mahalledeki çocuklarla birlikte okula otobüsle giderdim ve okuldan sonra birbirimizin bahçesinde oynardık. Tatillerimizi, babamın temizlediği halka açık havuzda geçirirdik. Lisedeyken, arkadaşlarımla tepedekilerin gösterişli kıyafetleriyle ve günübirlik kaza yapıp ayda bir yenilenen üstü açık arabalarıyla dalga geçerdik. Küçük evimde, rengi solmuş kot pantolonumla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Tam olarak beni neyin beklediğini bildiğim bir yerdeydim.

Ama Penny öyle değildi. O tepede olmak isterdi. Ortaokuldan beri tepede yaşayan kızlara ve onların giyim tarzlarına özenirdi. Kızlar yeni dar kotlar aldığında, Penny hafta sonunu annemin dikiş makinesinde Levi's'lerinin paçalarını daraltmakla geçirirdi. Kâkül kestiklerinde Penny de kestirirdi. Yaptıkları pek de bir şey değiştirmemişti ama onuncu sınıfta Penny bahar müzikali için seçmelere katıldı ve tepedeki birkaç kızla beraber başrollerden birini kaptı. Penny'nin kocaman kalbine ve eğlence tutkusuna uzun süre maruz kaldıktan sonra, onunla gerçekten arkadaş oldular. Kusursuz bir şekilde sınıf atlamıştı. Bu bana Penny'nin aslında hep bir tepeli olduğunu, sadece yüz on bir metre karelik çiftliğimizde vaktini doldurmayı beklediğini düşündürmüştü.

Üniversitede ve daha sonra Manhattan'a taşındığında, çevresi tepedeki kızlar gibi insanlarla çevriliydi. Bu çevrelerin her yerde olup en tuhaf şekillerde kesiştiklerini öğrendiğimde şaşırmıştım. Görünüşe göre zengin insanların hepsi birbirlerini öyle ya da böyle tanıyordu. Sanırım bu yüzden ta Amherst'ten onu Ben'i anlatmak için aradığımda bilmesine şaşırmamıştım. Tepedeki adam cazibesine hiç kapılmasam da Ben'le tanıştığım da her şeyin kolaylığına kendimi kaptırmıştım. Dünyanın kendi kaprisleri etrafında döneceğine inanır, yaptığı herhangi bir yanlıştan dolayı asla cezalandırılmayacağını düşünürdü. Hoşlandığı kişiye kendini üstün hissettiren hafif kötü adamlardan dı. Beni seçtiği günden beri, aramızdakini mahvetmemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Ama işte, yine de bu noktaya gelmiştik.

Mezun olduğumuzda, benim Manhattan'da yayıncılık alanında bir işim, Ben'in ise ilk büyük fikri ve büyükannesinden aldığı on bin dolarlık bir çeki vardı.

Altı ay geçtikten sonra bunun aldığı son çek olduğuyla yüzleşmişti. East Village'da ucu ucuna karşılayabileceğimiz asansörsüz bir daire bulmuştuk. Ve sanırım mutluyduk. İşten geldiğimde onu mutfak masasında potansiyel yeni bir yatırımcı bulmanın heyecanıyla bulurdum. O yatırımcıyla konuştuklarını detaylıca anlatırken ben yemek yapardım. Kendi günü hakkında çok heyecanlı olduğu benimkini sormadığını düşünürdüm.

Yirmi altı yaşında evlendiğimizde heyecanı kaybolmuştu. Hâlâ pasif geliri olmamasının adaletsizliğine hiddetlenirdi. Bu adaletsizlik, planlarıyla ilgilenmeyen yatırımcıların basitliğine karşı öfkesini körüklerdi. Kim olduğumu bilen ve Ben'le evlenmemem gerektiğini bilen yanıma, düğün planlarının gürültüsü arasında duymak zorlaşmıştı. Newton, hareket halindeki nesnelerin hareket halinde kalma eğiliminde olduğuna karar ver-

diğinde, uzun süreli ilişkileri olan yirmili yaşlardaki gençleri ve güvenli düğün mekânlarını düşünüyordu muhtemelen.

İki çocuk ve bir kırık dökük bir evle beraber, Ben'in artık beni o kadar da sevmediği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştım. Dünya görüşümü, saçımı ve evimi beğenmiyordu. En iyi yanlarıma karşı gözü kördü ve sonunda kendim de kendimi göremez olmuştum. Sanırım tüm evliliğimiz beni seçtiği için memnun olmam gerektiği düşüncesi üzerine kuruluydu. Üzerine çok düşemediği projeler hakkında kafasını dağıtmaya çalışırdım.

Para kazanırdım ama bunu yüzüne vurmazdım. Böylece o tıp fakültesini bitirirken ben garsonluk yapıyormuşum gibi olacak, önemli olanın kendi işi olduğunu hissedebilecekti. Hatta işimi tanımlamak için onun sözlerini kullanmaya başlamıştım “başka bir aptal aşk hikâyesi daha”.

Yemek pişirir ve çocuklar için neşemi korumaya çalışırdım. Annesinin doğum gününü hatırlar ve ona hediyeler gönderirdim. Demek ki yeterli değilmiş.

Bana göre, onu yükseltiyordum. Ona göreyse onu aşağı çekiyordum. Ne zaman bir proje hayali daha suya düşse, bunun benim hatam olduğunu hissettiren bir tavır takınırdı. Ortada hiçbir neden ve mantıksal bir bağlantı olmasa dahi pek de sessiz sayılmayacak imalarda bulunurdu. Onu aşağı çeken kişinin ben olduğuma dair bir imalar.

Bir akşam, otuz yedi dolarımız olduğunu fark edince arkadaşlarla buluşmak yerine evde yemeyi önerdim. “Kalbinde kıtlık var, Nora. Her zaman beş parasız olacaksın,” demişti bana tiksinererek. *Çalışmayan bir kocam var ve para basar gibi yiyor,* diye düşünmüştüm. *Evet her zaman beş parasız olacaktım.*

O gece Ben kanepedeyken, yatakta tek başıma tuhaf düşüncelere dalarak uykuya dalmıştım. Bunların arasında yarından

itibaren kumandanın tüm kontrolünün bende olacağı da vardı. Bu geceden itibaren Ben'in kötü bir seks için rahatsız etmeleri olmadan yatağa girebilecektim. Bir sonraki gündeğumunu ve onun Ben evdeyken izleyeceğim son gündeğumu olacağını düşünmüştüm. Geri kalan bütün gündeğumlarının benim olacaktı. Mücadelenin sona ermesiyle derin bir rahatlama hissetmiştim. Tıpkı suda ilerlemeyi bırakıp kendinizi zahmetsizce yüzeye çıkarken bulmanız gibi. *Git, Ben. Git ve o büyük hayatına kavuş.*

Tabii ki geride kalan sadece ben değildim. Ben çocukları da terk etmişti. Ve bu onların uzun bir süre canını yakmıştı. Ama sevindiğim şey, onlara karşılayamayacağımız bir şey vaat ederken yüzlerindeki şüpheyi bir daha asla görmeyecek olmamdı. Bir daha asla "babalarının o kötü şeyi söylerken aslında ne demek istediğini" açıklamak zorunda kalmayacaktım. Buna alışmaları biraz zaman alacaktı ama içten içe gitmesinin onlar için daha iyi olacağını biliyordum.

Ertesi sabah Arthur'un dil bilgisi sınavını düşünerek uyanmıştım. Sonuncusunda çuvalamıştı ve tekrar sınav olacağı için gergindi. Onu, babasının gideceğini söylemesinden hemen sonra tüm o zor kelimelerle mücadele ederken hayal ettim. Aşağı koşup ve Ben'i uyandırdım. "Çocuklara söylemek için okul çıkışına kadar bekleyebilir miyiz?"

"Gidiyorum Nora. Bununla yüzleş artık. Üzgünüm." Gözlerini ovuşturup odaya geri dönmüştü. *Tanrım gerçekten ayrılıyor,* diye düşünmüştüm.

"Biliyorum ve kabullendim," diye devam etmiştim. "Ama bırakalım da çocuklar okulda normal bir gün geçirsinler. Öğleden sonra söyleriz."

"İyi fikir," demişti, doğrulup bana bakarken. "Duş alacağım."

Kahvaltı boyunca Ben her şey yolundaymış gibi davranmıştı. Eşyalarını toplarken çocukları okula bırakıp çay evine

geçmiştim. Çocuklara açıklarken olabilecekler konusunda endişeliydim ama aynı zamanda ortaya çıkıp bana fikrini değiştirdiğini söyler mi diye de gergindim.

Çay evinin camından bakarken kendimi gülümserken bulmuştum. Geleceğimiz nasıl olacak onu düşünüyordum. Bu halat çekme savaşında ipi bırakmaya asla cesaret edemezdim ben ama Ben benim yerime bırakmıştı.

Çocuklar okuldan döndüğünde, onları karşımıza oturttuk ve Ben onlara bir süreliğine evden ayrılacağını söyledi. Arthur konuşmanın nereye gideceğini anlayacak bilgelikte olduğu için anında ağlamaya başlamıştı. “Nereye gidiyorsun?” diye sormuştu.

“Asya’ya,” demişti Ben. Sanki bu her şey açıklıyormuş gibi.

“Ben de seninle geleceğim,” demişti Arthur. “Orada sana yardım edebilirim ve Çince öğreniriz.” Konuşurken gözleri yaşlıydı ve işte o zaman kalbim biraz kırılmıştı. Ben olmadan daha iyiydim, çocuklarım da öyleydi. Ama Arthur’un gözlerindeki çaresizliği görmek beni mahvetmişti.

“Üzgünüm dostum. Ama geri döneceğim.”

“Ne zaman?” diye sordu Bernadette.

“Yakında,” deyip ikisine de sarıldı. “Annenize iyi bakın, tamam mı?”

Hiçbir şey söylememişler, babalarına inanmadıklarını tahmin ettiğim bir şekilde bakmışlardı. Anahtarlarını, telefonunu ve aptal yeleğini de alıp gitmişti. Üçümüz günün geri kalanında aynı odada zaman geçirmiştik. Hepimiz birbirimize göz kulak olmak istemiştik. Sonraki haftalarda onlarla bu konuda konuşmaya çalışmıştım.

Bernadette üzülmekten çok sinirlenmiş gibiydi. Sanki babasının onu uzaklara sürükleyecek ne tür bir işi varsa saçmalıktan ibaretmiş gibiydi. Haklı olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyordum.

Arthur üzgündü ve cevabını bilmediğim bir sürü soru soruyordu. *Bizi özlemiyor mu? Nasıl olduğumuzu merak etmiyor mu?* Açıklamalarımızı tüketene kadar bir süre her gün bu konu hakkında konuştuk. Artık onun geri döneceğini düşünmüyorduk.

Ev, onun eşyaları ve öfkesi olmadan gözüme daha büyük görünmüştü. Mobilyaları silip açık alanların tadını çıkardım. Ev sanki sonunda nefes alıyormuş gibiydi. Önce koşmaya sonra da yazmaya başladım. Ve yemin ederim ki artık daha iyi yazabiliyordum. Ben'in beni aşağı çekmeleri olmadan ne kadar güçlü olduğumu görmelerini istiyordum çocuklarımın. O olmadan, anne-baba, bakıcı ve oyun arkadaşı olmak için enerjim vardı. İnsanlar genellikle yeni normallerine karşı uyum sürecinde zorlanırlardı ama benim değişikliğim beni hafifletmişti. Ben'in harcamaları hakkında endişelenmekten kurtulmuştum. Artık çocuklarım ya da benim hakkındaki eleştirilerini toparlamakla uğraşmayacaktım. Özgürdüm.

Leo'nun evimde olması ise eğlenceliydi. Kapladığı alanı seviyordum. Yormuyordu ve heyecan vericiydi. Bunun benim yeni gerçekliğim olduğuna dair bir tür hayale kapılıyordum. Konuştuğumda beni dinleyen yakışıklı bir oyun arkadaşım vardı. Birbirini takip eden sorular soruyordu çünkü daha fazlasını duymak istiyordu. Leo'nun benimle konuşmayı sevmesinin verdiği hissi aklımdan çıkaramıyordum. Yani, gerçek beni seviyordu. Bedava yemek ya da durumunu iyileştirmek için yapabileceğim herhangi bir şey için burada değildi. Leo Vance bensiz de gayet iyiydi ama yine de etrafta pür dikkat peşimde dolanıyordu.

İki gün sonra gidecekti ve benim mantıklı davranmam gerekiyordu. Bugün salıydı. Bernadette'in okuldan sonra dans derisi vardı. Geri dönüşüm çöpünü dışarı çıkarmam gerekiyordu. Yarın provaların ilk günüydü ve çocuklar sıralarını beklerken onları susturmak benim sorumluluğumdu. Hatta görünen o ki tüm oyundan sorumluydum, bu yüzden komiteyi bir araya toplamam iyi olacaktı. Kostümler? Set? Atıştırmalıklar?

“Lanet olsun. Neredeyse kaçıırıyordum.” Leo kollarında battaniyeyle kapıdan içeri girdi. Yanıma oturdu ve ikimizi de örttü. Güneş yarıya kadar yükselmişti ve daha en güzel kısmını kaçırmamıştı. Burası pembe renginin ağaçlardan doğru yükseldiği kısımdı.

“Sana kahve getirmemi ister misin?” diye sordum çünkü ben hep kahveyle izliyordum.

“Hayır. Bitene kadar kal.”

Hiçbir yere ayrılmadım ve gökyüzü aydınlanana kadar sessizce izledik.

“Ne düşünüyordun?” diye sordu. “Dışarı çıktığımda kaşların çatıktı.”

“Hiçbir şey.” Ben hakkında konuşmak kendimi ezik gibi hissetmeme neden olacaktı. O yüzden sustum. Leo bana inanmadığını gösteren bir bakış attı.

“Ben’in gitmiş olmasının ne kadar güzel olduğunu,” dedim.

“Şimdi nerede?”

“Kim bilir? Asya demişti.”

“Yani konuşmuyor musunuz? Çocukları görmeye gelmiyor mu?”

“Hayır. Şey, bazen arayıp plan yapıyor ama sonra bir daha arayıp sormuyor.”

“Vay canına. Peki çekler nereden geliyor?”

Sorusu beni güldürmüştü. Öyle ki, tüm vücudumu saran bir kahkahayla güldüğümünden kahvemi biraz püskürttüm. Leo ağzımı silmem için battaniyesini uzattı. Koluma sildim. “Özür dilerim,” dedim kendimi toparlarken. “Bu yerinde bir soruydu. Bu kısım senaryoda yoktu. Çek göndermiyor. Anlaşmamız oldukça netti: evi, ipoteği, parayı kredi kartı borcunu, çocuklara ve kendime bakma zevki bana bırakıyor, kendisi ise öylece ka-

çıp gidiyordu. Tartışmaya girmedim çünkü evi satmak zorunda kalmak istemedim. Ve aslında hayatının sonuna kadar ona nafaka ödemek zorunda kalabilirdim. Sonra da muhtemelen onu öldürmek zorunda kalırdım. Bu yüzden. En iyisi buydu.”

“Ruth’un Trevor gittiğinde neden öyle kalakaldığını anlamaya başlıyorum. Tıpkı filmdeki gibi çalışmak için fazla mı mükemmel?”

“‘Hamilton’lar başkaları için çalışmaz’ Onların olayı buydu. Büyük büyükbabası çok çalışıp büyükbaş hayvancılığından epey para kazanmış. Ben bu servetin içinde büyümüş ama hikâyenin ‘çok çalışmak’ kısmını tam anlamıyla içselleştirmemiş. Sanki büyük büyükbabasının zengin olmadan önce yıllarca inek boku kürediği kısmı kaçırmış gibi. O yüzden oyalanıp dururdu. İşe yaramayan pek çok işe girer, sonra suçu başkalarının beceriksizliğine atardı.”

Bunu gerçekten sorun etmediğimi belli etmek için gözlerinin içine baktım ve gerçekten etmiyordum.

Neredeyse bir yıldır çocukları görmek ya da onlarla iletişim kurmak için hiçbir çaba göstermemesi ise bir sorundu. Bu kısım göğsümde anında alevlenen bir öfke topuydu. Ama Ben’in olduğu kişi ve bunun artık benim sorunum olmadığı kısmı benim için artık sorun değildi.

Leo tekrar ağaçları inceledi ve bana baktı.

“Transparan geceliğine ne oldu?”

“Dersimi aldım,” dedim arkadaşça bir dirsek atarken.

7. Bölüm

Leo ekmek almak için kasabaya inmişti. Çay evi sonunda bana kalmıştı. Çarşafar dışında çoğu şey bıraktığım gibiydi. Bavulu yatağın ayakucunda açık duruyordu. İçindekileri karıştırma isteğime direndim. Yatak dağınıktı ve onu orada uyurken hayal edebiliyordum. Çıplak sırtının çizgisi yatak başlığına benzer bir şekilde kıvrılıyor ve yan yatmış. *Tanrım, Nora, kes şunu.*

Saat ondan ikiye kadar yazdım. Leo çoğunlukla beni yalnız bıraktı. Garaj yoluna bir arabanın girdiğini duyduğumda şehirdeki beş yıldızlı bir restorandan öğle yemeği gelmiştir diye düşündüm. Saat bir gibi çay evinin açık kapısını tıklattı. “Biraz kestirmek için içeri gelebilir miyim?”

“Tabii ki. Konuşmak yok.”

Yorganın altına girip rahat bir pozisyon bulunduğunu duyabiliyordum. Yazmayı bıraktım çünkü beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Ne?” diye sordum kafamı kaldırmadan.

“Bu seferki cinsiyet, şehir ve meslek ne?”

Bilgisayarına bakarak gülümsedim. “Bana verdiğin bilgilerle çalışıyorum. Minneapolis’te bir erkek şehir planlamacısı zor durumdaki bir balkabağı çiftliğini satın almak için yola çıkıyor.”

“Balkabağı çiftliği mi? Öyle bir şey var mı ki?”

“Ah, ekim ayında buraya tekrar gelmen gerekecek.”

“Tamam,” dedi. Ben de yazmaya devam ettim.

Leo uyuduğu için saat iki gibi eve geri döndüm. Tezgâhta bir kasa Fransız şarabı ve SoHo’daki Cupcake Castle’dan bir kutu kapkek vardı. Çocuklarımın ne kadar heyecanlanacağını düşünmek bile tüylerimi diken diken etti.

Çocukları okuldan alıp döndüğümde Leo uyanmış, şarap kasasını boşaltıyordu.

“O berbat Chardonnay’i içmeye devam edemeyiz. Bunun şeyle iyi gittiğini duymuştum... salı günleri ne yiyorduk?”

“Tacos,” dedik çocuklarla bir ağızdan.

“Ah, elbette.” Evimde olduğunu bile bilmediğim bir servis tabağına kapkekleri koydu ve memnuniyetle silip süpürülmelerini izledi. Bu ışıltılı sahnenin bir fantezi olduğunun farkındaydım ama tadını çıkardım. Gülen çocuklar ve korkunç derecede çekici bir adamla güzel şarap vaadi. Perşembe günü çok fena olacaktı.

“Tamam, Bernadette’in saat dört buçukta dansı var. Arthur, eğer istersen beklerken senaryonun üstünden biraz geçebiliriz.”

“Yasak,” dedi Leo. “O senaryonun yanından bile geçemezsin.”

“Yapmaa,” dedi Arthur. “Burada kalıp Leo ile çalışacağım.” Sonra duraksayıp Leo’ya döndü. “Yani, eğer işin yoksa.”

“Dostum, emin olduğum tek şey yapacak hiçbir şeyimin olmadığı. Arka tarafta Wi-Fi bile yok.”

Eğilip elleriyle Arthur’un saçlarını karıştırdı. Öğleden sonra güneş arka pencerelerden parlarken zaman gülümsemelerinin üzerinde durdu. Buradan gerçekten gitmem lazımdı.

Bernadette dans stüdyosuna girdiğinde, düşüncelerimi toparlamak için bir saniyem olmasını umarak dışarıda bir banka oturdum. Geceleri yatağıma uzanınca merdivenlerden çıkıp banyoya gitmesini beklemem beni dehşete düşürüyordu. Uyan-
dığımda tüm sistemimin nasıl aşırı hızlı çalıştığından, saçımı her gün yıkamaya nasıl başladığımdan utanıyordum. Kendimle hesaplaşmam, Sandra Wells ve Kiki Lee’nin kızlarını içeri sokup bankın geri kalanına oturmasıyla yarıda kesildi.

“Selam Nora. Nasıl gidiyor?” diye başladı Sandra.

“Of. Kes zırvalamay,” dedi Kiki. “Dökül bakalım.”

“Sadece birkaç gün kalacak. Sanırım bizim buradaki basit hayatımız onun yoğun hayatına ilaç gibi geliyor.”

“Gerçekte de o kadar seksi mi?” diye sordu merakla Kiki. “Ne bileyim, mesela sen tost falan yaparken sana öyle bakıyor mu?”

“O yanık bakışlarla mı? Hayır,” derken güldüm. “O sadece kameralar için. Bana kasabada yaşayan ve bakıma ihtiyacı olan bir anneymişim gibi bakıyor.” Bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Bana çoğu zaman keyif aldığı belli bir merakla bakıyordu. Başka bir şeyle meşgul olduğumu düşündüğü zamanlarda beni izliyordu. Gerçekten başka bir şeyle meşgul olmayalı neredeyse bir hafta olmuştu.

Bernadette ile eve döndüğümüzde evdeki ikili kanepenin iki ucunda dikilmiş, “*You’ve Got to Pick a Pocket or Two*” şarkısını söylüyorlardı. Leo, “Bravo!” diye bağırdı ve Arthur selam verdi.

“Anne! Senaryoya bakmadan tüm replikleri söyledim.” Arthur bana sarılmak için koştu. Kafasının üzerinden Leo’ya gülümsedim.

“Bu harika. Artık tamamen hazırsın.”

Leo koltuktan indi. “Buradaki püf nokta şimdi çalışmaya ara vermek. Ezberi tamamladın ve şimdi dinlenmeye bırakmalısın. Bu gece ne yaparsan yap. Salı gününün yemeğini ye ya da ödününü yap.”

Bir şişe şaraba uzanırken gözleri açıldı. “Buldum. Bu gece annenin mutlu son filmlerinden birini izleyelim!”

Arthur gözlerini devirdi. “Cidden çok aptalcalar.”

“Ben onları seviyorum,” dedi Bernadette.

İkisine de katıldım. “Biraz aptalcalar evet ama ben de seviyorum,” dedim. “Hadi *Sevgililer Buluşması*’nı izleyelim.”

“Dur tahmin edeyim. Yüksek mevkideki kadın yönetici memleketine döner ve lisedeki erkek arkadaşıyla karşılaşır.”

“Bir kere o profesyonel bir pasta şefi. Ama evet.” Hepimiz gülerken Leo bana gelmiş geçmiş en lezzetli şaraptan bir bardak uzattı.

Leo gündeğümü için benden önce uyanmıştı. Kahvem için yanına bir kupa koymuştu.

“Selam,” dedi.

“Teşekkürler.” Yanına yerleşip kupamı aldım. “Pekâlâ, demek bu Laurel Ridge’deki son gündeğümün.”

“Hayır. Bugün altıncı gün, yani altıncı gece. Bu, yarın sabahki gündeğümünü de kapsıyor. Çıkışım ne zaman?”

“Saati dert etmene gerek yok.”

Minnettar bir ifadeyle bana baktı. Burada geçirdiği zaman ona iyi geldi mi merak ediyordum.

“Burada nasıl vakit geçirdin? Yani, daha iyi hissediyor musun?”

“Oldukça iyi hissediyorum. Bir ailenin parçası olmayı ne kadar özlediğimi düşünüyordum. Büyüdüğüm zamanlardaki gibi. Birbirimizi tamamlıyorduk ve her şeyi paylaşırdık. Ağabeyim Luke’la yemeği, alanı ve ilgiyi paylaşmak zorundaydık. Şimdiyse artık onu pek sık göremiyorum ve hayatım tamamen benimle ilgili. Bu çok yorucu.”

“Güzel olmalı,” dedim yanlılıkla yüksek sesle.

Beni dürttü. “Göt gibi konuştuğumun farkındayım ama hayatına bir bak. Çocukların var ve seni seviyorlar. Sahip oldukların öyle kutsal şeyler ki. Ben kariyerim için yaşıyorum ve çevremdeki insanlara kariyerim için yaşamaları için para veriliyor. Yemin ederim, geçen Şükran Günü’nde masamdakilere baktım ve hepsiyle bağımın parayla olduğunu fark ettim.”

“Hadi ama. Normal ilişkilerin illa vardır. Senden hoşlanan ve rezil şakalarına gülen bir kadın mesela.”

“Tabii, tonlarca. Ama sorun şu ki, onlar beni gerçekten tanımadan sevdiler. Onlar *People* dergisinde gördükleri şeye âşık oldu. Annem öldüğünde, dünyada beni gerçekten tanıyan tek kadını da kaybettiğimi düşündüm. Tabii ben de o kadınları tanıma zahmetine girmiyorum.”

“Ben’le o kadar genç yaşta tanıştım ki o tür hızlı ve anlamsız bir ilişki yaşayamadım. Gerçi onun yerine uzun ve anlamsız bir ilişkim oldu sanırım.” İkimiz de güldük, sanki Ben konusu aramızda bir şakaymış gibi.

“Bu sabah Arthur için endişelenerek uyandım. Bir şeyi başkası için bu kadar çok istemek garip bir duygu. Gerçekten şanslısın.”

Ona kalabileceğini, belki bir veya iki haftaya daha ihtiyacı olduğunu söylemek istedim. Ateşle oynadığımı biliyordum çünkü yanında getirdiği her neyse giderken onu yanında götürcekti.

Çay evi saat ondan ikiye kadar bana kalsın diye bütün gün beni yalnız bıraktı. Kalemrim yerindeydi. Dışarısı sıcak olduğu için ateş yakmadım. Arkadaki açık pencerelerden kuşların sesini dinledim. Beni görmeye gelecek mi acaba diye ön kapıyı gözetledim gizli gizli.

Her zamankinden de saçma sapan yazıyordum. Uzun öpücükler ve mantıklı bir kadının içini döktüğü iğrenç romantik sahneler. Dağ başında bir gündeğumunda evlilik teklifi sahnesi vardı. Pekâlâ, resmen aklımı kaybediyordum.

Saat bir buçuktu ve henüz yanıma gelmemiştii. Bu yüzden biraz kestirmeye karar verdim. Burası hâlâ benimdi, bu yüzden uzanmaya hakkım olduğunu düşündüm. Yorganının altına girmeye cesaret edemedim, bu fazla özeldi. Keten kumaş kaplı yastığına gömüldüm ve uyuyakalana kadar kokusunu içime çektim.

Omzumda bir el ve yatağın ucunda oturan biri vardı. Uyanmış ve nerede olduğunu bilmediğın o gündüz sersemliklerinden bir andı. Ona göz kırptım. “Kahretsin. Üzgünüm. Burası senin yatağın. Saat kaç?”

“Saat iki buçuk. Sana çay getirmeye gelmişim ama bayılmışsın. Sanırım çok geç kalmışım.” Bana gerçekten çok yakındı ve ben uzanıyordum. Ona daha fazla yaklaşmadan nasıl doğrulacağımı bilmiyordum, o yüzden yatmaya devam ettim.

“Gerçekten çok korkunç sahneler yazıyordum. Kötü senaryo beni yoruyor.” Hâlâ tam anlamıyla uyanamamıştım. “Sen ne yapıyordun?”

“Volta atıp yazmayı bitirmeni bekledim.”

İçim bir tuhaf oldu. “Ya?” Tüm söyleyebildiğim bu oldu.

“Evet.” Ayağa kalktı ve odanın içinde gezinmeye başladı.

“Arthur’dan emin değilim. Yani dün gece hazırдық ama bugün, bütün bir okul gününden sonra hepsini unutmuş olabilir. Demek istediğim, ya her şey mahvolursa?”

Ah, hayatın tatlı gerçeği. Tanrıya şükür. Doğrulup geriye doğru kaydım ve parmaklarımla saçımı taradım. Yeniden bir birey ve anneydim. “Leo, o on yaşında ve bu bir ilkokul oyunu. Prova sırasında çocukların yarısı mide krampları geçirecek veya ağlamaya başlayacak. Arthur bunu halledebilir.”

“Onu okuldan ne zaman alacağız?”

“Aman Tanrım. Tamam.” Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım. “Gerçekten formdan düştüm. Oyunda sahne arkasında çocuklardan sorumluyum.” Telefonumu kontrol ettim. “Gitmem lazım.”

Leo beni takip etti. “Ben de geliyorum. Beni burada tutamazsın.”

“İyi. On dakikaya çıkarız. Akşam yemeğini ayarlamam gerekiyor.”

“Onu ben hallederim. Çarşambaları ne yiyorduk?”

“Şaşırt beni,” dedim.

Karşılama alanını geçip ön girişe doğru ilerlerken yemin ederim ağır çekimde yürüyor gibiydik. Oditoryumun içinin üç yüz derece olduğunu bildiğim için üzerime elbise giymiştim. “Bacaklar!” dedi Leo ben merdivenlerden inerken. Tavsiyem üzerine kottan keten pantolona geçmişti. Aşırı odaklanmış, sanki saatler önce orada olmamız gerekiyormuş gibi hareket ediyordu.

Güvenlikten geçtik (“benim misafirimdi”). Kimliklerimizi göstermemiz gerekiyordu. Güvenlik görevlisi Leo’nunkine bakarken “Harbi mi?” dedi. Leo, “Sanırım öyle,” diye yanıt verdi.

Oditoryumda Bayan Sasaki ile tanıştık. “Merhaba? Ben Nora Hamilton? Arthur’un annesi? Çocuklara sahne arkasında göz kulak olmak için gelmiştik.”

Bayan Sasaki ile neredeyse on kez tanışmıştım ama hiç orali olmamıştı. Şu ana dek. Gözleri benden Leo’ya kaydı. Gerçekten gülümsüyordu. “Bu arkadaşım Leo. Birlikte çalışıyorduk ve

bana çocuklar konusunda yardım etmeyi teklif etti, eğer sorun olmayacaksa tabii?”

“Tabii ki. Teşekkür ederim! Bu beklenmedik oldu. Bana Brenda de. Her türlü yardımınız işimizi görür, Bay Vance. Kasabamıza geldiğinizi duymuştum. Tiyatro konusunda benden daha çok şey biliyorsunuzdur muhtemelen.” Onunla flört mü ediyordu? Nasıl tepki verdiğini görmek için Leo’ya baktım, o meşhur bakışları sahnedeydi yine. Alev alev yanan zavallı Bayan Sasaki. Bu gece zavallı Bay Sasaki’nin yanına gitmek zorunda olan zavallı Bayan Sasaki. Yemin ederim Leo hepimizin erkek ayarlarıyla oynuyordu.

Sahne kapısına doğru ilerlerken, “Kes şunu,” dedim.

“Ne?”

“Öyle bakışlar atmayı.”

Bir anda durdu. “Sana öyle bakmıyorum.”

Yüzümü ona çevirdim ve sonunda sordum. “Neden?”

Leo gözlerimin içine içine baktı. “Keşke bilseydim.”

Şimdi, Leo Vance’e bu kadar yakın durup erimiş lav haline dönüşmeden gözlerinin içine bakabileceğim kadar zaman vardı. Bu yüzden, “Pekâlâ, etraftaki diğer masum orta yaşlı kadınları cezbetmeyi bırak. Hadi.”

Bernadette asistanlığımızı yapmak için bizi sahne arkasında karşıladı. Asıl amacı hava atmaktı. Artık Laurel Ridge İlköğretim Okulu’ndaki kimse onun Leo Vance ile çok iyi arkadaş olduğu gerçeğini sorgulayamazdı.

Arthur repliklerini mırıldanarak içeri girdi ve Leo’nun yanına koştu. “Burada ne arıyorsun?”

“Yardım ediyorum?” Omuz silktilti. “Bu iş sende, sıkıntı yok. Sadece her şeyi hissederek oyna. Ve seyirciyle göz kontağını unutma.”

Bayan Sasaki'nin bana verdiği liste yardımıyla çocukları sahne sıralarına göre dizdik. Benim görevim doğru grubu sahneye göndermek ve geri kalanların sessiz kalmasını sağlamaktı.

Yetimleri oynayanlar, pazarcı kızlara gösteriş yapmak için kabadayılık taslıyordu. Kızlar bunu fark edemeyecek kadar Leo'yla meşgullerdi.

Arthur sahneye adımını attığı anda Leo yardım etmeyi falan unuttu. Sahnenin solunda ellerini ovuştururken Arthur'un repliklerini mırıldanıyordu.

Bayan Sasaki, bir öneride bulunmak için Arthur'u durdurdu. Repliklerini söylerken seyirciye daha çok bakmasını istiyordu.

"Tamam." Arthur onay için Leo'ya baktı.

"Siz de bana katılıyor musunuz Bay Vance?"

"Şey, bu fikir hoşuma gitti, Brenda. Gerçekten. Ve bunun şarkıları için de iyi olacağını düşünüyorum. Ama bu sahnede yetimlerle bağ kurmasının, onlara nasıl baktığını hissetmemizin önemli olduğunu düşünüyorum. Seyirciyi çekecek olan da bu." Yanık bakışlar.

Leo Bayan Sasaki cümlesini bitirene kadar bakışlarını bir an bile ayırmadı. "Anlıyorum. Bunu sevdim. Ne kadar da yararlı bir öneri Leo. Sana Leo diyebilir miyim?"

Ve sonra Leo, provanın geri kalanında Bayan Sasaki'nin yanındaki koltukta yerini aldı.

8. Bölüm

Verandada bizi bekleyen büyük bir kutu vardı. İçinde şehirdeki Mario's'tan alınmış üç taş fırın pizzası vardı. Kutunun üstündeyse büyük bir doğranmış salata ve dört cannoli *olan bir poşet duruyordu. Görünüşe göre Leo akşam yemeğini halletmişti.

Bitkin bir haldeydik ve pizzayı silip süpürdük. Leo bir şişe Pinot Noir açtı. Arthur ve Bernadette kim iyi, kim dans edemiyor, kim pazartesiye kadar oyundan atılır bunları tartışıyordu. Arthur her zamankinden biraz daha uzun otururdu. Kendinden emin olamayışının yerini yavaştan özgüven alıyordu. Bunun oyundaki rolünden değil, Leo'nun ona gösterdiği ilgi ve alakadan kaynaklandığını fark ettim. Sanırım Arthur desteklendiğini hissediyordu.

Bernadette benim sormaya cesaret edemediğim soruyu sordu. "Demek bu gece son gecen?"

Leo bana baktığında bakışlarımı şarap kadehime çevirdim. Yüzüm ne haldeydi bilmiyordum ama görmesini istememiştim. Arthur sessizdi.

* Bir tür İtalyan tatlısı. (f.n.)

“Şey, ilginç bir şey oldu,” dedi. “Oliver Twist’in eş yönetmeni olmak için bir iş teklifi aldım. Brenda’ya açılışa kadar kalacağıma dair söz vermiştim.”

Bernadette haykırdı, Arthur’sa hâlâ sessizdi. “Açılışa üç hafta var,” dedi.

“Evet,” dedi Leo kadehlerimizi doldururken.

“Pekâlâ, çok nazıksın,” diye başladım. “Yani, bunu yapmak istiyor musun? Ve tabii ki burada kalabilirsin.” Doğal davranmıyordum. Normal ses tonumla konuşmıyordum.

“Teşekkürler. Şimdi sırada ne var? Ödevler mi?”

Ertesi sabaha, Leo’nun son sabahı olmayan sabah için, kahve makinesini hazırlayıp mutfakta ufak tefek işlere baktım. İçim baya rahatlamıştı ama üç hafta sonra gittiğinde işlerin daha da zorlaşacağını da farkındaydım. Ve çocuklarım ona bayılıyordu. Etraflarında hayatlarıyla ilgilenen bir erkeğin olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmelerinin sağlıklı olup olmadığına karar veremiyordum. Ya da Leo’nun gidişinin Ben’in bıraktığı acıyı besleyip beslemeyeceğini. En azından bir şey bırakıp gidecekti: başarılı bir okul tiyatrosu anısı. Neden burada olduğu belliydi keza oyunun süresi de. Yani gittiğine kimse şaşırmayacaktı.

Leo’yu kış bahçesindeki kanepede buldum. Bir şişe şarap daha açmıştı ve pencereden bahçeye bakıyordu. “Bana katılır mısın?” diye sordu.

Bir kadeh aldım. Koltukta Bernadette’in resim dersi için yaptığı ödevi vardı. Bu yüzden kanepeye, çoraplı ayaklarının yanına oturdum.

“Kalmama izin verdiğin için teşekkürler,” diye başladı.

“Çocuğuma yardım ettiğin için teşekkürler.”

Kadeh kaldırınca ben de kendi kadehimi havaya kaldırıp konuşmasını bekledim. Bardağını yerine koydu. “Bence kadeh kaldırma olayı çok kasıntı.”

“Aynen.”

“Sence oyunculuğu bırakmalı mıyım?”

Tüm dikkatimi ona verdim. Bacaklarımı altına alıp kanepeye oturdum. “Hayır. Kimse öyle düşünmüyor. Nereden çıktı bu?”

“Bilmiyorum. Bir sürü filmde oynadım ve daha kırk yaşındayım. Ünlü olmadığım ikinci bir hayata başlayabilirim.”

“Yalnızca yorgunsun. İki yılda tam üç film çektin. Burayı bir sıfırlanma noktası gibi düşün. Dürüst olmak gerekirse burada olduğun için çok mutluyum. Ama bir sonraki rolün seni çok heyecanlandıracak ve oyunculuğa geri döneceksin.”

“Burayı çok sevdim.”

“Bıkarsın.”

“Sen bıktın mı?”

“Hiç de bile.”

Gülümsedi. “Sana bir sır verebilir miyim?”

Sesimdeki heyecanı saklamaya çalıştım. “Tabii.”

“TRC’deki Noel filmlerini izledim ve hepsine bayıldım.”

“Hayır bayılmadın.” Yüzüme yayılan gülümsemeyi saklamaya çalıştım.

“Evet, bayıldım. Tatillerde evde olduğum zamanlarda annemle geç saatlere kadar arka arkaya iki-üç tane izleriz. Ya da izlerdik işte. O gençlerin birbirlerine âşık olmasını, bense çelenklerle süslenmiş evleri ve annelerin yemek yapmasını izlemeyi seviyordum. Ve herkesin süs ışıklarının asarken stres yapmasını.” Şarabından bir yudum aldı. “Suçluluk duyduğum bir zevk.”

“En sevdiğin hangisi?” *Benimkilerden birini söyle! Benimkilerden birini söyle!*

Cevabı düşünmesi sandığımdan da uzun sürdü. “Muhabir’in karda mahsur kalıp otelciye festival planlamasına yardım ettiği film. İki karakteri de sevmiştim, birlikte olmalarının mantıklı olduğunu düşünmüştüm.”

“Becca ve Daniel. *Placid Gölü*. Benim filmim.”

“Gördün mü? Romantiksin.”

“Sadece kâğıt üstünde. Ve çok da iddialı olmak gerekmediğinde.”

9. Bölüm

Cuma öğleden sonraki provanın sonunda Bayan Sasaki'nin neredeyse tek yaptığı Leo'ya su getirip dediklerini başıyla onaylamaktı.

Uykuya dalmak üzereyken mesaj geldi:

Weezie: *Orada neler oluyor? Üç hafta daha mı kalacak???*

Ben: *Sanırım burası onu dinlendiriyor.*

Weezie: *Peki o zaman. Sanırım o artık senin problemin. Farklı bir şey duyana kadar onun çatı katında "dinleniyor" olacağım.*

Ben: *Adına sevindim.*

Cumartesi günü Leo, Bernadette'in futbol maçına gelmek istedi. Arazide bu kadar çok ağaç olmasına ve stadyum sandalyelerimin rahatlığına ağzı açık kaldı. Bernadette'in yaşına göre fazla agresif olduğunu ve orta okuldan önce özel bir antrenörden ders almasının gerektiğini düşünüyordu. Birçok kez gözlerimi devirdim ve ayaklarına bakmaktan kaçındım. Hava ısındığı için ilk kez parmak arası terlik giymişti. Ayakları da elleri gibiydi. Çarpıcı derecede güzel ama güçlüydü. Gecenin

bir yarısı merdivenlerimden inip çıkan o ayakları düşündüm. Elleri hakkında düşünmemeye çalışıyordum.

Leo futbol sahasından beyzbol sahasına selamlaşmalar ve gülümsemeler eşliğinde geçerken, oyunla ilgili sorunlarım kendiliğinden çözülmüştü. Açılışa yirmi gün kalmıştı ve kimse ne sette çalışmaya ne de kostümler için yardımcı olmaya gönüllü olmuştu. Yedek plan, sahneye eski bir çuval kumaştan perde asmak ve çocukların yetim tarzına uygun en kirli kıyafetlerini giymelerini sağlamaktı. Fakat şimdi birdenbire herkes oyuna dahil olmak istemişti. Hatta resmen etrafımıza üşüşmüşlerdi.

Leo, Tanya Chung'ı karşılamak için ayağa kalkmıştı. İlk kostüm provamıza kadar, yani çarşamba günü saat dörtte kadar tüm kıyafetleri hazırlamayı kabul edene kadar gözlerinin içine içine baktı. Evelyn Ness ise tüm setleri kurmayı kabul etti ve yemin ederim konuşurken dizlerinin bağının çözüldüğüne bizzat şahit olmuşum.

“Oyunculuğu asla bırakmayacaksın,” dedim Leo’ya.

“Eee, cumartesi geceleri burada ne oluyor?” diye sordu Arthur’un felaket Küçükler Ligi maçından eve dönerken.

Bernadette, “Sashalar’da kalacağım,” dedi.

“Doğum günü partisine gideceğim,” dedi Arthur da.

“Görünüşe göre bugün şans benden yana değil. Peki seni ye-meğe çıkartabilir miyim?”

Arka taraftan kıkırdamalar geldi. Kızardığıma emindim. Camı araladım. “Tabii.”

“İyi bir yer önerin var mı?”

“Çok iyi bir bistro var. Züppeliğe gerek yok.”

Leo daha fazla kıkırdamaya karşı dikiz aynasından gözlerini devirdi.

Sanırım makyajı biraz fazla kaçırmıştım ama etrafımda danişabileceğim kimse yoktu. Gözlerime siyah bir şey sürülmesinden hiç hoşlanmıyordum. Kendimi hafiften saldırıya kurban gitmiş gibi hissediyordum ama cumartesi gecesi için biraz da olsa özen göstermek kibarlık olabilirdi. Bu yüzden mavi ipek elbisemi seçtim. Terleme ihtimaline karşı kolsuz olanı giydim.

Tanrıya şükür bugün saçlarım iyi görünüyordu. “Sen yetişkin bir kadınsın,” dedim aynadaki yansıma. “Ergenleşme.”

“Vay canına,” dedi Leo mutfağa girerken. Yeni beyaz bir gömlek ve lacivert bir blazer giymişti. Tıraş olmuştu ve gülümseyordu. Pekâlâ, gerçekten bir film yıldızı gibi görünüyordu.

“Fazla mı olmuş?” Gerçekten birinin bana dürüst olmasına ihtiyacım vardı.

“Tam yerinde olmuş.”

Tahmin ettiğim gibi restorana girdiğimizde herkes şok geçirdi. Beni çok yakından tanımayan insanlar bile bana coşkuyla ellerini sallayarak selam veriyordu. Yakından tanıyanlarsa durup selam verebilmek için sık sık tuvalete gitme planları yapıyorlardı.

Görevli kız bizi arka köşede, restoranın içine bakan bir masaya götürdü. Leo giderken kolundan tuttuğunda neredeyse bayılacaktı. “Sorun olmayacaksa bizi şuradaki masaya oturtmanız mümkün mü?” Duvarın oradaki masayı işaret etti.

Bir kadeh şaraptan sonra herkesin bize baktığını unutmuşum. O zavallı kadınları oyunda çalışmaya nasıl ikna ettiğini hatırlayıp güldük. Sanki ortak ilgi alanımızmış gibi çocuklar hakkında konuştuk. Yayıncılıktaki kısa kariyerimi merak etti. Verdiği tepkiler sandığımdan daha fazla şey öğrendiğimi fark etmemi sağladı.

“Randevulara çıkar mısın?”

“Hayır.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Neden?”

“Burası oldukça kırsal bir bölge. Bekârlar öyle pek bir araya gelmez. Ayrıca, bildiğin gibi erken kalkıyorum.”

“Hiç yalnız hissettiğin olmuyor mu?”

“Ben’le evli olduğum zamanlardaki kadar değil.”

Tatlılarımız geldiğinde yeni favori oyunu olan *Romantik Film* oynamak istedi. “Tamam, işte bir tane geliyor. Akron, Ohio’lu bir erkek talk-show sunucusu.”

Düşünürken çikolatalı pastadan bir ısırık aldım. “Münzevi bir film yıldızıyla röportaj yapmak için taşraya gider ve muhtemelen bir kapkek dükkânı açmayı hayal eden bir hasta bakıcısına âşık olur.”

“Hep öyle olur zaten.”

“Bu tarz filmlerde çok fazla pastane açan oluyor,” diye katıldım. “Ve hiçbirisi de şişko değil.”

“Filmin sonunda halka açık bir etkinlik?”

“Hmm.” Bir ısırık aldım ve üzerinde düşündüm. “Hah. Adamımız ilçe fuarı için açık artırmada sunuculuk yapacak.”

“Kız da orada kek satıyordur.”

“Ee herhalde.”

“Ve adam etkinlikten önce gitmek zorunda kalır. Kızın kalbi kırılır ama sonra adam geri gelir ve büyük öpüşme gerçekleşir,” dedi.

“Aslında öpücük hiçbir zaman o kadar büyük olmaz.”

Şarabını bitirmişti. Ben de kendiminkinin yarısını ona doldurdum.

“Yani bu kadar mı?” diye sordu.

“Şey, küçük şeyler var. Eğer ikisinden birinin ailesi varsa, her zaman cidden sevgi dolu ve kendi kendilerine yeten insanlar olur. Kimsenin ailesi baş belası olmaz.” Pastadan bir ısırık daha aldım. “Ve kadınların genellikle çoğu kişi için can sıkıcı olabilecek bir huyları olur ama adamımız için özellikle bunlar karşı konulamazdır.”

“Cidden mi?”

“Bu, fantezinin bir parçası. Çok sinirli ve her şeye liste yapan bir kadının kendine çekidüzen vermesi gereken bir müzisyene çekici gelmesi gibi.”

“Bu çok kötü. Peki ya hayatını saat gibi çalışacak şekilde programlayan deli kadına ne demeli?”

“Pekâlâ,” dedim, bardağımı boşaltıp peçetemi masanın üzerine koyarken. “Bu kadın bir sürü işi hallediyor. Ama tecrübe-lerime göre, bunlar bir erkeğin karşı konulmaz bulacağı türden şeyler değil.”

“Ben buluyorum,” dedi. “Eve gidelim artık.”

Döndüğümüzde ev karanlıktı ve ikimiz de ışığı açmadık. Karanlık mutfakta öylece durduk. Bana doğru bir adım attı. “Arthur’u almamız gerekiyor mu?”

Arthur mu? Doğru ya. “Kate onu eve bırakacak.”

“Peki”, dedi. Bana o kadar yakındı ki yarım bir adım daha atsa beni öpebilirdi. Hayal gücüm bana oyun mu oynuyor acaba diye düşünmeye başlamıştım. Belki de romantizm türünü bırakmanın zamanı gelmiştir diye düşündüm. Ve şarabı da.

“Somonum mükemmel pişmişti,” dedim durup dururken çünkü artık göz temasını kesmem gerekiyordu. Yan tarafına

kaydım. Artık birbirimize bakmıyorduk. “Yani bazen çok az pişiyor. Ortası pembe diyorlar ama neredeyse hâlâ nefes alıyor gibi duruyor. Hani balıkların nefes alabileceğinden değil de.” Gerçekten komik olmayan bu yorumuma hafif güldüm ama şimdi daha iyi hissediyordum. Tezgâha döndüm ve karanlıkta halihazırda düz olan bir yığın kâğıdı düzeltmeye başladım. “Şu ışığı yakmak ister misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi ve hemen arkama geldi.

“Ah,” dedim ve ona döndüm.

Gözlerime gelen bir tutam saçı çekip elini boynumun kenarına koydu. Daha önce bana dokunduğunu hatırlamıyordum ama vücuduma yayılan karıncalanma hissine bakılınca böyle bir şeyi unutmazdım. Gözlerinin içine bakamıyordum ama karanlıkta beni incelediğini hissedebiliyordum. Eğildiğinde yüzü o kadar yakındı ki burunlarımız birbirine değiyordu. Nefesi dudaklarımdaydı. Aramızdaki boşluk muhtemelen benden kaynaklanan bir arzuyla elektriklendi. Gözleriyle buluşmaktan korkuyordum çünkü bu arzuyu çıplak bir şekilde görecekti. Nedense bu anda kalmak, bu çizgide ilerlemek istedim. Böylece ne olacağını hem bilebilir hem de bilemeyebilirdik. Adeta öpücüklerin *Schrödinger’in Kedisi* olacaktı.

Adımı fısıldadı ve dakikalar geçti. Sonunda gözlerine baktım ve Leo beni öptü. Önce küçük bir test öpücüğü ve sonrasında içimi eriten sonsuz bir öpücük. Beni, bu anı en az benim kadar hayal etmişçesine öpüyordu. Dünyadaki hiçbir şey ellerinin kalçamda olması, benim ellerimin onun saçlarında olması kadar doğal ve elzem değildi. Zaman mekân algımı kaybetmişim ta ki farlar garaj yolumu aydınlatana kadar. Bir arabanın kapısı açılıp kapanınca Leo, “Arthur,” diye mırıldandı.

Arthur ön kapıdan girerken Leo ışığı açtı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, bu yüzden “Selam tatlım, mükemmel zamanlama. Biz de garajdan yeni çıkmıştık,” dedim. Her ne kadar arabam ön tarafta park halinde olsa da. “Nasıl geçti?”

“Güzeldi. Evlerinin arkasındaki ormanda film izledik ve Nerf savaşı oynadık.” Kendine bir bardak su koyarken onu izledik. Belki de birbirimize bakmak istemiyorduk. “Şey, iyi geceler o zaman,” dedi ve ikimize de sarıldı.

“İyi geceler, tatlım. Seni yatırmak için hemen geliyorum.” Bu her akşam yapıyordum. Ne var ki şu an hiçbir parçam bu mutfaktan ayrılmak istemiyordu.

Üst katta suyun aktığını duyduğumuzda, Leo elimi tuttu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi.

“Şey,” dedi.

“Evet.” Ellerimize bakmaktan kendimi alamıyordum. Onun eli, orada, benimkiyle birleşmişti.

“Sanırım ben de yatacağım?” dedi.

“Peki.”

“Tamam,” dedi ve beni tekrar öptü. Sadece minik bir öpücük. “Gündoğumunda görüşürüz,” dedi ve arka kapıdan çıkıp çimenlerin üzerinden çay evine doğru yürüdü.

Tabii ki neredeyse hiç uyumadım. Penny’ye mesaj attım.

*Umarım uyandırmamışımdır ama uyandıysan yazar mısın?
Beni öptü.*

Aynı mesajı Kate’e de gönderdim. Cevap gelmedi. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve kendimi sakinleştirmem gerekiyordu. Gerçek: Muhtemelen o öpücüğün etkisinden asla kurtulamayacaktım. Gerçek: Bu adam yıldızlarla çıkıyordu. Gerçek: Ben iki çocuk emzirmiş sıradan bir kadındım. Aman Tanrım. Belki de sarhoştı. Sarhoş gibi görünmüyordu. Belki rol yapıyordu. Samimi görünüyordu. Belki de samimi rolü yapıyordu.

Ne uğruna? Yalnız bir banliyö annesinden öpücük almak için mi? Eğer amacı buysa, bu yaptığı gerçekten dolandırıcılıktı. İsteddiği herhangi birini öpebilirdi. *Belki de benden gerçekten hoşlanıyordur*, diye düşündüm en cılız sesimle.

Güneş ışığı odamı doldurmaya başladığında gözlerimi açtım ve öpücüğü hatırladım. Yataktan fırladım. Pijamalarımı inceledim. Üzerinde küçük sarı yıldızlar olan beyaz bir fanila. Pijama üstümü bir tişörtle değiştirdim ve üzerine açık mavi bir kazak attım. Tuhaf görünen boynum yüzünden bir de eşarp ekledim. Her şeyimle son halime baktığımda yine aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Süslü gözükmek için üzerime ne bulduysam geçirmiş gibi görünüyordum. Ne giydiysem çıkarıp pijamalarımı tekrar giydim.

Mutfağa indiğimde kahvenin çoktan demlenmiş olduğunu gördüm. Bana bir bardak bırakmıştı. Kahvemi doldurdum ve dışarı çıktım.

“Geç kaldın,” dedi. Yanına oturduğumda battaniyesini üzerime doğru örttü. Bu samimi jestle beraber bir şeylerin değişmiş olabileceğine dair işaretler aramaya başladım. Ama geceliğimin transparan olduğunu söylediği neredeyse bin yıl önceymiş gibi gelen o ilk günkü samimiyetle battaniyesini paylaşmıştı. Kahve bardağımın üzerindeki dudaklarım tuhaf bir şekilde varlıklarını hatırlatıyordu. Sıradan bir dudak gibi görünseler de değildi çünkü bu dudakları Leo Vance öpmüştü. Ona bakmak istemiyordum çünkü bakarsam dudaklarına bakacağımı biliyordum.

Yapraklar güneşle aydınlanırken gökyüzünü izledik. Gösteri neredeyse bitmek üzereydi ve bir şeyler söylemesine ihtiyacım vardı. Bunların gerçekten yaşandığına ve beni tekrar öpmeyi planladığına dair herhangi bir şey.

“Bugünkü program ne?” diye sordu. Ah, romantizm. Cap d’Antibes’e kaçmayı önereceğini sandığımdan belki de, cümle içinde “program” kelimesini duyunca bir an bocaladım. *Bugün-*

kü program neydi? Bunu hatırlamam biraz zaman aldı. Bugün pazardı. Kafamı net bir şekilde iki yana salladım.

Derin nefes aldım. “Bugün pazar,” dedim biraz zaman kazanmak için. “Bernadette’in saat birde Yardsmouth’ta futbol maçı var. Buradan bir saat uzaklıkta. Arthur’un başka bir doğum günü partisi daha var, öğlen sinemaya gidecekler.”

“Yardsmouth’un kime ne hayrı var ki?” Of. Belli ki öpücükle ilgili olmayan olası her konuya atlıyordu. U9* kızlar futbolu kesinlikle işe yarayacaktı.

“Berbatlar. Pek güzel bir maç olmayacak.”

“İlginç,” dedi.

Biraz bozulmuştum. Kendimi bu öpücüğün gerçek olduğuna ve bir şeylerin başlangıcı olabileceği ihtimaline inandırmıştım. O ise gözlerini dikmiş, ev halkının planları hakkında konuşuyordu. Birazdan ev aletlerine geçip düdüklünün nasıl çalıştığını ve koyu renk çamaşırları kaç derecede yıkamak gerektiğini soracaktı.

“Çok değil,” dedim. Bacaklarımı göğsüme doğru çektim. Bir mesele vardı ve kızgındım. Öylece peşinde dolanıp hiçbir sebep yokken bir kadını öpmemeniz gerekirdi. Bu sorumsuzca ve nereden bakarsan bak zalimceydi. Bu, bir köpeğe bir gün biftek verip sonrasında kuru mamaya dönmek gibi bir şeydi. Varlığından dahi bihaber olduğun şeyler sorun olmazdı ta ki tadana kadar, o öpücük kesinlikle tatmamam gereken bir şeydi.

“Bernadette’i Yardsmouth’a başka biri bırakabilir mi?”

“Neden?” Hâlâ ona bakmıyordum.

“Çünkü birine paslarsak, saat on birden ikiye kadar burada yalnız kalabiliriz.” Şimdi bana bakıyordu.

Kızardım. Gerçekten domates gibi olmuştum. “Ah,” dedim.

* U9 2014 doğumlu ve daha küçük sporcular için kullanılan teknik kısaltma. (ç.n.)

“Bırakabilecek biri var mı?”

“Jenna’yı arayacağım,” dedim. Hâlâ ona bakmıyordum. Ama o battaniyenin altından çoktan elime uzanmıştı. Sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

10. Bölüm

Kahvaltı sırasında Leo ile göz teması kurmamaya özen gösterdim. Beni izlediğini hissedebiliyordum. Göz göze geldiğimizde yüzümde oluşabilecek şehvet dolu çılgınlığı çocuklarımla görmesini göze alamazdım. Waffle ve sosisle aşırı karmaşık bir kahvaltı hazırlamıştım. Her zamankinden daha fazla koşmuş, üzerimdeki gerginliği neredeyse hiç atamamıştım. Duş alıp giyindim ve aşağıya indim. Arthur bir şeyler döndüğünü anlamıştı.

“Bugün bir şeyin mi var?”

Merdivenlerde durdum. Önce oğluma ve sonra nihayet Leo’ya baktım. “Neden sordun?”

“Elbisen. Bir partiye falan mı gideceksin?” Üstümdeki yazlık sarı elbiseye baktım. Gerçekten hiçbir açıklamam yoktu. Her zamanki tişörtüm ve kot pantolon üniformam bugün gözümeye yeterince iyi görünmemişti. Belki de bilinç altımda kot pantolonların çıkarılmasının zor olduğunu ve ciltte dikiş izleri bıraktığını düşünüyordum? Kendimi ele verdiğim için sessizce lanet okudum.

“Ah, çamaşırları yıkayamadım henüz. Sen Howie’nin hediyesini al, ben de seni sinemaya bırakayım.”

“Anne. Saat daha on buçuk.”

“Doğru.” Leo’nun mutfak tezgâhında telefonu ile ilgileniyor-muş gibi yaparken kahkahasını bastırmaya çalıştığını gördüm.

Jenna Bernadette’i alıp arabayla çıktıktan sonra, Leo mutfağı geçip beni kollarına aldı. Vücudum böylesine uyarılmışken bu kucaklamaya fena anlamda ihtiyacım olduğunu hissettim. Beni saran kollarının gücü ve güven verici kokusu beni sakinleştirdi.

“Peki şu anda durumdayız?” diye fısıldadı saçlarıma doğru.

“Çok korkuyorum,” diye itiraf ettim.

“Ben de. Seni çay evine götürebilir miyim?”

Waffle ve tabak yığınlarının kokusundan uzaklaşarak daha net düşünebileceğimiz bir alana geçmek daha iyi olurmuş gibi geldi. “Tabii,” dedim. Çıplak ayaklarla dışarıda yürürken elimi tuttu.

İçeri girdiğimizde kapıyı kapattı. Nerede duracağımı bilemediğim için dağınık yatağına oturdum. Leo oturmadı.

“Ateş yakmamı ister misin?”

“Burası baya sıcak.”

“Doğru.” Masanın oradaki sandalyeyi düzeltti. Arkasında asılı duran kazağı katladı. Oyalanıyor gibiydi. Yatakta arkaya doğru kaydım ve seçtiğim kıyafete bir kez daha lanet okudum. Burada neler olduğunu anlamaya çalışırken güvende hissedebilmek için dizlerimi koruyucu bir şekilde göğsüme çekmek istiyordum. Adabım gereği sadece çapraz oturabiliyordum, bu da kendimi daha çocuksu ve çıplak hissettiriyordu.

“Yanına oturabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii.” Yatağa doğru iki adım geldi. Sanki bir bombayı patlatabilirmiş gibi dikkatlice oturdu.

Ona dokunmam lazımdı ve bunun son şansım olabileceğini düşünüp endişelenmeye başladım. Elini alıp parmaklarımı avucunun içinde gezdirdim. Olanların bir hata olduğunu söylemesini engellemek için sonsuza dek ellerini tutabilirdim.

“Ben neden korktuğumu biliyorum. Sen peki, neden bu kadar gerginsin? Bu her zaman yaptığın bir şey değil mi?” Her zamanki geyiklerimizmiş gibi ortamı yumuşatmaya çalışmıştım ama işe yaramadı.

“Çok gerçeksın.”

“Subaru kullandığım için mi?” Seksi olmaya bir adım bile yanaşmayan konuları nasıl en kötü zamanlarda gündeme getirebildiğim hakkında bir fikrim yoktu.

“Çünkü seni tanıyorum. Bu konuda pek tecrübem yok.”

“Yani, benim genel olarak bir tecrübem yok,” dedim.

“Bunu yapmak zorunda değiliz,” dedi. Bunu söylerken eli ayak bileğimin iç kısmındaydı. Eliyle baldırına çizdiği çizgiyi inceliyordu. Dizimin arkasına geldiğinde parmaklarının belli belirsiz tenime değmesi nefesimi kesti.

“Sanırım zorundayız,” dedim. Neredeyse fısıltıyla söyledim çünkü sesime güvenmiyordum. Başını kaldırıp beni doya doya öptü. Sanki kaçma riskim varmış gibi ellerini başımın arkasından tutuyordu. Bu öpücük başımı öyle döndürmüştü ki hangi ara kollarımı boynuna, bacaklarımı sırtına dolaşmıştım hatırlamıyordum. Elbise yerinde bir karardı. Kıyafetlerimizi hızla çıkardık ve aramızda hiçbir şey kalmadığında kalp atışlarımız dışında her şey yavaşladı. Beni yavaşça öptü ve sevişmeye başladığımızda Leo’nun bu zamana kadar rol yapmadığını anladım. En saf haliyle gardını tamamen indirmiş bu kişi, verandamda oturan, dikkatli davranan, beni dinleyen kişiyle aynıydı. Hayatımda ilk kez, yoğun ve meşgul zihnimi bir kenara bıraktım ve anda sadece Leo’nun boynunun kokusunda var oldum. Leo’nun

adımı fısıldayan sesi. Terden nemlenmiş teninin kayganlığı. Bedenim tattığı bu güçlü hissi nasıl unutacağını bilmiyordum.

Çekyat yan yana uzanmamız için fazla küçüktü. Bu yüzden düşüncelerimi de toparlamak için Leo'ya sırtımı döndüm. *Düşüncelerim neredeydi?* Leo dönüp kollarını bana doladı, enseme öpücük kondurdu. Biraz utanıyordum. Hayatımda hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim.

“Bunu uzun zamandır düşünüyordum,” dedi.

“Tanışalı daha iki hafta oldu.”

Leo kahkaha attı ve omzumu öptü. “Gerçekten de pek romantik değilsin değil mi?”

“Fazla düşünüyor olabilirim.”

“Seni iyileştiririm,” dedi. Yüzüne bakmak için arkamı döndüm. Şaka yapıyordu ama yine de iyileştirme denkleminde diğer tarafta olması hoşuma gitmişti. Zaman harcamaya değer olduğumu düşünmesi fikrine bayılıyordum. Cümlesinin derinliklerinde gömülü olan gelecek zaman kipi ipucuna da.

Çocuklarım bir şeyler döndüğünün farkındaydı ama Tanrı'ya şükür ne olduğunu bilmiyorlardı. İlk şüphelerinin seks olmayacağı yaştalardı. Ama aynı zamanda annelerindeki küçük değişikliklere son derece duyarlıydılar. Beni izlediklerini hissedebiliyordum. Patatesleri yıkarken bunun vücudumdaki hafiflikten mi yoksa yüzümdeki gülümsemeden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Parladığımı biliyordum ve bunu saklamak ya da engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Her şey değişmiş olsa da ilk hafta rutinim pek değişmedi. Gündoğumu, kahvaltı, çocukları okula bırakma, koşu, duş, saat

ondan ikiye kadar çay evi. Ama yazmak yerine bir film yıldı-
zıyla yatakta yatıyordum. Çok fazla seks vardı, inanılmayacak
kadar çok. nceki hayatımda, bu kadar seksin yarısı bile kâbus
gibi hissettirirdi. Ama şimdi yatakta geçirilen bir gün, iyi ge-
çirilmiş bir gün gibi geliyordu. Leo'dan önce seks konusunda
hiçbir şey bilmiyor olma ihtimalim çok yüksekti.

Ben'le sevişirken çoğu zaman aklımda tesisatı olurdu. Onu
ekici bulduğum için falan değildi. Daha çok su musluğunun
mührünü kontrol etmesi için arasam mı diye kafamda plan ya-
pardım. Yapmazsam borular donabilir ve patlayabilirdi ve bu
bize gerçekten pahalıya patlardı. Böyle bir tamirat zaten geniş
olmayan Noel büteme zarar verirdi. Ve Arthur'u davul seti-
ne ihtiyacı olmadığına gerçekten ikna etmem gerekiyordu. Yıl
başına kadar zaten bıkacaktı. Gürültüsü bir yana, sadece kap-
layacağı yer ve etrafını süpürmenin zorluğunu düşünmek bile
huzursuz ediyordu Yıl başında körili tavuk salatası yapmak is-
tiyordum ama Arthur'un doktoru bize defalarca süt ürünlerini
azaltmamız gerektiğini söylemişti. Mayonez yüzünden bu gele-
neği bozmak zorunda kalmıştım. Fakat bir dakika. Mayonezde
sadece yağ ve yumurta vardı. Mayonezde süt yoktu ki! Arthur
istediğini yiyebilirdi! Makarna salatası ve sevdiği sebze sosun-
dan bile yapabilirdim. Ben üzerimde yuvarlanırken *Mayonez
süt ürünü değil* diye düşünüp kendi kendime gülümserdim. El-
bette Ben, diğer her şey gibi bu gülümsemenin de kendisiyle
ilgili olduğunu düşünürdü.

Sanırım Ben'in yatakta yaşadığı sorun yatak dışındakilerle
aynıydı: Hep kendini düşünürdü. Yalnızca onu neyin mutlu
edeceğine, neyin iyi hissettireceğine ve dış dünyaya neyin iyi
yansıtacağına odaklanırdı. Leo öyle farklıydı ki. Sanki yarattığı-
mız üçüncü bir boyut vardı. O boşluğa adım atıyorduk ve geri
kalan her şey kayboluyordu. O ekyatın dışında saat üçe kadar
ne zaman, ne yer, ne de dış dünya vardı.

Leo parmağını kulağımdan boynuma, oradan da köprücük kemiğime doğru gezdirmeyi seviyordu ve bu bazen beni uyutuyordu. Yalnızca yemek geldiğinde kalkıyorduk. Bazen de ayak işlerini hallediyorduk. Aynı anda hem enerjik ve tembel hem de aşırı canlı ve uykulu oluyorduk. Acaba insanlar da farklı bir enerjimiz olduğunu, sanki ayrı bir film müziği duyduğumuzu ve havayı tenimizde daha zarif hissettiğimizi hissedebiliyorlar mıydı? Derinlerde bir yerde, bunun sürdürülebilir bir gerçeklik olmadığını gayet farkındaydım ama aramızdaki bu şeye çok iyi bir rüya gördüğünüzde bunun gerçek hayatta asla gerçekleşmeyeceğinizi bilip nasıl sarılıyorsanız öyle sarıldım.

Leo yatak odama hiç girmemişti. Çocuklar evdeyken elime bile dokunmuyordu. Bunu hiç konuşmamıştık ama bir şekilde çocukları koruma içgüdümü anlıyor gibiydi. Varlığımın en karanlık köşesinde, küçük bir parçanın hâlâ gerçekliği tanıdığı yerde, Leo'nun gelip geçici olduğunu biliyordum. Korkunç bir düşüş yaşayacağımı biliyordum ama bunu çocuklarımdan değil benim sorunum olarak tutabildiğim sürece buna değerdi.

Sıkıcı bulduğunu söylediği koşularına katılmaya başlamıştı. Döngüleri severdim çünkü beni tamamlamaya zorlardı. Ve açıkçası tüm hayatım bir döngü gibiydi. Her günü başladığım yerde bitiriyordum. Çeşitliliği sevdiği için Laurel Ridge'in etrafından dolanan arka köy yollarını keşfetmeye başlamıştık. Koşarken ayaklarımızın çıkardığı sesi değiştiren bazı yollar toprak, bazıları asfalttı. Arada, bahçe çiti olan bir evin önünden geçiyorduk. Çoğunlukla yolların her iki tarafında da yılın son nergislerinin sıralandığı çayırlar oluyordu. Yaşlı kiraz ağaçları ve kıvılcık ağaçları ara sıra gölge yapıyordu. Rüzgâr tam zamanında eserse, konfeti gibi hissettiren beyaz çiçek yağmurlarından geçiyorduk.

Bazen o kadar uzağa koşuyorduk ki dönüşte yürümek zorunda kalıyorduk ve bazen yürürken elimi tutuyordu. Hayatla-

rımızın en önemsiz ve en muazzam ayrıntıları etrafında günlerce süren bir sohbetin ortasındaydık.

Yürürken bana, “Öyle işte, annem akciğer kanseriydi,” dedi. “Ama bana son ana kadar söylemediler. Film çekimimi bölmek istememişler. Sanki çok önemliymiş gibi.” Bir süre konuşmadı. “Sonunda onu ölmeden bir gün önce görebildim. Luke iki haftadır yanındaydı, bu beni çok sinirlendirmişti. Bana söylediği son şey ‘film yıldızları bakım evlerine gelmez’ oldu.”

“Luke’un mesleği ne?” diye sordum.

“O avukat. Sanırım avukatlar bakımevlerine gidebiliyor-muş. Her neyse, üç gün içinde hasta olduğunu öğrendim, ona veda ettim ve öldü.”

“Demek bu yüzden buradasın?” Söylediğim anda sesimdeki muhtaçlıktan hiç hoşlanmadım.

“Burada olmamın nedeni sensin,” dedi. “Ama senden önce gerçek hayatla, ormanla, gündoğumuyla, düzenle bağlantı kurmak iyi hissettirdi. Sanki bu tür şeyleri bilen biri bakımevi işini de tamamen halledebilirmiş gibi.

Daha sonra çay evinde Ben hakkında daha çok şey öğrenmek istedi. “Onda çok ama çok yanlış bir şeyler olmalı,” dedi. Ve beni o kadar yumuşak bir şekilde öptü ki ağlamaya başlayabilirdim.

Filmde Ben’i oynadığı için hikâyenin çoğunu biliyordu. Üniversitede nasıl tanışıp şehre nasıl taşındığımızı. Benim yayıncılık alanında iş bulmam ve onun bir teknoloji şirketi kuracak olması. Onun girişiminden bir yıl sonra daha büyük bir şirketin aynı projeyi başlatması. Aynı şeyin bir sonraki fikrinde ve bir sonrakinde de aynı şekilde sonlanması. Filmde yaşadığımız para sorunlarını anlatmamıştım. Ben’in kazandığım her kuruşu nasıl acımasız bir şekilde çarçur ettiğini. Sanki öfkesiyle alışveriş yapıyormuş gibi.

“Zengin büyüdüğü için sanırım hayatın gerçekleriyle yüzleşince zorlandı. İşler istediği gibi gitmeyince bununla başa çıkamazdı. Sanki herkes ona bir şeyler borçluymuş gibi davranırdı.”

“Büyükbabasının parasına ne oldu?”

“Yıllarca yanlış yönetilmiş. İşler Ben’in babasına geçince işe çok kendini vermemiş. Hal böyle olunca ondan geriye de kendine nasıl bakacağını bilmeyen, parasız, öfkeli, hak sahibi bir grup insan kalmış.”

“Bunu da filme koymalıydın. Trevor’ın niçin böyle bir man-kafa olduğunu anlamakta zorlandım.”

Leo’nun gözlerine gelen saçlarını gözünden çektim. “Bende de hata vardı. Büyük işler yapabilirmiş gibi davranmasına izin verdim. Evliliğim ve hayatım hakkında yanılmak istemediğim için yıllarca arkasını topladım.”

“Sen bir enayisin,” diye benimle dalga geçti. “Sana söylemeliyim, benim de parayla ilişkim pek iyi değildi. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bir sürü muza paranın yetmesi dışında.”

Leo güldü. “Çok fazla muza.”

“Şey, artık zenginim, yani her şey yolunda,” dedim.

“Öyle mi? İşte şimdi bütün hayallerim gerçek oldu.” Beni sıkıca kendine çekti. “Ne av ama.”

“Ciddiyim. *Çay Evi* beni borçtan kurtardı. Çok fazla borcun olunca hiç borcunun olmaması insana zengin hissettiriyor. Bu, kadın kahramanın çiftliği satmak zorunda olduğu o filmlerden olmayacak.

“Tanrı’ya şükür. Çiftliği seviyorum.”

“Bir gün Ben beni burada bir deste faturayı karıştırırken buldu. Hangilerini ödememiz gerektiğini ve hangilerini geciktirebileceğimizi ayarlamaya çalışıyordum. İkimizin de işi olsa

durumumuzun daha iyi olabileceği hakkında bir şeyler söyledim. Ve bence sonumuzu bu getirdi. Sanırım beni o gün büyük hayallerine engel olan insanlar listesine ekledi.”

“Bu aslında filmde vardı.”

Güldüm çünkü her şey bulanıktı. Gerçek hayatım filme uyarlanmıştı ve ekranda kocamı oynayan adamla çılgın bir ilişki yaşıyordum. Hayatı oldukça basit olan bir insan için, tüm olay örgüsünün birbiriyle bağlantılı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

“Ona âşık mıydın?”

“Belki başlarda evet. Ama yıllarca birlikte yaşadıktan sonra insanlarda artık görmezden gelemeyeceğin bazı şeyler oluyor. Mesela çocuklara olan ilgisizliği. Ama aynı zamanda tamamen kendine olan takıntısı, güzelliği takdir edememesi... Birçok şey.”

“Ben güzelliği takdir ederim,” dedi. Ve daha önce filmlerinde görmediğim bir gülümsemeyle güldü.

Arthur senaryoyu ezberden okuduğundaki gülümsemenin aynısıydı.

“Bu gülümseme de ne?” diye sordum dudaklarını izleyerek.

“Mutluyum. Seni bıraktığı için çok mutluyum.”

Penny günde on kere mesaj atıyordu:

Peki şimdi ne oluyor? Daha ne kadar kalacak? Neden cevap vermiyorsun???

Cevap verdim:

Tehlikeli bir şekilde mutluyum ve genellikle sana mesaj atmayacak kadar çıplak.

Her öğleden sonra iki saat ayrı kalıyorduk ve bu ıstırap vericiydi. O oditoryumda yönetmencilik oynarken ben de sahne arkasında bebek bakıcılığı yapıyordum. Tüm bu normal insanların bana normal biri gibi davrandığını görmek tuhaf geliyordu. Ben normal bir insan değildim. Ben Leo Vance'in kız arkadaşıydım.

"Bayan Hamilton, bugün pazar sahnesinin provasını yapıyor muyuz?" diye sordu Savannah. *Bilmiyorum*, diye düşündüm. *Bugün günlerden ne olduğunu bile bilmiyorum*. Leo ile sevgili olalı bir hafta bile olmadı ve ben dağılmasını istemediğim bir sisin içindeydim.

Kate çocukları bir araya toplamama yardım etti ve kostümlerini giymeleri için onları gruplar halinde dışarı çağırdı. Görevlerimi devralmasına müsaade ettim. "Seni hiç böyle görme miştim," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum sanki bilmiyormuşum gibi.

"Sersem. Rahat. Kafası karışık."

"Evet tam olarak hepsi."

"Peki plan ne? Birkaç hafta kalacak ve ilk oyundan sonra gidecek mi?"

"Yani, başta öyle söylemişti ama şu anki durum ne bilmiyorum. Bu konu üzerine pek konuşmuyoruz ama kalacakmış gibi davranıyor. Sanki bundan daha fazlası varmış gibi."

Kate'in endişeli bakışlarını görmezden gelmek zordu. "Tamamen hayal dünyasında gibiyim değil mi?"

"Hayır dostum, sen âşık olmuştun. Sadece mutlu sonun neye benzediğini henüz bilemiyoruz." Kolunu bana dolayıp sıkıca sarıldı.

Arada sahnenin kenarından Leo'yu izleyebilmek için çocukları Kate'e emanet ediyordum. Öncelikle onu izlemek hoşuma gidiyordu ve şanslıysam bakışları bana kaydığında içimi titretecek bir şekilde bakıyordu. Ayrıca Leo'yu işini yaparken, çocuklara oyunculuk öğretmeye çalışırken izlemek hoşuma gidiyordu. Her şeyi ciddiyetle yapıyordu.

Leo Oliver'in rolünü çok iyi yapamadığını düşünüyordu. Ty Jackson'ın alışılmadık derecede küçücük bedeninin önünde çömeldi ve gözlerinin içine baktı. "Oliver'in kafasına girmeni istiyorum."

Ty bakakaldı. "Kafasına mı?"

"Onun nasıl bir hayat yaşadığını hayal etmeni istiyorum. Ailen yok, evin yok."

Ty ona, "Benim bir yüzme havuzum var," dedi.

"Evet ama Oliver'in yok. Ailenin öldüğünü ve üzerindeki kıyafetlerinden başka hiçbir şeyin olmadığını hayal etmeni istiyorum. Üzerine örtecek bir battaniyen bile yok. Hiç arkadaşın yok."

Ty gözlerini kapatıp hayal etmeye çalışırken diğer on iki oyuncu ona bakıyordu. Gözyaşlarına boğulduğunda hepsi dehşete düştü.

Leo kolunu Ty'a doladı. "İşte böyle. Bir sonraki sahnede bunu kullan."

Aceleyle, "Biraz ara verelim," dedim. *Fazla ileri gittin*, diye ağzımı oynattım Leo'ya.

Aileler çocukları almaya geldiğinde Leo Ty'ı annesini bulması için dışarı çıkardı. Çocuklar ile birkaç adım geride durduk. Bu çok kişisel ya da çok profesyonel bir şeymiş ve tanık olmamamız gerekiyormuş gibi.

"Merhaba, ben Leo," dedi elini gülümsemesini kontrol edemeyen Ty'ın annesine uzatırken. "Sanırım Ty'a bir özür borçluyum. Bunu sizin de bilmenizi istedim."

“Ne? Ah, eminim önemli bir şey değildir. Bu oyunu senin yönettiğine inanamıyoruz da. Bu inanılmaz bir şey gerçekten de.”

Ty iki kolunu da annesinin beline dolamıştı.

“Onu ağlattım. Gerçekten çok üzgünüm.” Ty’a dönerek, “O kadar iyi bir oyuncusun ki on yaşında olduğunu unuttum. Sana dediğim diğer şeyleri unut tamam mı? Zaten çok iyi oynuyordun.”

Ty annesini bırakıp Leo’ya sarıldı. “Tamam,” dedi.

Leo yemekte tavuk kemirirken, “Yaptığın şeyi kabul etmen gerekiyor,” dedi. “Yeterince yaparsan o kadar da zor olmuyor. ‘Batırdım, özür dilerim.’ O kadar da büyük bir mesele değil.”

“Ty’ın gerçekten kendini kaybedeceğini düşünmüştüm,” dedi Arthur.

“Tek yolu bu. İşleri batırdığında yoluna koyman gerekir,” dedi Leo. “Babamın konuşmaktan en çok keyif aldığı konu buydu: sorumluluk. Mükemmel olmadığını kabul edersen hayat kolaylaşır. Ve kabul edelim, tamamen suçluydum. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tanıdığım tek çocuklar sizsiniz.”

Acaba çocuklarım hiç Ben’i düşünüyorlar mıydı? Hatalı olduğunu kabul etmemek için attığı her yanlış adımını nasıl elini yüzüne bulaştırıp katladığını hiç fark ettiler mi merak ediyordum. Umarım yüzümden şu anda Leo’ya ne kadar âşık olduğum anlaşılmıyordu. Umarım, artık kendimi kurtaramayacak olsam da, oyuna yardım edip dünya görüşünü paylaşan hoş bir misafirimiz olduğu gerçeğine inanıyorlardı. Ama mutfak masasının etrafında dördümüzün bundan çok daha fazlası gibi hissettiğini kabul etmem gerekiyordu.

“Özür dilemek zorunda olduğumda çok utanıyorum. Sanki ateş basıyormuş gibi geliyor,” dedi Bernadette.

“O zaman bu senin için kolay bir hal alana kadar yapmaya devam et,” dedi Leo. “Ama gerçekten yanlış bir şey yaptığın sürece.”

“Ty’dan iyi bir Oliver çıkacağını düşünmüyorum,” dedi Arthur.

“Ben de,” dedi Leo. “Ama bunu unutup elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız.”

Arthur çok iyi anladım der gibi başıyla onayladı. Tavuk, pilav ve yeşil fasulyenin etrafında bir şeyler oluyordu. Bilgelik paylaşıyordu. Ebeveynlik de diyebilirdik. Bunu genelde ben yaptığım için, bu anı başka biriyle paylaşmak beni çok şaşırtmıştı. Ben buradayken bile çocuklarıma verebileceğim hayat derslerinin endişesine kapılarak gecenin bir yarısı uyanırdım. Karşıdan karşıya geçmeyi biliyorlar mıydı? Bir ayı tarafından kovalansalar zikzak çizerek kaçabileceklerini biliyorlar mıydı? Ben’den öğrenecekleri dersler daha çok ibretlik şeyler olurdu: Eğer çalışmak istemiyorsan girişimci olma. Seni sevmelerini istiyorsan çocuklarını küçümseme.

Leo şarap kadehinin üzerinden bana gülümsedi. Masayı toplayıp *Çarkıfelek* izledik. Yukarı çıkıp çocuklara kitap okuyup onları yatırmam için ısrar etti. Çay evine gitti ve ikimiz de uyu-yakalana kadar mesajlaştık. Bu rutin gerçekten akıl almazdı. Neredeyse hiç uyumuyordum ve o ilk öpücükten beri tek kelime bile yazmamıştım. Ama bu rutinde değişmesini istediğim tek bir şey dahi yoktu.

11. Bölüm

Çoğu sabah, bir kulağımız kapının gıcirtısında, gündeğumunu birbirimize sokularak karşıliyorduk. Hafta sonu bile Bernadette asla geç kalkmazdı. “Kenara çekil,” diye emretti dışarı gelirken. Leo’nun yanına oturdu ve göğsüne yaslandı. Leo’da ona kolunu attı. Bunu daha önce fark etmemiştim ve ilk kez mi yaşanliyordu merak etmiştim. Leo’nun ne kadar zamandır burada olduğunu hesaplayamıyordum ama bir anlığına sanki hep buradaymış gibi hissettim.

“Bugün ne var bakalım?” diye sordu Bernadette’e.

“Benim futbol, Arthur’un da beyzbol maçı var. Ama Craft Park’ta yemek kamyonu festivali var. Mutlaka gitmeliyiz.”

“Orada olacağım,” dedi Leo.

“Kuşatılacaksın,” dedim ona.

“Daha önce de kuşatıldım,” dedi. “Siz beni koruyabilirsiniz.”

Futbolu (başarıyla) ve beyzbolu (pek de başarıyla olmasa da) atlattık ve doğruca festivale gittik. Her yer tıklım tıklımdı. On yiyecek kamyonu ve her sırada neredeyse en az yirmi kişi vardı. Country şarkıları çalan bir grup ve fiçilerin olduğu bir bölüm vardı. İki çocuğumla dandik bir aile arabasından az önce inmiş olsam da kendimi genç ve ışı ışı ışı hissediyordum.

“Bira ister misin?” diye sordu erkek arkadaşım.

“Tabii,” dedim. Çocuklar koşmaya başladı. Bense orada durup onu izledim. Bira kuyruğunun en arkasına geçti. Elleri kot pantolonunun cebindeydi. Ta ki önce bir, sonra iki, sonra on kişi onu fark edip arkasını dönene kadar. Vücut dilinden anlaşıldığı kadarıyla bu durumdan rahatsız olmamıştı. Kısa bir süre sonra sıradaki herkes onunla sohbet edip gülüşmeye başladı. Küçük bir kız ona bir kalem ve kese kâğıdı uzattı, Leo da imzaladı. Sıra ilerledikçe neredeyse sohbeti devam ettiriyor gibi görünüyordu. Sorular soruyor, başıyla onaylıyordu. Çok süslü ev eşyaları satan dükkândaki kadın da gruba katıldı ve Leo onunla da konuştu.

Her yıl bu etkinliğe geldiğini, herkesin ismini ve onlarla ilgili önemli şeyleri hatırladığını, çocukların büyümesine şahit olduğunu hayal ettim. Bay Mapleton’ın cenazesinde ağlayacak ve kalçasını yaptırdıktan sonra onunla nasıl tanıştığını hatırlayacaktı.

Birinin, “Kafası güzel galiba,” dediğini duyduğumda Kate ve Mickey’nin yanımda dikildiğini fark edip kendime geldim.

“Kafam güzel değil,” dedim. “Sadece bir tür gündüz düşünde kaybolmuşum.”

“Ve işte geliyor,” dedi Mickey. Elinde iki plastik bardak bira ile bize doğru gelen Leo’yu başıyla işaret ederek. “Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?” Mickey itfaiyeciydi ve belki de tanıdığım en iyi adamdı. Ne Kate ne de ben onu teselli etmek zorunda hissetmedik.

“Selam Kate.” Leo bana biramı uzattı ve Mickey’nin elini sıktı. “Ben Leo.”

“Şey, kalabalıkla oldukça iyi başa çıkabiliyor gibisin,” dedi Mickey. “Ben olsam arabada takılırdım.”

“Ah evet, sorun yok. Yarısıyla kasabada çılgınca alışveriş yaparken tanışmıştım. Nora bana bir sürü şey aldırıyor.” Onu hafifçe dürttüm ve kolunu bana doladı. Mickey’nin Kate’e “Vay canına. Şaka yapmıyormuşsun,” dediğini duydum.

“Bu akşam müsait misiniz?” diye sordu Leo. “Barbekü yapacaktık ve eminim çok şeyimiz vardır? Ya da markete gidebilirim?” Benden onu yönlendirmemi istiyordu. Sanki bir çiftmişiz ve barbekümüz varmış gibi davranması beni biraz şaşırtmıştı.

“Bu harika bir fikir,” dedim. “Çocukları da getir. Beş gibi uyar mı?”

Evde yeterince yiyecek olduğunu öğrenince Leo markete gidemeyeceği için hüsrana uğradı. Bernadette dışarıda çay evinin önündeki çimenlikte yememiz gerektiğini düşünüyordu. Leo’yla mutfak masamı taşımak için ayaklarını çıkarıp bahçeye taşıırken onları izlememeye çalıştım.

Arthur’la kasabadan beyzbol sopası için tutma bandı alıp döndüğümüzde Leo ve Bernadette ön verandada bekliyordu. “Arabana ihtiyacımız var,” dedi Bernie. Bir saat içinde sarı-beyaz çizgili bir masa örtüsü, aynı desende peçeteler ve beyaz tel ışıklarla geri döndüler. Bernadette’i, elindeki devasa ayçiçeği buketinin arkasından zar zor görebiliyordum.

“Dekor kısmı bende,” dedi.

“Aklınızı mı kaçırdınız?” diye sordum aldıklarını yerleştirmeye başladıklarında.

“Biraz.” Leo gülümsedi.

Arthur ve benim yemeği hazırlamak için bu ikisinin dekora harcadığı kadar zaman harcamamıza imkân yoktu. Leo

bir merdiven ve sicim buldu. Işıkları çimenliğin iki yanındaki ağaçların arasına asarak masanın üzerinde uzun, ışıltılı bir tavan oluşturdular. Güneş batmadan önce bile nefes kesici görünüyordu.

Yemek yedikten sonra çocuklar ön bahçede Wiffle ball* oynuyordu. Kate'le birlikte hemen Mickey'nin şarap kadehini doldurduk. Üzerine konuşmamış olsak da ikimiz de onun kendini rahat hissetmesini istiyorduk. Leo'nun yaşamak için gerçekten çalıştığını düşünmediği gerçeğini aşması gerekiyordu.

Kate işiyle ilgili bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Yeterli hizmet alamayan yerlerde yaşayan insanlar için kâr amacı gütmeyen bir ebeveynlik programı yürütüyordu. Program neredeyse sıfır bütçeyle ve istikrarının etkisiyle ilerliyordu. Yine de geçimini sağlamak için yaptığı şeyler kahramancaydı. Leo, söylediği her kelimeyi dinlediğini gösteren yerinde sorular soruyordu. Kate'i şimdiye kadar böyle hareketli ve açık sözlü görmemiştim. Bu Leo'nun süper gücüydü ve Mickey'nin sinirlerini bozabilirdi.

Leo ile yüzümüz çay evine ve arkasındaki ormana dönük şekilde oturuyorduk. Kendi kendine, "Burası çok güzel. Sanki her gün yeni bir şey çiçek açıyor," dedi.

"Asıl temmuzda ortancalar açınca bir gör," dedi Kate. "Aklını başından alacaklar." "Temmuz" kelimesi ağzından çıkar çıkmaz havada asılı kalmıştı.

Kate'le göz göze gelince gözlerimi kaçırdım. Mickey arkasına yaslanmış gözleri Leo'nun üzerindeydi.

Leo hiç duraksamadan, "İple çekiyorum," dedi. Elimi sıktı ve o anda Leo ile o ortanca çiçeklerinin aynı anda aynı yerde olmasını her şeyden çok istediğimi fark ettim. Kalmasını bu kadar çok istemem beni korkutuyordu.

* Wiffle ball, sınırlı bir alanda oynamak için tasarlanmış beyzbolun küçültülmüş bir çeşididir. Spor, delikli hafif plastik bir top ve içi boş uzun bir plastik sopa kullanılarak oynanır. (ç.n.)

“Pekâlâ, nerelisin?” Mickey sorguya başlamıştı.

“New Jersey,” dedi Leo. “Exit Seksen-İki.”

Mickey güldü. Bu iyiye mi işaret etti emin olamadım. “Ve şimdi Los Angeles’da mı yaşıyorsun?”

“Ve New York,” diye ekledi Leo.

“Ve Cap d’Antibes,” dedim gözlerimi devirerek.

“Evet, Laurel Ridge’de neden bu kadar çok zaman geçirdiğini anlayabiliyorum. Güzel bir mola olmalı,” dedi Mickey.

“Baya iyi,” dedi Leo ve kolunu sandalyemin arkasına doladı.

Kate bize gülümsedi ve herkes bir an sessizleşti. Mickey, “Burada ne haltlar döndüğünü anlamıyorum. Yani, kalacak mısın? Burada mı yaşayacaksın? Buradan bıkmayacağını nereden biliyorsun?”

“Mickey.” Kate peçetesiyle ona vurdu. “Kendine gel. Bu bizi ilgilendirmez.”

“Nora mı bizi ilgilendirmez?” Sarhoştı. “Ben’den nefret ederdim. Kibirli ve tembeldi.”

“Duyduğuma göre babalığı da pek iyi sayılmazmış,” dedi Leo.

“Geçen sene ne kadar para kazandın?” diye sordu Mickey sanki çok normal bir soruymuş gibi. Kate ona bir kez daha vurdu. Leo hiç rahatsız olmadı. Ona bakarak başımı iki yana salladım.

“Hiçbir fikrim yok ama sanırım Google’den öğrenebilirsin.”

Mickey güldü ve bira bardağını Leo’ya doğru uzattı. “İyi bir paradır muhtemelen.”

“Öyle. Parayı düşünmemeye çok çabuk alışıyorsun. Ama dedikleri gibi, para insanı mutlu etmiyor.”

“Beni ederdi,” dedi Mickey. “Çünkü sen zaten mutlusun,” dedi Leo.

* *Exit eighty-two* New Jersey’deki tiyatro topluluğundan bahsediyor.

12. Bölüm

Pazartesi öğlen telefonum çaldı. Çay evindeydik ve arayan Ben'di. Leo'yla birkaç saniye telefona bakakaldık. "Açmak istiyor musun?" diye sordu.

"Sen açmak ister misin?" diye sordum ve telefonu ters çevirdim. Ben'in bu anı bozmasına asla izin vermeyecektim.

"Yani, belki önemlidir. Genelde sanırım çok aramıyor, değil mi?"

Yüzümü Leo'ya doğru döndüğümde telefon susmuştu.

"Birkaç ayda bir arıyor. Çocukları görmek istediğini söylüyor. 'Harika!' diyorum. Birkaç işini halledince o hafta içinde tekrar arayacağını söylüyor. Sonra bir daha aramıyor."

"Hiç mi?"

"Hiç. İlk seferinde çocuklara geleceğini söylediğimde çok heyecanlanmışlardı. Ama tabii ki de gelmedi, o yüzden artık onlara söylemiyorum. Olur da kapıyı çalarsa, bu onlar için yalnızca bir sürpriz olur."

Telefon bir daha çaldı. "Yine mi arıyor? Cidden artık açmalısın," dedi Leo.

"Görmezden gelinmekten hoşlanmıyor, hepsi bu," dedim ve telefonu açıp hoparlöre verdim.

“Merhaba Ben.”

“Selam, nasıl gidiyor?”

“Harika.” Leo’ya bakarak gülümsedim çünkü harika gidiyordu. Hatta en çılgın fantezilerimin de ötesindeydi.

“Süper. Çocuklar nasıl?”

“İyiler. Yani, babalarının onları terk edip hiç görmeye gelmemesi dışında iyiler.”

“Her konuşmamızda bunu söyleyip duruyorsun farkında mısın?”

“Evet.”

Bıkkın bir şekilde nefes verdi. “Şey, düşünüyordum da iki hafta içinde uğrayabilirim. Sadece birkaç işi halletmem gerekiyor. Bir hafta sonu gelip onları alsam olur mu?”

“Tabii.” Leo gözlerini devirdi, ben de başımla onayladım.

“Tamam teşekkürler. Peki sen iyi misin? Sesin biraz dalgın geliyor. Yine o klişe romantik filmlerinden birini mi yazıyordun?”

Leo’ya gülümsedim. “Evet. Ve bu şimdiye kadar ki en iyi, en klişe olanı.”

“Ha. Benim hakkımda yazdığını bitirdin mi?”

“Bitirdim.” Leo bana bakarken gözleri kocaman oldu.

“Çok komik,” dedi Ben. Nasıl bir pislik olduğunun farkında değildi.

Telefonu kapatınca Leo beni kendine doğru çekti. “Yani sözünde durup buraya gelme ihtimali o kadar mı imkânsız?”

“Kapıyı çalsa şoktan düşüp bayılırım herhalde. Şöyle söyleyeyim: Ben her zaman ne yapmak istiyorsa onu yapar. Eğer bir şey isterse, onu satın alır. Gitmek isterse gider. Çocukları görmek isteseydi, aylar önce burada olurdu.”

“Bana bir iyilik yap. Kapıyı çalarsa açmama izin ver,” dedi Leo.

Bir hafta alıştığımız ritimde geçti. Kalkış, gündeğumu, çocuklar, koşu, çay evi, oyun provası, akşam yemeğı. Bazı günler normal bir çift gibi davranıyorduk. Kasabadaki süpermarkete ve küçük manava gidiyorduk. Costco”ya gitmek isteyince ona bunu kaldıramayacağını söyledim. Bistroda öğle yemeğine gittik ve ilk randevumuzdaki aynı masaya oturduk. Leo’nun yanında o kadar rahattım ki bazen bir şey düşünmekle bir şey söylemek arasındaki duraklama yeteneğimi kaybettiğimi düşünüyordum.

Garson balık çorbamı getirdiğinde, “Cidden açılış oyunundan sonra gidecek misin?” diye sordum. Ağzımdan çıktığı anda gerçekten bu soruyu sorduğuma inanamıyordum. İstiridyelerime bakıp sakinliğimi yeniden kazanmaya çalıştım. “Yani baştaki planın bu olduğu için hâlâ geçerli mi?”

“Gitmem gereken bir yer yok,” dedi Leo.

Rahatlamıştım. “Peki. Yani, güzel. Demek istediğim acaba geri sayım yapmalı mıyım... ah, Tanrı aşkına.” Ucube Vicky Miller restorana giriyordu.

“Efendim?”

“Gelen kadının adı Vicky Miller. Ben’le ilişkisi vardı ve benim bildiğimi bilmiyor ki bu çok saçma çünkü bütün kasaba biliyordu.”

“Piçe bak. Ne haltlar karıştırmış,” dedi.

“Ama Ben içten içte bu konu hakkında kendini çok kötü hissediyordu.”

“Hâlâ onu koruyorsun.”

Ve bir anda, Vicky büyük bir gülümsemeye masamızın yanında beliriverdi.

* Costco özel büyük kutu perakende mağazaları zinciri işleten çok uluslu bir Amerikan şirkettir. Dünyanın en büyük perakendelerinden biridir. (ç.n.)

“Nora! Buna inanamıyorum. Seni dışarıda görmek ne büyük lütuf!” Harika.

“Bugün Kunduz Festivali’ olmalı,” dedim deliğimden dışarı bakıyormuş gibi yaparak.

“Ben Leo,” diye kendini tanıttı Leo. Tavrı her zamankinden daha kayıtsızdı.

“Evet, ben de Vicky,” dedi sanki çok heyecanlı bir haber veriyormuş gibi. “Burada film çektiğinizi duydum.”

“Çektik. Ama şimdi sadece Nora ile kalıyorum.” Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu ve kadının konuşmasını bekledi.

İç çamaşırını kocamın Audi’sine bırakan Vicky, “Şey, çok hoşmuş,” dedi.

Restorandan çıktığımızda Leo’nun binlerce sorusu vardı.

“Yani bu konuda onunla hiç yüzleşmedin mi? Vicky’le de mi?”

“Pek yüzleşen biri değilimdir. Yani, beni artık sevmediği açıktı ve biri seni tekrar sevsin diye konuşmayı tercih etmezsin genelde.”

“Seni yine sevmesini istedin mi?” Bir an için bunu düşünmem gerekti.

“Sanırım. Eğer beni sevseydi, bu iyi bir eş olduğum, dünyamızın dönmesini sağlamakta yeterli olduğum anlamına gelirdi. Bunun düşüncesi bile hoşuma gitmişti. Ama beni aldatmasını çok da dert etmedim. Zaten bir yıl sonra tamamen gitti. Zarar ziyan yok.”

Leo beni kaldırımında durdurdu. “Bu çok soğukkanlı. Hiç mi canın yanmadı?”

“Yani, biraz. Ama ne yapabilirdim ki? Zaten dert etmem gereken yeterince şey vardı.”

* Groundhog Day (Kunduz Festivali) Kanada ve ABD’nin çeşitli kasabalarında genellikle 2 Şubat günü kutlanılan bir tür şenlik. İnanişâ göre, yuvasından çıkarılan kunduz, açık hava nedeniyle kendi gölgesini görürse baharın gelişini haber verir. (ç.n.)

“O zaman şöyle sorayım. Gidip aptal Vicky bilmem neyle seks yapsaydım umurunda olur muydu?” Bir kadın bebek arabasıyla etrafımızda dolaşıyordu ama Leo yerinden kıpırdamadı. “Sadece söyle. Nasıl ortayı karıştıracağımı biliyorum.”

“Neden soruyorsun?”

Yüzünde umut dolu bir ifade vardı ve omuzları sanki her an bir darbe alacakmış gibi gergin duruyordu.

“Fazlasıyla umurumda olurdu,” dedim. Ve o anda beni kasabanın ortasında, saat ikide, kaldırımında öptü.

Arabaya doğru yürürken gülüyordu. “Biliyordum. Benden fena halde hoşlanıyorsun.”

Mickey işten eve dönerken Leo’yla bira içmek için bize uğramaya başlamıştı. Görünüşe göre Leo barbekü ile onu tavlamıştı. Leo’nun şöhreti konusundaki rahat yaklaşımı ünlü biri olduğunu unutmanızı kolaylaştırıyordu. Mickey gitmeden evvel ağustos ayında balık tutmak için plan yapıyorlardı. *Ağustos*.

Anlaşılan Mickey de Leo’ya hafiften abayı yakmıştı. Onlar verandada otururken ben bir yandan yemek yapıyordum. Kate arayıp onu eve yollamamı söyleyene kadar konuştuklarına kulak misafiri olmamaya çalıştım. Leo güneş panellerini, Mickey’se Leo’nun hangi Hollywood oyuncularını çıplak gördüğünü öğrenmek istiyordu.

Mickey Leo’ya kuş cennetini anlatınca orayı görmek istedi. Arabayla gitmemizin daha kolay olacağını söylesem de bir sonraki sabah koşumuza eklemeye karar verdik. Yeni bir rota ve kuşlar için ve ayrıca Leo koşularına katıldığı için birlikte geçirdiğimiz fazladan saat için minnettardım.

Eğer arabayla gitmeyecekseniz, kuş cennetine giden tek yol ormanın içinden bir dereye paralel uzanan engebeli bir patikadan geçiyordu. Akça ağaçlarda parlak mavi gökyüzünü süsleyen

yeşil çiçekler açmıştı. Bir ay sonra her şey farklı görünecekti. Doya doya izleyememiştim çünkü önümdeki yola konsantre olmam gerekiyordu. Ayaklarımın altındaki kök yığınlarından kaçmak için her adımımı stratejik olarak atıyordum. Bu artık normal bir koşudan çok engel parkuru gibi gelmeye başlamıştı. Ter içindeydik ve her virajda devrilmiş bir ağaç ya da çamurlu bir su birikintisi gördükçe gülüyorduk. Leo omuzumun üzerinden bana Subaru'mu özlediğini itiraf edince haklı olduğum resmen kanıtlanmış gibi hissettim.

Ormanı geçtiğimizde rahatlamıştım. Genişleyen patikanın her iki tarafında iki metre yüksekliğinde pampa otları sıralanmıştı. Tüylü üst kısımları esintiyle bükülerek bizi ileriye yönlendiriyordu. Artık dereyi göremiyordum ama koşarken sesini duyabiliyordum.

Bir hindi sürüsünün rahatlarını bozduk. Ama dağıldıklarında vardığımızı anladık. Nefeslenmek için mola verdik. Aralarına yaşlı meşe ve elma ağaçları serpiştirilmiş sarı ve lavanta kır çiçeklerinden oluşan bir çayırdaydık. Dere yeniden kendini göstermiş, çayırın içinden süzülerek akıyordu.

Ağaçların arasından birbirlerine şakıyan kuşları dinlemek için konuşmadık. Sanki sohbet ediyorlarmış gibiydi. Tanık olduğum en güzel şeylerden biriydi.

“İşte bir ilk daha,” dedim.

“Öyle,” dedi ve terli elimi tuttu.

“Yani, eski düzenime göre güzel bir değişiklik oldu.”

“Sen de benim âşık olduğum ilk kadınsın,” dedi birdenbire.

Sanırım bugün çarşambaydı. Ama artık emin bile değildim. Ağaçlarla dolu bir çayırdaki etrafımızda kuşlar cıvıldıyordu. Ter içindeydik ve Leo Vance bana âşıktı. O saniyede hayatım çay evi gibi oldu, tamamen farklı bir gerçekliğin olduğu diğer tarafı her şeyiyle görebiliyordum.

13. Bölüm

Perşembe akşamı provadan eve dönerken herkes çok heyecanlıydı. Açılış oyununa bir hafta kalmıştı Frankie Bowfox'un Emma Schwab'ın elbisesine basıp onu ağlatması dışında her şey yolundaydı. Leo pizza siparişi verdiği için verandada büyük bir kutu bizi bekliyordu.

"Burada sana gelmiş bir paket var," dedim Leo'ya paketi uzatırken.

"Bana mı?" Pizzaları içeri getirdi ve paketi lavabonun yanına attı. "Açlıktan ölüyorum."

"Açacak mısın?"

"Sence?" Pizza dolu ağzıyla bana gülümsedi.

"Yani," diye karşılık verdim.

Zarfı açtım, içinden senaryo çıktı. İsmi *Mega Man*'di. Üzerinde BENİ ACİLEN ARA yazan bir post-it vardı. Senaryoyu ona uzattığımda Bernadette'in yanaklarına domates sosu sürdüğü için meşguldü, kahkaha atıyorlardı. Bol bol gülüyorduk, her şey yolunda gidiyordu ve bizi mükemmel bir gelecek bekliyordu. Bazen hayatın bir film olmadığını unutuyordum.

Leo yemekten sonra çay evinde uzun uzun telefonla konuştu. Çocuklar ödevlerini yapıp oyalandı. Hepimiz bir şeylerin ters gittiğini anlamıştık. Uyumamak için kendimizi bir şeylerle meşgul ediyorduk. Mutfak temiz olmasına rağmen tekrar temizledim ve kahve makinesini defalarca kontrol ettim. Arthur robot sesiyle repliklerini tekrar ediyordu. Bernadette defterinin kapağını boyuyordu.

Leo arka kapıdan girdiğinde bambaşka biri gibiydi. Ayakkabıları imlerden ıslanmıştı ve çıkarmak için durmadı. İçimdeki korkunç önseziden kaçınmaya çalışırcasına ayakkabılarına odaklandım. Kahverengi kauçuk tabanlı siyah spor ayakkabılardı. Koşmadığı ya da parmak arası terlik giymediği zamanlarda hep giydikleriydi. Leo'nun bu özelliğini seviyordum. Bildiğim sadece üç çift ayakkabısı vardı. Onları ay evindeki ekyatın altında görmek hoşuma gidiyordu. Bu ayakkabıların burada kalmasını istiyordum.

"Hey millet. Biraz konuşabilir miyiz? Büyük haberlerim var." Bir oraya bir buraya volta atıyordu. Önce oturdu, sonra ayağa kalktı. Üçümüz de oturmuş bekliyorduk. Söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Arayan menajerim Jeremy'ydi. Paramount *Mega Man* adında yüksek bütçeli bir aksiyon filmi yapacakmış."

"Mega Man'e bayılırım," dedi Arthur. *Mega Man'den nefret ediyorum*, diye düşündüm.

"Kim bayılmaz ki?" Arthur'a bakarken gözleri kocaman. "Yönetmen rol için beni istiyor. Yine de seçmelere katılmam gerekiyor ama doğru kişinin ben olduğumdan oldukça eminmiş."

"Bu çok heyecanlı. Öyle değil mi çocuklar?" diyebildim. Artık tekrardan anneydim. Gidiyordu ve ben artık onun bütün gün seviştiği o kadın değildim. Kalması için ne yeterince güzel ne de ilgi ekiciydim. Ben Nora'ydım ve şu an uçurumdan

aşağıya yuvarlanıyordum. Leo “Asya”ya gidiyordu. Erkeklerin benden sıkıldığında gittikleri o efsane yere. Uçuruma yuvarlanmadan önce çocuklarımı alıp güvenli bir yere götürmeliydim.

Bernadette şüphelenmişti. “Peki ne yapman lazım?”

“Mesele şu ki, çok az zamanları var ve hemen onay almam gerekiyor.” Neredeyse bu işlerin nasıl yürüdüğünü açıklamak için araya girecektim ama ona yardım etmemeye karar verdim. Kendisi söylemek zorunda kalacaktı. “Yarın sabah Los Angeles’a uçacağım.”

İşte olmuştu. Kalbim parçalanmıştı. Derin bir nefes alıp güzel çocuklarıma baktım. Bunu onlara yaptığımı inanamıyordum. Bu adamla bu kadar içli dışlı olmalarına izin verdiğime inanamıyordum ve o gidiyordu. 2’de 0 yapmıştık.

Arthur başını iki yana salladı. “Leo, gidemezsin. Oyun bir hafta sonra. Daha kostümlü prova bile almadık.”

Bernadette yüksek sesle, “Ve ben de cumartesi günü Vipers maçında kaleci olacağım.” Çocuklarımin Leo’yu sadece eğlenceli bir değişiklik, oyuna yardım eden bir misafir olarak görmedikleri gerçeğini artık görmezden gelmek imkânsızdı. Onu içimize almışlardı.

Leo volta atmayı bıraktı. “Biliyorum çocuklar ve tüm bunları kaçıracağıma inanamıyorum. Ama son kostümlü prova ve büyük gece için önümüzdeki hafta bu saatlerde dönmüş olacağım. Bayan Sasaki ben yokken halledebilir. Aslında, siz çocuklar o kadar iyisiniz ki, bu noktada bir yönetmene bile ihtiyacınız yok. Ve Bernie, gelecek hafta Brookeville ile oynayacağın maçta burada olacağım. Ortalığı yıkacaksın.”

Arthur sanki bir şeye karar veriyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. Acaba bu anı Ben’in gittiği zamanla mı kıyaslıyor diye düşünmeden edemedim. Ben kesin bir şey söylemeden geri döneneğini söylemişti. Bu seferki aynı değildi ama benzedikleri

bir yan da vardı. Sonunda konuşmaya başladı. “Ah. Bu süper. Seçmelerde iyi şanslar.” Ağlamamaya çalışıyordu, zayıf bir şekilde gözükmek istemiyordu. Elini sıkması için Leo’ya uzattı. “Tüm yardımların için teşekkürler.” Leo onu kucağına çekti. Bernadette de kollarını ikisine doladı. Ağlıyordu.

Leo çocuklarımın gözlerine baktı. “Çocuklar. Beni dinleyin. Sadece bir hafta. Ve benim işim böyle. Planlarım hep altüst olur.”

Arthur derin bir nefes aldı. “Tamam. Bir hafta.”

Tekrar sarıldılar ve ben de uzaktan onları izledim.

“Pekâlâ çocuklar, geç oldu ve yarın büyük gün!” Yarının ne kadar büyük olduğunu göstermek için kollarımı uzattım ve sonra onlara sıkıca sarıldım. “Yukarı koşun ve dişlerinizi fırçalayın.”

Henüz şarap içmemiştim ve boşta kalan ellerim için bir kadeh içmek iyi olabilirdi. Dolaptan bir şişe çıkardım ve açmaya çalıştım. Folyoyu çıkarmaya yarayan o şeyi bulmalıydım. Soyaçağın olduğu çekmecedeki olmalıydı ama yoktu. Dün kullandığıma emindim bu yüzden bulaşık makinesine baktım, o şeyi hiç makineye atmayacağınızı düşünmüyordum bile. Makine Tanrıya şükür temizdi, bu yüzden boşaltmaya başladım.

“Kes şunu,” dediğini duydum. Bir şişe şarap açıp bir kadeh doldurdu. Sadece bir kadeh.

“Teşekkür ederim,” diyebildim. Sırtımı lavabonun soğuk zeminine yasladım.

“Dinle, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamam lazım. Bu öyle sıradan bir film değil. Büyük bir film. Tam da ihtiyacım olan eğlenceli, ailevi, normal olan bir şey. Gerçekten bu filmde olmalıymışım gibi hissediyorum.”

Elimi tuttuğunu fark ettim. Sanırım Ben de giderken tutmuştu ama emin olamadım. İhtiyacı olan eğlenceli, ailevi,

normal şeyin biz olduğumuzu sanmıştım. Asıl olması gereken yerin bizim yanımız olduğunu düşünmüştüm. Birden filmin hangi sahnesinde olduğumuz dank etti kafama.

“Nasıl sadece bir hafta sürebilir ki? Koca bir film çekeceksiniz.” Bunca zamandır ne düşünüyordum bilmiyordum. Bütün gün çay evimde takılırken nasıl film yıldızı olabilirdi ki?

“Seçmelere gideceğim. Her şey yolunda giderse anlaşma imzalanana kadar orada olacağım. Sonra gelip çekimler başlayana kadar da burada kalırım. Ve sen de gelebilirsin. Ya da izin günlerimde ben gelirim. Nora, bunu yürütmek için milyonlarca yol var. Uçağım var.”

Havalı görünmek istiyordum. Leo olmadan da bir haftayı atlatabilen biri olmak. Eskiden böyle biri olduğumu hatırladım. Artık o eski beni zar zor hatırlıyordum. Ben giderken Naomi'nin beni oynadığı gibi davranmaya çalıştım.

“Tamam. Senin adına heyecanlıyım. Bir yolunu bulacağız. Her şeyini topladın mı?” Ses tonum bir değişik çıkmıştı ama o aptal film için bunu fark edemeyecek kadar heyecanlanıyordu.

“Fazla bir şeyim yok ama arabam yirmi dakika içinde gelecek, o yüzden...” Beni kendine doğru çekti ve öptü.

Hem tatlı hem hüznünlüydü. Gözyaşlarımı tutamadım. “Hey, bu bir veda değil. Geri döneceğim. Ya da sen gelirsin. Nasıl istersen.” Çenemi kaldırıncı ona bakmak zorunda kaldım. “Sadece Los Angeles’a gidiyorum.”

Ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ne idüğü belirsiz Asya'ya gidip kaybolmadığı için mutlu mu olmam gerekiyordu? “Sadece Los Angeles,” diye tekrarladım. Böyle deyince sanki orası eve döneceğiniz bir yer gibi gelmişti. Onu öptüm. “Tamam, git. Ben çocukların yanına gidiyorum. Bol şans.”

On dakika sonra arabası gelmişti. Kapı açıldı, kapı kapandı. Araba giderken *Şimşek Hırsızı*'nı yüksek sesle okumayı bırak-

tığımı fark ettim. Bernadette ve Arthur yatağında bana sokulmuşlardı. “Üzgün olman sorun değil, anne. Ben de üzgünüm,” dedi Bernadette.

Mükemmel küçük omzunu sıktım. “Sağ ol Bernie. Sorun yok.” Yatağında uyumalarına izin verdim çünkü hiçbirimiz yalnız kalmaya hazır değildik.

Güneş ışığı odama girmeye başladığında çoktan uyanmıştım. Uzun zamandan sonra ilk kez güneşin doğuşunu atlayıp çocuklarımla yatakta kalmaya karar vermiştim. Anne olmanın en zor kısmı, özellikle bekâr bir anneler için, dağılmaya çok hakkının olmamasıydı. Bugün tanıdık bir kayıp duygusuyla uyanacaklardı. Ben’in bıraktığı yaranın üzerinde oluşturdukları hafif kabuk kalkacaktı. Buna ben sebep olmuşum. Arthur’un provalara gidip performansını sergilemesi gerekiyordu. Benim de öyle.

Güneşin tamamen doğduğundan emin olana kadar çatlak tavana baktım. Çocuklarımı sarılarak uyandırdım. Bernadette hemen uyandı ve giyinmek için koştu. Arthur kımıldamadı. “Bence Fagin’in krep yemesi gerek,” dedim gözlerini öperek. “Çikolata parçacıklı,” diye mırıldandı.

Tüm enerjimi neşeli olmak ve çocuklarıma okula götürmek için harcadım. Leo uçakta olmasına rağmen mesaj gelmiş mi diye telefonumu kontrol ettim. Okul bitene kadar Los Angeles’a varmış olacaktı. Sonra nerelerde olacağını bilmeyecektim. Koşamayacağımı bildiğimden koşu ayakkabılarımı ön kapıdan aldım. Tezgâhın üzerinde tek bir şarap kadehi duruyordu ve kadehe bakarken zamanın içinde sıkışıp kaldım. Telefonuma uzandım ve Kate’e mesaj attım: *Buraya gel.*

Geldiğinde hâlâ mutfaktaydım. “Ne oldu? Leo nerede?”

“Gitti. Los Angeles’a. Büyük bir film için.” Ve ağlamaya başladım. Kate beni koltuğa doğru götürdü. Ona içimi dökebildiğim için çok iyi hissediyordum. Hıçkırıklar arasında detayları anlattım ve beni sabırla dinledi.

Ağlamaktan kendimi kaybettiğimde, “Tamam. Beni mazur gör ama bir ilke şahit oluyorum. Daha önce seni hiç ağlarken görmemiştim. Hatta gerçek kocan gittiğinde bile.”

Başım la onayladım. “O farklıydı. Burada olmak istemiyorsa neden kalmasını isteyeyim ki? Ama bu...” Yeniden ağlamaya başladım. “Leo’yu hâlâ istiyorum.”

“Gideli sadece on iki saat oldu ve geri döneceğini söylüyor.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” diye sordum kolumla yüzümü silerken.

“Eğer ciddi değilse neden geri döneceğini söylesin ki? Dünü de sayarsak bir hafta içinde dönmüş olacak. Hatta bir hafta bile değil.”

“Çok uzun,” dedim ve kucağına gömüldüm.

Bugün cumartesiydi ve Bernadette Vipers maçında altı gol engellemişti. Sekiz yaşındaysanız bu gerçekten büyük bir başarıydı. Ne var ki “tebrikler” yerine insanlardan tek duyduğumuz, “Leo nerede?” olmuştu. Bana söyleyebildikleri tek şey buydu sanki. Selamlaşmak yerine, “Leo nerede?” diye soruyorlardı.

“Los Angeles”, “seçmeler”, “perşembe” kelimelerini o kadar çok kullanmıştım ki kalabalığın içinden ilerlerken ağzımda bir melodiye dönüşmüştü. Sonunda eve geldiğimizde tekli sandalyemi bagaja yükledim, Leo’ya mesaj attım. Bernadette’in müthiş bir golü yakaladığı bir videoydu.

Anında cevap verdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Leo: *Bunu kaçırdığıma inanamıyorum. Benim yerime ona sarıl.*

Ben: *Çok mutlu*

Leo: *Sırada ne var?*

Ben: *Hızlı bir öğle yemeği, ampul alınacak ve sonra Küçükler Ligi Futbolu.*

Leo: *Off. Kolay gelsin. Seni seviyorum.*

“Leo nerede?” diye sordu Bay Mapleton dükkanına girdiğimizde.

“Los Angeles’ta seçmelerde,” dedim tekrardan.

“Geri dönecek,” dedi Bernadette.

“Döneceği gün belli mi?” diye sordu. Tezgâhın üzerindeki matkap uçları yığınınını karıştırmayı bıraktı. Tüm dikkati bendeydi.

“Perşembe,” dedim.

Bay Mapleton gülümsedi. “Ah, o zaman geri gelecek. Çünkü gün belliyse ve uçak bileti aldıysa geri gelecek demektir. Güzel,” diyerek kendini rahatlattı.

Leo uçak bileti almaz, demedim. “Arthur’un oyunu cuma gecesi. Bu bir uçak biletinden daha sağlam bir neden,” dedim.

Üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan şeyler için vaatte bulunuyordum. Ama en azından kendimi sakinleştirmeyi ve Bay Mapleton’ı bana üzülmekten kurtarmayı başarmıştım. Arthur elimi sıktı. Sanırım onu da yatıştırmıştım.

Arthur provalarda hiçbir hata yapmadan mükemmel oynadı. Leo’ya mesaj atıp bunu söylemek istedim. Ama sonra çok

fazla olurmuş gibi geldiği için vazgeçtim. O mesaj attığında söylemeye karar verdim. Normal, takıntılı olmayan bir kız arkadaş böyle yapardı. Ve şimdilik öyleymiş gibi davranacaktım. İşini yapıyordu ve akıllı işiyle meşguldü. Ben de öyleymişim gibi davranmaya karar verdim.

Yönetmenle ilgili bir problem vardı. Leo olayı salı gecesi telefonda anlattı. O bir sürü şey anlatırken yatakta uzanıyordum. Sadece onun sesini dinlemek bile mutlu ediyordu beni.

“Yani, Bohai yönetmese de bu rolü isterdim,” dedi. “Ama onunla çalışma şansını görünce daha çok istemiştim. Eğer onu kovarlarsa da her şey yeniden başlamak zorunda.”

“Peki kovarsalar neden kovacaklar?” Uykum gelmeye başlamıştı. Onun konuşmasını istiyordum.

“Eğer bu suçlamalarda doğruluk payı varsa pislik olduğu için kimse onunla çalışmak istemeyecektir. Ben dahil. Bu akşam yapımcıyla yemek yiyecektik. Yemekte daha fazla şey öğrenirim diyordum ama iptal etti.”

“Ne yiyeceksin peki?”

“Aslında, tavuk aldım.” Sesinden gerçekten memnun olduğu hissediliyordu. “Ve salata.”

“Bir dakika. Yemek mi yapacaksın?”

“Hayır. Şey, aslında yapsam mı diye düşündüm. Whole Foods’a gittim. Hiç Whole Foods’a gitmiş miydin?”

“Gittim.”

“Stop n’ Save’den daha güzel.”

* Whole Foods: Amazon’un bir yan kuruluşu olan Whole Foods Market, Inc., merkezi Austin, Teksas’ta bulunan ve hidrojene yağlar ve yapay renkler, tatlar ve koruyucular içermeyen ürünler satan çok uluslu bir Amerikan süpermarket zinciridir. (ç.n.)

“Öyle.”

“Çok fazla tavukları var. Orada öylece durup çiğ tavukları görünce biraz korktum. İki kişi ben onları incelerken durdu ve fotoğrafımı çekti. Sen olmadan üstesinden gelemeyeceğimi düşündüm. Ama pişmiş tavuk sattıklarını biliyor muydun? Ve salata?”

Güldüm. “Evet, biliyordum. Geldiğinde sana tavuk kızartmayı öğreteyim.”

Leo bir an sessiz kaldı. “Hayır, teşekkürler. Ben sadece senin bana tavuk kızartmanı istiyorum. Bir daha senin tarafından kızartılmayan bir tavuk yemek istemiyorum.”

Üzerime bir önlük geçirip bu adam için tavuk kızartmak için yanıp tutuşmaya başlamıştım ki önlüğüm bile yoktu. Ona içinde tavuk olan bir tabak uzatabileceğim kadar bana yakın olmasını istedim.

“Tamam,” dedim. “Bu Nora’nın ellerinden yemediğin son tavuk olsun,” dedim.

Çarşamba günü konuşmamızı iple çekiyordum. Çünkü ona, “Yarın görüşürüz!” diyebilecektim. Bernadette ve Arthur da akşam yemeğinde aynı nedenden normalde olmadıkları kadar neşelilerdi. Dişlerini fırçaladılar ve Leo geleceği için diş fırçası gibi eşyaları benim odama taşıdılar.

Saat dokuz civarında Leo’dan mesaj geldi: *Her şey çığırından çıktı. Google’da “Bohai” diye aratırsan görürsün. Stüdyo onu kovdu ve bu akşam yeni yönetmenle tanışmam gerekiyor. Cuma gününe kadar gelememe ihtimalim var. Yemekten sonra mesaj atayım mı? Yoksa uyumuş mu olursun?*

Cevap verdim: *Sorun değil, mesaj atarsın.*

Uyumak yerine onunla konuşmayı tercih ettiğim için beni uyandırmanda bir sorun yok demek istemişim aslında. Cuma

gününe kadar gelmemesinin sorun olmayacağını kastetmemiştim. Güneşin doğuşuna ve Leo'dan gelen iki mesaja uyandım. Gece ikide yazmıştı ve uyanmamıştım.

Leo: Hey, aramak için çok mu geç?

On dakika sonra: Az da olsa uyuyabildiğine sevindim. Bu gece çok şey oldu, aslında yeni adamı sevdim ama tonlarca değişiklik olacak. Cumadan önce gelmemin imkânı yok. Çok üzgünüm. Seni seviyorum.

Yani bugün gelmeyecekti. Geleceği günü bekleyebilirdim. Bu kadar büyütecek ne vardı ki? Kahvaltıda çocuklara söyledim.

“Leo gece bana mesaj attı. Yeni bir yönetmen ayarlamak zorunda kalmışlar, o yüzden cuma gününe kadar gelemiyor.”

“Bana da aynı mesaj geldi,” dedi Arthur yumurtasına bakarken.

“Gördünüz mü?” dedi Bernadette. “İşte bu yüzden telefona ihtiyacım var. Leo’nun size mesaj atıp bana atmaması hiç adil değil. Ben bu ailenin tamamen dışında kaldım.”

Aile kelimesiyle kalakaldım.

“Sekiz yaşındasın,” dedim. “Bir film yıldızıyla mesajlaşabilirsin diye sekiz yaşında bir çocuğa cep telefonu alsaydım eminim Laurel Ridge’den sürülürdüm.” Kızıma gülümsedim ve karşılığında bana ters ters baktı.

“Sence cuma günü gelir mi?” diye sordu Arthur. Sesinden gergin olduğu belli oluyordu.

“Tabii ki. Cuma oyun gecesi. Leo bunu asla kaçırmaz biliyorsun.” Sanki bir şey satıyormuşum gibi abartılı konuşmuştum. Arthur kendini gülmeye zorladı. Aslında 250 milyon dolar bütçeli bir filmde çalışan bir adam adına okul müsameresine gelecek diye vaatlerde bulunmaya hiç hakkım yoktu. Leo bizden daha büyük bir işin içine girmişti. Arthur’un beklentisini artırmış, durumu yönetememiştim çünkü Leo’nun ikimizin de kalbini kırma ihtimalini düşünmek istemiyordum.

Perşembe günü Leo'dan haber alamadım. Sanırım sorun neyse hâlâ çözülmemişti. Yeni yönetmenle çalışmaya başlayacaktı ve bir tür kostüm sorunu vardı. İşi olduğunu biliyordum ama akşam yemeğinde, "Yarın görüşürüz!" demek için aramadığında kendimi kötü hissettim. Bencil kalbim onu geri istiyordu. Daha da ötesi, Arthur'u hayal kırıklığına uğratacağı düşüncesine katlanamıyordum.

Cuma sabah uyandığımda attığı mesajı gördüm:

Gerçekten üzgünüm, işleri bırakamıyorum. Eğer gelirsem tüm proje çöker. Ne zaman dönebilirim emin değilim. En kısa zamanda seni arayacağım.

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. Yaşadığım acının yanı sıra, canımı daha da yakan tüm bunların olmasına izin vermemem gerektiği idi. Gardımı öyle böyle düşürmemiştim. Arthur harap olacaktı. Hatta bütün kasaba. Bu gece salona girdiğimde, "Leo nerede?" korosuyla karşılaşacağımı düşündükçe çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

Arthur beni verandada elimde kahvemle buldu. "Bana da mesaj geldi," dedi. "Bu çok kötü."

"Öyle," dedim ve kolumu ona doladım. "Gerçekten öyle. Ama bu gece çok iyi oynayacaksın. Bütün kasaba sizi desteklemeye geliyor."

"Ona ihtiyacımız yok." Bana dikkatli dikkatli bakarak yüzümü inceledi. "Sen iyi misin?"

"Elbette," dedim. İkimiz de yalan söylediğimi biliyorduk.

"Gözlerin ağlamışsın gibi görünüyor," dedi.

"Alerji," dedim.

Bana yaklaştı ve elimi avuçlarının içine aldı. "Lütfen iyi ol anne." Ve ne demek istediğini anladım: Yanlarında bir tek ben vardım.

Oyunun başlamasına otuz dakika vardı ve ben hâlâ gözle-
rimle insan kalabalığını tarıyordum. Ne de olsa özümde ben
hâlâ aşk hikâyeleri yazarıydım. Bu sahneyi biliyordum. Tam
otuz dört kere yazmıştım. Bu bir halk etkinliği idi ve tam et-
kinlik başladıktan ve kadın kahraman yoluna devam edip tek
başına idare etmenin bir yolunu bulduktan sonra, sanki sihirli
bir değnek değmiş gibi adam ortaya çıkıyordu. Bir aydınlanma
yaşamıştı ve istediği hayatın bu olduğuna karar vermişti. Arka
planda kasaba panayırı ya da aşevi açılışı ya da bale gösterisi
eşliğinde romantik bir öpücük. Ya da beşinci sınıf oyunu.

Kate sahne arkasında benim yerime bakıyordu. Böylece Ber-
nadette ile üçüncü sıradan oyunu izleyebilecektik. Bayan Sasaki
Leo'nun yönettiği oyun için alacağı övgüler için baya heyecanlı
görünüyordu. Oliver iyiydi. Fagin muhteşemdi. "*Gidebilirsin
ama hemen dön...*" şarkısını söylerken iyi ki karanlıkta oturu-
yoruz diye düşünmüştüm çünkü gözyaşlarımı tutamamıştım.
Bernadette elimi tuttu.

Oyun bitince ayakta alkışlandılar. Arthur içten bir şekilde
gülümsüyordu. Kim olduğunu ve bir şeyler yapabildiğini bil-
diğini gösteren bir gülümsemeydi. Ebeveynlik aslında böyle
bir şeydi işte, kalbimi ısıtmıştı bu an: Eğer çocuklarınız iyiyse,
başka bir sorunuz yok demektir. Bu duygunun tadını çıkar-
caktım. Bernadette'in elini sıkmaya devam ettim.

Cuma gecesi olduğu için ev ödevi yoktu ve yatağa gitmek
için acele etmedik. Hava ateş yakacak kadar serindi. Kış bah-
çesindeki kanepede birbirimize sokulduk. Bir süredir burada
oturmamıştık çünkü burada Leo'ya yer kalmıyordu. O gittiğin-

den beri her şey boş geliyordu, bu yüzden daha küçük bir alana yönelmiştik. Gösteriyi sanki tarafsızmışız gibi alıcı gözüyle tarttık ve Fagin'in tüm ilgiyi üzerine çektiğinde karar kıldık. Bana karşı o kadar temkinli davranıyorlardı ki gerginliği kırmak için Leo hakkında bir şeyler söylemem gerektiğini fark ettim.

"Eminim Leo bu geceyi kaçırdığı için çok üzölmüştür. O da sizin kadar çalıştı," dedim giriş yaparak.

"Eminim keyfi yerindedir," dedi Arthur. "Oyunun DVD'sini sipariş verebilir." Bu biraz zaman alacaktı.

Yatağa geçtiğimde telefonuma bildirim geldi.

Leo: *Nasıl geçti?*

Ben: *Harikaydı. Tüm dikkatleri üzerine çekti. Senin nasıl gidiyor?*

Leo: *Kaotik. Ama ilerleme kaydediyoruz. Sanırım iyi bir film olacak.*

Yalan söyledim.

Ben: *Süper! Senin adına çok sevindim!*

Leo: *Teşekkürler. Yemeğe çıkmam lazım. Ama seni seviyorum ve seni gerçekten çok özledim.*

Ben: *Ben de seni seviyorum.*

Rahatlamıştım. Geri dönecekti, beni seviyordu. Çocukça davranmama gerek yoktu. "Erkek arkadaşım bir süreliğine iş için gitti," dedim yüksek sesle. Yani, on yıl boyunca çalışmayı reddeden bir adamla yaşamıştım ve şimdi yeni sevgilim çok çalışıyor diye şikâyet mi ediyordum? Hadi ama. Leo'nun işi hayatında onun büyük bir yere sahipti ve bu da ilişkimizin bir parçasıydı. "İlişkinin" güzel bir kelime olduğunu düşünürken uykuya daldım.

Cumartesi günü ondan haber alamadım. Bütün gün boyunca ne aradı ne de mesaj attı. Attığı mesajı tekrar okuyarak

kendimi rahatlattım. Beni seviyor, beni özlüyordu. Pazar günü ondan haber alamadım. Kendime hafta sonu olduğunu hatırlattım. Belki Los Angeles'taki insanlar hafta sonu da çalışıyordu ama mesaj atabilirim diye düşündüm.

Ben: *Hey.*

Cevap gelmemiştir. Telefonuma baktım ve neden cevap vermediği konusunda bahaneler bulmaya çalıştım. Belki setteydi ve çoktan çekimlere başlamışlardı. Belki de menajeriyle bir şeyler yemeye gitmişti. Belki de dev havuzunda kulaçlar atıyordu. Derin nefesler alarak kendime ortaokulda olmadığımı hatırlattım.

14. Bölüm

Pazartesi günü, telefonumu mutfakta bırakıp koşuya çıktım. Geri döndüğümde Leo'dan çok sayıda cevapsız arama bulacağıma emindim çünkü başında beklediğin su asla kaynamazdı. Koşumu rekor sürede bitirince şaşırdım. Belki de beni asıl şaşırtan hiçbir şey kaçırmadığımı görmek olmuştu.

Akşam olduğunda çalmayan telefonuma bakmak artık işkence haline gelmişti. Yeni planım telefonu kış bahçesinde bırakmaktı. Böylece ödev, akşam yemeği ve *Çarkıfelek* için çocuklarımın yanında olabilecektim. Dikkatimi dağıtarak telefonumu çalması için kandırabilirdim.

Çocukları yukarı çıkarmadan önce bir kez daha kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Kitap okurken onu kış bahçesinde bırakarak telefonumu kendimce cezalandırdım. O da beni çalmayarak cezalandırdı. Gece manzarasını seyretmek için yanıma alıp verandaya çıkıtım. Kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde güçsüz hissediyordum. Sanki mutluluğumun tamamen bir başkasının ellerindeymiş gibiydi. Gücümü hangi noktada kaybettiğimi bilmiyordum. Kalmak istemişti. Beni öpmüştü. Beni sevdiğini söylemişti. Ne ara Bay Darcy'nin gelmesini umarak kırlarda dolaşan Elizabeth Bennet'a dönüşmüştüm?

Bu son düşünce beni yeterince rahatsız etmişti sanırım parmaklarım Leo'nun ismine tıkladı. Telefonun çalışını duyduğumda boğazım düğümlendi. "Selam," diyecek ve nerede olduğunu söyleyecekti. Sakin olacaktım. İkinci çalış, üçüncü çalış. Sesli mesaja düştüğünde kalbim sıkıştı. Sadece sesini duymak için kapatmadan önce otomatik mesajını sonuna kadar dinledim.

Aradığımı görünce müsait olduğu bir anda geri arayacaktı. Yatmadan önce ararsa kaçırmayayım diye telefonumu sesliye aldım.

Salı günü Kate'e mesaj atıp Leo'nun gelmeyeceğini söyledim. On dakika sonra kapımdaydı.

Kapıyı açtığımda ağlamıyordum. "Telefonunu kaybetmiş ya da otobüsün altında kalmış olabileceği saçmalıklarını bir kenara bırakalım. Bütün günü benimle geçirip sonra her gece benimle üç saat mesajlaşan birinin aniden tüm bunları aniden bırakması hiç normal hiç gerçekçi değil. Tabii eğer aniden bu yönde vermemişse. Ve ayrıca ölmüş olsaydı haberlerde görürdük."

"Bitti mi?" Beni iterek geçti ve tezgâha bir kutu kurabiye koydu.

"Muhtemelen hayır." İkimize de kahve koydum ve bir kurabiye aldım.

"Sadece bana karşı mantıklı ve dürüst olmanı istiyorum. Şu anda kendi aklıma güvenemeyecekmişim gibi hissediyorum. 'Seni seviyorum. Seni özlüyorum.' ve puf? En azından Ben yüzüme söyleyecek kadar dürüsttü."

"Pekâlâ, eski kocan şimdi rol modele mi dönüştü?"

Yan yana elimizde kupalarla mutfak tezgâhında oturuyorduk. “Ne düşünmeliyim peki sen söyle.”

“Tuhaf olduğuna katılıyorum. Yavaş yavaş azalsaydı daha az şaşırırdım sanırım. Ne bileyim git gide kısalan mesajlar gibi. ‘Seni çok seviyorum’, dan ‘seni seviyorum’a sonra da ‘şçs’ ye gibi.”

“Ben de aslında böyle olacağını düşünmüştüm. Yavaş yavaş bitmesini. Gözden uzak gönülden ırak gibi değil. Üstüne üstlük Los Angeles’ta, kadınların gerçekten bronzlaştığı ve röfle yaptırdığı bir yerde. Bütün gün onlara bakıp, dağınık saçlı ve salaş salaş giyinen kadına neden âşık olduğunu hatırlamak zor olmalı.”

“Ben de seninle bu konuyu konuşacaktım,” diyerek bana takıldı.

Eve bir araba yanaştı ve kalbim ağzıma geldi. Fikrini değiştirmişti. Mesajıma bizzat buraya gelerek geri dönüyordu. Bana artık burada kalıp tam zamanlı olarak çocuk tiyatrosu yöneteceğini söyleyecekti.

“Gidip kim gelmiş diye bakar mısın,” dedim ona başım ellerinin arasında.

Gelen kuryeydi. Kate’den üzerinde benim ismim olan bir zarf için imza istedi. Aşk mektubu olamayacak kadar kalın bir zarftı. Yazdığım senaryolardan birinde yaşadığım için kendimden nefret ediyordum. Kimse aşk mektubu yazıp postalamazdı. Zarfın içinden bir tomar para ve Weezie’den bir not çıktı:

Selam Nora, Leo sana kira borcu olduğunu söyledi. Onunla ilgilendiğin için tekrar teşekkürler. Umarım L.A. güzel geçer!

Weezie.

Yirmi bir bin dolar saydım. “Aman Tanrım. Bana para ödüyor.” Ağlamaya başladım ama sonrasında o kadar sinirlendim ki göz pınarlarım kurudu. Kate’e başta yedi gün için yedi bin dolara anlaştığımızı anlattım. Ama kalıp Arthur’a yardım etmeye karar verdiğinde, ondan para almaya hiç niyetim yoktu. Tanrı aşkına, onunla yatmıştım. Bu da ne demek oluyordu?

Telefonumu alınca Kate beni durdurdu. “Dur. Kafana göre takılmadan önce bir prova yapalım.”

“Sadece Weezie’ye mesaj atacağım,” dedim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki hiçbir şey yazamadım.

“Al, sen yaz,” telefonumu ona uzattım ve yazacaklarını söyledim: “Selam Weezie! Umarım iyisindir! Para için teşekkürler ama bu çok fazla. Sadece ilk yedi gün için anlaşmıştık bu yüzden kalanını sana geri yollayacağım. Lütfen adresini gönderir misin? Teşekkürler!”

Kate bakmam için bana yazdığı mesajı gösterdi. “Çok fazla ünlem var. Manyak gibi görünüyorum.” İki tanesini sildi ve sonunda yerinde bir mesaj yazdığımızı düşünüp gönderdi.

Anında cevap geldi.

Ayy. Mesajını yanlış anlamışım sanırım. Tamamdır teşekkürler! Bir süre onun evinde kalacağım. Ne kadar sürer bilmiyorum.

Bir sonraki mesajda Leo’nun adresini atmıştı. Altmış Beşinci Caddede bir teras katı.

“Aferin. Ünlem işaretlerinde eşitsiniz. Şimdi kendini toparlaman gerekiyor.” Kate beni duşa doğru itti ve çay evine bakmaya gitti. İki boş şarap kadehi ve bütün yatak çarşaflarıyla döndü. Aşağıya inip saçlarımı havluyla kuruturken kendimi çarşaflarını okşarken buldum.

“Peki bunlarla ne yapmamı istersin? Ben alabilir miyim?”

“Direkt arabana götür,” dedim. Bir keresinde lisedeki erkek arkadaşım beni terk ettiğinde en yakın arkadaşım Ellen’la be-

raber hasta olana kadar dondurma yemiştik. Üniversitenin ilk yılında çıktığım çocuk beni aramayı kestiğinde oda arkadaşım-la zil zurna sarhoş olmuştuk. şimdi Kate'e baktığımda, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak herhangi bir zarar verici eğlen-ce düşünemiyordum. Bunu atlatmak için tüm gücüme ihtiya-cım olacağının farkındaydım.

“Çocuklara ne diyeceksin?”

“Biliyorlar.” Bunu söylerken, bunun doğru olduğunu fark ettim. Günlerdir onun adını anmamışlardı. Etrafımda fazla dikkatli davranıyorlardı. Onları başka bir kalp kırıklığından koruması gereken ben olmamalı mıydım? “Belki de tahmin et-mişlerdir Ben’le yaşananların aynısı yine oluyor.”

Çarşamba sabahı çocukları okula bıraktım. Koşuya çıkmak için kendimi zorladım ve nasıl oldu bilmiyorum ama kendimi şehre doğru araba sürerken buldum. Niyetim iyiydi, bana ait olmayan parayı iade etmem gerekiyordu. Ve parayı iade eder-ken, vekili olarak Weezie’nin paranın iade edildiğini ona bildir-mek zorunda kalacağı ve Leo’nun kafasında beni hatırlamasını tetikleyecek bir olaylar zinciri başlatacaktım. Her ne yapıyorsa bırakacak ve beni aramaktan başka çaresi kalmayacaktı. *Nora, diyecekti, seni çok özledim ve bu parayı iade etmen bana senin ne kadar iyi ve harbi bir insan olduğunu gösterdi. Bir sonraki uçakla geliyorum.*

Ah işte şimdi tamamen aklımı kaybetmiştim. Parayı teslim etmemin ikinci nedeni ise kesinlikle bir yer değişikliğine ihtiya-cım vardı. Yer değişikliği derken de onun yaşadığı yeri gör-mem gerektiğini kastediyordum. Bu bir şekilde yardımcı ola-cak, dedim kendi kendime. Şehirdeki hayatını göreyim ki onu rahat bırakabileyim. Evet, bu harika bir fikirdi.

Altmış Üçüncü Caddede ki araç kontrol sisteminden çıkıp batıya doğru sürdüm. Cadde ile Lexington Bulvarı'nın kesiştiği yerde bir otopark buldum. Mahallesi ne yürüyerek girebilmek için orada durmaya karar verdim. Batıya doğru yürüdükçe sokaklar daha sakinleşiyordu ama Manhattan yine her zamanki pisliğiyle duruyordu. Park Avenue'yu geçip yolun iki tarafına da baktım. Yol kenarlarındaki kırmızı ve sarı lalelerin fotoğrafını çekmek için durdum.

Yanımdan geçen kadınlar asla giyemeyeceğim topuklu ayakkabılar giyorlardı. Üstümdeki paçavra bluz, kot pantolonuma ve sandaletlerime baktım. Ne ara Carole King'e dönmüştüm? Dairesi Madison ve Beşinci Cadde'nin arasında kalıyordu. Caddenin yanında sıralanan tuğla ve kireçtaşından yapılmış binalar vardı. Bir an için kendimi izinsiz girmiş gibi hissettim. Dairesi, bloğun ortasında savaş öncesi bir apartmandı. Aylak aylak dolaşarak biraz oyalandım.

Dar, yaldızlı kapıdan binaya girdim. Apartman görevlisi beni karşılamak için ayağa kalktı. "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

"Evet, Leo için bir şey getirmiştım. Vance." Zarfı gösterdim ama ona vermedim. Gitmeye hazır değildim. "Weezie burada mı?"

"Sanırım. Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Nora. Nora Hamilton." Daireyi ararken pişman olmaya başlamıştım bile. Weezie'ye ne diyecektim ki. Leo'nun dairesini görmek için doksan dakika araba kullandığımı bilmesine de gerek yoktu.

"Yukarı çıkabileceğinizi söyledi. Soldaki asansörden teras katına basın."

Görevlinin asansörü çalıştırmak için size eşlik etmediği asansörlerden olmadığı için sevindim. Teras katı düğmesine bastım. Aynalı duvar ve uzun yolculuğun avantajını kullanarak

dişlerime ve nasıl göründüğümü baktım. Dişler iyiydi ama son üç günde kilo verdiğim için gerçekten yorgun görünüyordum.

Kapı, mermer bir masanın ve şemsiyeliğin bulunduğu küçük bir antreye açıldı. Çalabileceğim sadece bir kapı vardı ve o da zaten açıktı. “Nora! Şaşırdım. Burada ne arıyorsun?” Üzerinde pijamalarıyla elinde bir simit vardı. “İçeri gel. İçeri gel.”

“Böyle çatkapı geldiğim için gerçekten üzgünüm ama şehirde bir randevum vardı. Bu yüzden parayı bizzat kendim vermek daha iyi olur diye düşündüm.” Her şey mermer ve krem rengiydi. Kanepeler ve sandalyeler, konuşmaların yirmi dakikadan fazla sürmeyeceği şekilde düzenlenmişti. Yayılıp rahatlayacak bir yer yoktu. Kişisel bir fotoğraf için etrafa baktım. Burası kimseye ait değildi.

“Ne randevusu?” diye sordu.

“Saç,” dedim çok hızlı bir şekilde. Hiç de kuaförden çıkmış gibi gözükmeyen saçlarıma baktı.

“Yani buradan sonra gideceğim. Bu saçta bir değişiklik lazım, değil mi?”

“Bence harika görünüyorsun. Carole King gibi.” Aman Tanrım. Evinin tekrar sana ait olması çok iyi hissettiriyor olmalı. Özellikle de sürpriz bir misafirden sonra.” Weezie gözlerini devirip beni mutfığa yönlendirdi. “Kahve?”

“Tabii,” dedim. Kahve fincanlarını görmek istiyordum. Bana bir otel restoranından fırlamış gibi duran beyaz bir kupa uzattı.

“Burası gerçekten çok sade. Leo burada çok zaman geçiriyor mu?”

“Hah. O da nefret ediyor. Ocak ayında Saint Bart’tayken her şeyi Naomi’nin dekoratörü yaptı. Leo ona ‘Şaşırt beni,’ dediğinde onu ciddiye almış olmalı. Naomi bayıldı ama Leo nereye oturacağını bilmediğini söyledi. Hâlâ da bilmiyor.”

“Anlamadım,” diyebildim sadece.

“O böyle büyümemiş, daha gösterişsiz şeyleri seviyor.”

“Hayır, Naomi'den bahsediyorum. Neden birlikte oradaydılar? Çekim için mi?”

“Hayır, birbirlerine deli gibi âşıklardı da ondan. Leo işte. Hayatına girdiği hızla da çıkar. Naomi aslında bir istisnaydı çünkü ilişkiyi bitiren oydu. Eminim sana söylemiştir. *Çay Evi* çekimlerinin üçüncü gününde.”

“Anladım,” dedim çünkü gerçekten anlamıştım. “Bu çekimlerin geri kalanında neden sarhoş bir halde dolaştığını açıklıyor.” Bu tür çocukça davranışları komik bulduğumu göstermek için küçük bir kahkaha attım.

“Şey, sana bayağı bir borçlu. Görünüşe bakılırsa taşrada geçirdiği kısa inziva aklını başına getirmiş. Şimdi hayatının en yüksek bütçeli filminde başrol oynuyor.”

“Proje hâlâ devam ediyor mu?”

“Evet, söylemem gerekirdi. Çekimlere önümüzdeki hafta başlıyorlar.”

Kendimi bu odadan dışarı atmalıydım. Kahvemi yudumladım. Sıcaktı ve boğazım yandı.

“İkinize de iyi şanslar. Saçımı yaptırmam lazım. Daha az Carole King ve daha fazla Naomi Sanchez. Anlarsın ya.” Çok hızlı konuşuyordum ve gevezelik ediyordum. Çantamı kapıp hızlıca sarıldım. “Kendine iyi bak.”

“Olamaz,” dedi Weezie. Durdum. “Sen ona âşıksın.”

Çok iyi bir yalancıydım. Bir sürü kasıntı sosyal ortamda kolayca numara yapabiliirdim. Kahretsin, bir kere kardeşim New York sosyetesindendi. Arkadaşlarıyla, dadılarının Noel gibi tatil günlerinde para almakta ısrar etmelerinden şikâyet ettikleri akşam yemeklerinde numara yapmışlığım vardı. Ama şu anda, “Saçmalama.” diyemiyordum. O kadar hassastım ki içimi anlayabilecek birine dökme düşüncesine karşı koyamıyorum.

“Evet.”

“Olamaz,” dedi tekrardan. “Sen...?”

“Evet. Ve o da bana binlerce kez beni sevdiğini söyledi. Kanıtlayabilirim,” dedim telefonumu kaldırarak. “Beni görmeden, bana dokunmadan, yüz metre öteden mesaj atmadan iki saat geçiremiyordu. Ama şimdiyse cuma gününden beri ondan haber alamıyorum.”

Weezie çökmüş görünüyordu. “Gerçekten çok üzgünüm. Genelde tarzı bu değildir. En azından benim bildiğim kadarıyla. Hiçbiri bana Leo’nun da onları sevdiğini söylemedi. Hiçbiri.”

“Yani hapiste değil. Telefonunu da kaybetmedi. Ya da amnezi olup hastaneye yatırılmadı,” dedim.

“Hayır. Eğer seni görmezden geliyorsa burada gerçekten tuhaf bir şeyler dönüyor olmalı.”

Weezie’ye sarıldım. Bana karşı dürüst olduğu için çok minnettardım. İhtiyacım olan son şey, birinin bana morfin serumuyla sahte umutlar aşılmasıydı. Aslında bariz olan gerçeklerle yüzleşmeli ve yoluma devam etmeliydim.

Asansör beni bekliyordu. Tanrıya şükürler olsun. Daha da iyisi, çantamda güneş gözlüğü vardı. Görevliye gülümsedim ve öğlen güneşine doğru yola çıktım. Ne aptaldım. Şimdi her şey o kadar açıktı ki gerçekleri görmemek için zihnimi nasıl çarpıttığımı bilmiyordum. Boşanma sonrası psikotik bir kriz geçiriyordum muhtemelen. Kendimi salak fantezi hikâyelerimden birine kaptırmıştım.

Gerçekler: Leo, Naomi Sanchez ile yatıyordu. Naomi Sanchez gibi kadınlarla yatan erkekler benim gibi kadınlara âşık olmazdı. Ben misafirperver, evcimen bir kadındım. Ben onun iyileşmek için bir süreliğine dinlendiği bir duraktım sadece. Aramak için dört günü vardı ama aramamıştı. Suçluluk duygusunu yatıştırmak için parayı kullanmıştı. Ben durup dinlendiği

bir duraktım sadece, böylece ayağa kalkıp kariyerinin en büyük filmini çekecek ruh haline kavuşmuştu tekrar. Aniden parayı geri verdiğime pişman oldum.

15. Bölüm

Haftayı evimi eski haline dönüştürmekle geçirdim. Tadını çıkarmaya çalıştığım ama çoğunlukla ağladığım güneşin doğuşuyla başladım günlere. Çay evi için parlak yeşil yatak takımlarını çıkardım ve kendimi günde bir saat masada oturmaya zorladım. Yazamıyordum. Bu adamın üç haftalığına uğrayıp kalbimi, evimi ve kariyerimi çalmasına nasıl izin vermiştim?

Bazen nefes alamıyordum. Bir zamanlar birlikte zaman geçirdiğim yerlerde sesi beni esir alıyordu. Sesinin aslında doğru olmayan şeyleri söylediğini duyabiliyordum. Orada öylece kalıp acısıyla sarsılıyordum. Kafamda aynı şeyler dönüp duruyordu. Beni sevdiğini ve geri geleceğini söylemişti. Aramamıştı ve başkası aracılığıyla para yollamıştı ama beni sevdiğini ve geri döneceğini söylemişti.

Çocukları okuldan almak otuz dakika sürdüğü için her seferinde zorlu oluyordu. Şunları söylemek zorunda kalmamak için biraz geç gitmeye çalışıyordum: Evet, film için heyecanlıyım. Hayır, henüz ondan haber alamadım. Ben iyiyim, gerçekten.

Kate beni özellikle saldırgan yorumlardan korumak için sanki menajerimmiş gibi etrafımda dolaşıyordu. Dımdızlak ortadaydım. Bunun ne anlama geldiğini şimdi anlıyordum. Çırıl-

çıplak hissediyordum. Onunla asla insan içine çıkmamalıyım. Bunu kendime saklayabilirdim. Şehrin ortasında, saat ikide öpüşmemiz çok lüzumsuzdu.

İnsanlar Ben'in gidişinde de benim için üzölmüştü ama kimse onu sevmiyordu. Benim mutlu olduğumu da düşünmüyorlardı. Beni Leo'yla muhtemelen âşık bir çocuk gibi sırtırken gördüklerine göre, bunun olacağını tahmin etmiş olmalılardı. *Leo Vance sonsuza kadar Laurel Ridge'de o kadınla kalmaz. Nora fena halde çakılacak.* Gerçek ya da hayali, hepsinin yüzünde "Biliyorduk!" bakışlarını görebiliyordum. Ben hariç herkes böyle olacağını biliyordu.

Kendimi Vicky Miller'ın sarkık suratıyla karşı karşıya bulduğumda Kate'in nerede olduğunu bilmiyordum. Ben'e hak vermeliyim, gerçekten çok çekici bir kadındı. Sarışın, fit ve bakımlıydı.

"Olanları duydum," dedi.

"Öyle mi," dedim, omzunun üzerinden bir çıkış yolu ararken. Bana yaklaştı ve dehşet verici bir şekilde kollarını beni kucaklamak için uzattı. Düşüncesi bile dayanılmazdı. "Bekle. Bana dokunmayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki. Sadece sana sarılmak istiyorum. Senin için çok kötü üzgünüm."

"Kocamla yattığın için mi? Yoksa Leo için mi?"

Bu kadar da küstahtım. Oyun alanında kimin bilip bilmediği umurumda değildi. Ya da deli gibi görünüp görünmediğim de. Tek bildiğim, eğer bu kadın bana acırsa öleceğimdi.

"Nora," dedi Vicky en çıldırtıcı şekilde. Sanki, "Sakin ol" der gibiydi.

Kate her nerede oyalanıyorsa geldi ve beni sürüklemek için kolunu benimkine geçirdi. "Biliyor," dedi omzunun üzerinden Vicky'ye bakarken. "Herkes biliyor ve iğrenç olduğunu düşünüyoruz."

Beni başka bir tarafa götürürken gülümsedim. “İğrenç mi?” dedim. “Bunu okulda sümüğünü yiyenlere söylüyorduk.”

“Beni rahat bırak,” dedi. “Bu işte yeniyim.”

“Bunda iyisin,” dedim.

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedi. Gergindi.

“Bana hamile olduğunu söyle,” dedim.

“Hayır. Bana da para geldi. Leo’dan.”

Asfaltlı yol gerçekten çok sıcaktı ve başım dönüyor gibi hissediyordum.

“Neden bahsediyorsun?”

“Bugün kurum için yüz bin dolarlık bir çek aldım. Leo Vance Hayır Vakfı’ndan.” İdrak etmem için bir saniye verdi. “Onun şeytan ve tam bir pislik olduğu ve suçluluk duygusunu hafifletmek için parayı kullandığını biliyorum. Ama bu para önümüzdeki iki yıl içinde programımın erişimini ikiye katlamama yardımcı olabilir. Bu her şeyi değiştirebilir.”

“Niye bunu yapıyor?” dedim, en sevdiğim retorik sorumu tekrarlayarak.

“Yani geri vermemi mi istiyorsun?” Kate yalvarmaya başlayacak gibi görünüyordu.

“Üzgünüm. Hayır elbette istemiyorum. Para sende kalsın, bu harika. Vakfını arayıp bağış yaptırmaya zamanı olan bir adamın nasıl olup da benim mesajıma dönüp ‘Hey, üzgünüm, ben yokum’ demeye vakti olmadığını anlamıyorum.”

“En azından kendini suçlu hissediyor, en azından bir pislik olduğunu biliyor,” dedi.

“Bilmiyorum. Daha kötü hissedebileceğimi düşünmemiştim. Ama Leo’nun benim için üzülmesi çok ayrı bir seviye.”

Haziranda okul bittiğinde çocuklarımı iki haftalığına ailemin Adirondacks'taki evine götürmeye karar verdim. Ailem Chesterville'den taşındığından beri babam havuz temizleme işini bırakmış ve emekliliğini göl kenarında geçirmekte ısrar etmişti. İçinde yüzüp kimsenin temizlemek zorunda olmadığı onca su diye anlatırdı dinleyen herkese.

Bu ayki kredi kartı borcumu, ipotek ve vergileri ödemiştım ve bankada 8,329 dolarım vardı. Çay evine dönüp yazmaya hazır değildim. Belki başka bir yerde bir şeyler yazabilirim. Ayrıca ailem çocuklarımın dikkatini dağıtacağı için biraz dağılabileceğimi umuyordum.

Ailemleyken her şey çok kolaymış gibi geliyordu. Annem bir keresinde bana, "Mutlu bir evliliğin sırrı şudur; sen ona yüzde yüz on verirsın ve o da sana yüzde yüz on verir," demişti. Bu ifadenin matematiksel imkânsızlığına rağmen, duymayı hep sevmişim. Annemle babam çizgi filmlerde izlediğimiz o saksağanlar gibilerdi. Her zaman birbirlerinden verirlerdi. Lisede sevgili olmuşlardı ve babam havuz temizleme işine başlarken annem bakıcılık yapmıştı. Sahip oldukları her şeyi birbirlerine borçlu olduklarını söylerlerdi.

Aşk filmleri yazmayı bu kadar kolay kılan şey böyle bir evliliği izleyerek büyümekti belki de. Ailem beni bazı insanların gerçekten birbirleri için yaratıldığına ve mutlu, kolay bir evliliğin mümkün olduğuna inandırmıştı. Birbirini seven ve aynı yöne bakan iki insan harika bir hayat kurabilirdi. Filmlerde kendimi ailemin jestlerini ve tuhaflıklarını kullanırken bulduğum olmuştu. Bu da onları tekrar ve tekrar kullandığım prototip çift olup olmadıklarını merak etmeme neden olmuştu.

Kardeşim Penny ve Rick'in ilişkileri de güçlüydü. Ancak ilişkilerinin neşesine hiç tanık olmamışım. İkisi de yüzde yüz on veriyor ve aynı şeylere odaklanıyorlardı. Birbirleri dışında. Benim evliliğim ise denklemi yarı yarıya sağlıyordu. Ben yüzde

yüz on verirken kocam hiçbir şey vermemiştir. Bu da bizi ortalama yüzde elli beşte bırakıyordu. Kaldı ki bu hemen hemen herkesin kitabında bir başarısızlıktı.

Kulübedeyken, babam her sabah çocukları tekneyle su kayığı yapmaya ve şambrellere binmeye götürüyordu. Arthur, dünyadaki son erkek olduğunu düşünüyormuş gibi babamın yanından ayrılmıyordu ki olabilirdi de.

Öğleden sonraları iskambil oynuyor, biraz kestiriyor ve akşam yemeği hakkında konuşuyorduk. Yürüyüşe çıkıp ağlıyordum. Eskisi kadar hassas değildim. Burası Leo'suz bölgeydi. Kimse ondan bahsetmiyordu ve beni ilk kez öptüğü yerden geçmek zorunda değildim. Elektrikli süpürge torbasına ihtiyacım olduğunda Bay Mapleton'ın gözlerindeki acımayı görmek zorunda değildim ya da Mickey'nin öfkesini.

Mickey, sanki Leo tarafından baştan çıkarılmış ve sonra terk edilmiş gibi her şeyi kişisel algılamıştı. "Kalacağını söylemişti," diyordu inanamayarak. "Big Green Egg* alacaktı ve kaburga pişirecektik." O kaburgalar sonsuza kadar Mickey'nindi. Kesinlikle anlıyordum. Hepimiz kandırılmıştık.

Annem ile mutfakta akşam yemeğinin bulaşıklarını yıkıyorduk. Babam ve çocuklar yemekten sonra üzerlerine çöken ağırlıkla oturma odasına geçmişlerdi.

"Çok zayıfsın," diye lafa girdi annem.

"Öyle miyim?"

"Öyle sağlıklı bir zayıflık gibi de durmuyor. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Her şey aynı. Belki de çok fazla koşuyorumdur."

"Ben'den haber yok mu?"

"Geri gelmeyecek, anne."

* Big Green Egg: Barbekü markası. (ç.n.)

“Ne g t herif ama,” dedi ve ikimiz de güldük. Annem küfürlerini özel günler için saklardı.

“Onu  zlemiyorum. Onsuz gerçekten çok daha mutluyum.”

“Bu iyi bir şey, ayrıca film çekiminin heyecanı da sonra o film yıldıızının sende kalması iyice moral olmuştur.”

“Evet, cidden  yleydi.”

“Anne! Bu Leo!” Bernadette oturma odasından bağırdı. Kuruladığım bardağı düşürdüm.

Annemle koşarak içeri gittik ve i te karşımdaydı. TMZ’de Naomi’yle birlikteydi. Kolu omuzlarında bir kulüpten çıkıyorlardı. Gözlerimi kaçırmadan izlemeye çalıştım ama annemin bana baktığını hissedebiliyordum.

“Ah, canım benim,” dedi.

Ertesi gün benimle y r y  e çıkmak istedi. “Anlat hadi,” dedi daha yola çıkmadan.

“Uzun versiyon mu, kısa mı?”

“Dünya kadar zamanım var,” dedi.

“Sanırım sadece kısa versiyonunu anlatmaya enerjim var. Büyük bir a k yaşıadık, gerçekten büyük bir a k. Bir film çekimi için gitti ve o zamandan beri ondan haber alamadım. Ve belli ki hayattaymı .”

“Bu Penny’nin uydurduğu fantezilere benziyor.”

“Hiç benlik bir hareket olmadığını söylemeye  alışıyorsan, sana daha fazla katılamazdım. Sanki geçici bir delilik falan yaşıadım.”

“Bazen a k böyle bir şeydir,” dedi.

* TMZ on TV ya da kısaca TMZ, ABD’de yayınlanan eğence ve dedikodu haberleri üzerine televizyon programı. ( .n.)

Penny ertesi gün ailesiyle birlikte geldi. Mercedes cipten inen iki yetişkin, onları takip eden iki çocukla beraber bir kareyi tamamladıklarını gördüm. O anda kendi ailemin bir üçgen olduğunun farkına vardım.

Çocuklarım aniden ortaya çıkıp ikizlere doğru atıldılar. Ethan ve Maxwell dokuz yaşındalardı ve Arthur ile Bernadette'le çok iyi anlaşıyorlardı. Arthur ne zaman kuzenleriyle bir arada olsa daha erkeksi davranıyordu. Oyun olarak güç gösterileri düzenliyordu ve sanırım bunun nedeni kuzenlerinin ondan daha az atletik olan tek arkadaşları olmasıydı. Sonuç olarak Penny, Arthur'un biraz kaba saba olduğunu düşünürdü ki bu beni çok güldürüyordu.

"Selam Pen. Selam Rick," dedim ve ikisine de sarıldım. Penny sevgisini, desteğini ve hayatımın ne kadar acınası olduğuna dair sempatisini göstermek için beni fazladan birkaç kez tuttu. Kelimeleri duymak zorunda kalmadan duyguyu alabildiğim için minnettardım. Rick, AirPods'unu işaret ederek bir telefon görüşmesi yaptığını belirtti. Rick hemen hemen her zaman telefonda olurdu.

"Zayıflamışsın," dedi Penny. Kolunu bana doladı ve Rick'ten uzaklaştık.

"Duydum."

"Yani hiç haber yok mu?"

"Bir tane bile yok," dedim.

"İstersen bu işin peşini bırakabilirsin," dedi. "Çünkü ben ondan ikimize yetecek kadar nefret ediyorum." Penny çok sertti ve hayatım boyunca yanımda olmasını seviyordum. Onun nefretini ödünç alıp kalbime enjekte etmek istiyordum. Öfke hissettiklerimden daha iyi gelirdi.

Çocuklar çatı katında kalacaklardı ve yatak pazarlığı yapmak için oraya koştular. Birkaç bira alıp güverteye yerleşerek

geçen tekneleri izledik. Sadece iki yaz önce, bir hafta boyunca Ben bizimleydi. Benim ailem de bir kareydi. Tüm bu süre boyunca Rick'e hiçbir sebep yokken biraz düşmanca davranmıştı. Sanırım Rick zengin olduğu ve ne zaman dışarıda yesek hesabı ödediği içindi. Bu aslında Rick ile ilgili en sevdiğim şeydi.

Penny'nin Ben ve ailesiyle ilgili ilk heyecanı, onu tanıdıkça azalmıştı. Ben, sanki ne kadar anlamsız olduğu konusunda fikir birliği oluşturmayı umuyormuş gibi, diğer insanların önünde işimi küçümsemekten asla çekinmezdi. Penny ve Rick, onun ilk birkaç iş girişimini duyunca başta heyecanlanmışlar ancak sonrakilerde biraz sessiz kalmışlardı. Beraber yediğimiz son akşam yemeğinde Ben internette tanıştığı Çinli bir adamla geliştireceği bir uygulama hakkında gevezelik edip durmuştu.

"Nora'ya sahip olduğun için çok şanslısın," demişti Rick, çeki imzalarken. O an dışında Rick'i hiçbir zaman gerçekten sevmedim ya da daha doğrusu insani yanını hiç görmemiştim. Çocuklara her zaman resmi, bana ve aileme karşı hep kibar davranırdı. Penny'ye ise sanki bir iş ortağıymış gibi davranıyordu. Evliliklerinin bu kısmı, bu aşk yazarının ayaklarını yerden kesmese de, evliliklerinin özünde sarsılmaz bir karşılıklı saygı olduğunu biliyordum. Göz devirme, alay yoktu. Yine de, Rick'in ağladığını ya da kustuğunu görsem onu daha çok seveceğim gibi hissediyordum hep.

Rick göndermesi gereken e-posta göndermeyi bitirince neredede olduğunu hatırlarcasına hepimizi incelemeye koyuldu. "Nora, Hollywood nasıl gidiyor? Büyük olay, değil mi?"

"Evet, şey, göreceğiz. Film ekim ayında çıkıyor. Umarım insanlar beğenir."

"Yani iki filmlik bir anlaşma falan mı yaptın? Sırada ne var?"

"Hayır. Ama ikinci birayı düşünüyordum," dedim konuyu değiştirmek için anneme bakarak.

Penny heyecanlandı. “Şimdi ne yapman gerek biliyor musun?”

Ah be kardeşim. “Son derece romantik bir aşk hikâyesi yazmalısın. *The Notebook*’ta sevgililerin yağmurda kürek çektiği sahneler gibi, fantastik bir aşk romanı tadında. Baştan sona ağlayacağımız türden.”

“Bunun için uygun olup olmadığımdan emin değilim,” dedim.

“Hayatını en romantik anını düşün ve etrafında bir hikâye inşa et. Hep yaptığın bir şey. Formüle gerek yok. Sadece gerçekçi ol.”

Penny’nin “sadece” kelimesini kullanmasında, bana her zaman onun hayatının benimkinden ne kadar kolay olduğunu hatırlatan bir şey vardı. Bu sadece onun parası ya da destekleyici kocası değildi. Penny her şeyi üstüne fazla düşünmeden yapardı. Şak, bir temizlikçi tut. Hop, biriyle tanış. Hemen başka bir film çek. Ancak bu verdiği örnekte, bir şeyin peşinde gibiydi. Kafamın karıncalandığını hissedebiliyordum. Ya Leo ve benim hikâyemizi yazabilseydim? Belki yazarak ondan kurtulabilir, üzerinde kafa yormayı bırakabilirdim. Ya bu delikten kurtuluş yolumu yazabilseydim?

4 Temmuz’dan sonra Laurel Ridge’e geri döndük. Yazın ağır geçen rutinine alışıyorduk. Arthur on bir yaşına basmıştı. Artık daha geç yatıyor ve Bernadette’le sabah rutinlerimizde bizi yalnız bırakıyordu. Bernadette’in sabah dokuzda başlayıp tüm gün süren bir futbol kampı vardı. Arthur’un da öğlen oyunculuk kampına gidiyordu. Okula gelip gitmeler arasında koşmak için zamanım vardı ama yerleşip yazmak için zaman ayıramıyordum.

Durumla mücadele etmemeye ve işe ara verip gerçek bir yaz tatili geçirmeye karar vermiştim. Eylül sonuna kadar beş parasız kalacak ve başka bir TRC filmi satmadan önce biraz borcun altına girecektim. Tekrardan bir borca girme düşüncesi bile beni mahvediyordu ama çay evine geri dönme düşüncesi çok daha kötüydü.

Sadece kış bahçesinin penceresinde durup çay evinin orada Leo'nun temmuzda göremeyeceği muhteşem ortancalara bakmak bile benim için çok fazlaydı. Çok saçma ama onlara baktığımda gördüğüm sadece koca bir yalandı: Temmuzda neyin çiçek açacağını görmek için beklememişti, kalmamıştı. Bernadette ortancaları koparıp eve getirmeyi severdi ki bu normalde yazları bizi neşelendiren bir şeydi. Açık pencereler ve her yeri kaplayan dev mavi ortancalar. Bu yıl hepsini kendi odasına koymasını önerdim.

Acaba kütüphanede mi yazsam diye düşündüm ama gerçek şu ki yazmaya hiç hazır değildim. Aşk meselelerini ve kalp kırıklıklarını hafife almaya hazır değildim. Kendimi kesinlikle mutlu bir sona doğru ilerlerken göremiyordum. Dünyamı yeniden inşa etmem gerektiğini biliyordum. Düzen benim zırhımdı ve yeniden rutinlerim olması gerekiyordu. Ne zaman tavuk kızartsam Leo'yu düşünmemek için yeni rutinlere ihtiyacım vardı. Tavuk kızartmayan pek çok insan vardı ve ben de onlardan biri olacaktım.

Tamamen de kişisel gelişim odaklı değildim. Çocukların gittiği saatlerde, kanepeye kıvrılıp Dr. Phil ya da başka televizyon programlarını açıp benden beter durumdaki insanları izliyordum. Kendi kendime bunun hayatım hakkında daha iyi hissetmeme yardımcı olacağını düşünüyordum. En azından tüm birikimimi sahte bir çevrimiçi erkek arkadaşına göndermemiştim ya da kendi saçımı yemek gibi bir dürtüm yoktu. Sonunda, hayatım hakkında daha iyi falan hissetmedim. Sadece insanların durumu bu kadar kötü olduğu için moralim bozuldu.

Geceleri yatağa girip Instagram hesabında geziniyordum. Kendi özelini yayınlamadığını biliyordum, hatta telefonunda Instagram olduğunu bile sanmıyordum. Ancak temsilcisi, Leo'nun otuz milyon takipçisini eğlendirmek için kimi tuttuysa, fotoğrafları bir yerden alıyor olmalıydı. *Mega Man* setinden fotoğraflar vardı. Los Angeles'taki evinin çevresinden birkaç fotoğraf vardı. *Leo'nun saçları uzamıştı. Leo şimdi pastel renkler giyiyordu.* İkisinin *Çay Evi* setinde çekilmiş samimi bir fotoğrafıyla Naomi'nin doğum gününü kutladığı bir gönderi vardı. Kim olduğuna dair ipuçları bulmak için Leo'yu yakınlaştırdım. Bu gecelerden birinde, yüzünde bir kötülük ya da daha iyisi, gönül yarası olduğunu gösteren bir fotoğrafı olacak ve hepsi benim için bir anlam ifade edecekti.

Onun çekmediğine yemin edebileceğim bir günbatımı fotoğrafı vardı. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama onun bu fotoğrafı böyle çekmeyeceğini biliyordum. Bu düşünce bana fazla geldi. Onu bu kadar iyi tanıyor olmam beni rahatsız ediyordu. Şu anda kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken, kafasına girip ne düşüneceğini bilmek canımı sıkıyordu. *Belki de fotoğrafı o çekmiştir,* diye düşündüm. *Belki de artık etrafı böyle görüyordur.* Sabah Instagram'ı telefonumdan silmeye yemin ettim.

Ve sabah Instagram'ı silmedim. Çocuklarla birbirimize dikkatli davranıyorduk. Leo'yla ilgili olanlar hakkında nasıl konuşacaklarını bilmiyorlardı. Tam olarak neler olduğunu anlamadıklarındandı sanırım. Tek bildikleri, onsuz her şeyin farklı olduğuydu. Özellikle de benim. Bu kadar ağır bir konu olmasını engellemek için Leo'yu laf arasında gündeme getirmeye çalışıyordum. Geçmişte yaşanan ve geleceğe taşımayacağımız küçük bir heyecan olarak konuşmaya çalışıyordum.

Arthur'un kampı ağustos ortasında tüm kasaba için *Batı Yakasının Hikâyesi*'ni sahneleyecekti. Yönetmene katlanamıyordu. "Sanki oyunculuk hakkında hiçbir şey bilmiyor. Yılın geri

kalanında beden eğitimi öğretmenliği yapıyor. Tek yaptığı bize nerede duracağımızı söylemek.” Sanırım bu adamın asıl sorunu Leo olmamasıydı.

Açılışı yapmaya karar verdim. “Bu gerçekten hayal kırıklığı. Ama son oyununuzu gerçek bir film yıldızının yönetmesi oldukça sıra dışıydı.”

“Sanırım.” Arthur arabanın camından dışarı baktı. Tekrar denedim. “İyi ki Leo’ya asla oyunculuk yapmayacağına dair söz vermemişsin. Bu senin olayın olmaya başladı gibi görünüyor.”

“Evet, sanki Leo verdiği sözleri çok tutuyormuş gibi.”

16. Bölüm

Eylül ayındaydık ve kendime gelmiştim. En azından kendime bunu söylüyordum. Tembel yas dönemim artık bitmişti. Param neredeyse suyunu çekmişti, bu yüzden hayatta kalmak için yazmaya zorlanacağım bir ortam oluşturdum. Arka bahçede büyük bir İşçi Bayramı* barbeküsü verip hiç gerek yokken iki yüz dolar bile harcamıştım. Buna değerdı. Çay evindeki masanın üzerine barı kurmuştum ve insanlar içeri girip çıkarak ortamın havasını değiştirmişti. Birisi yere margarita döktüğünde neredeyse teşekkür bile edecektim. Eski anıların en iyi panzehri yenilerini oluşturmaktı.

Okulun ilk günü güneşin doğuşunu izlerken kendimi toparlamaya yemin ettim. Bugün Çay Evi öncesi halime dönecek ve yazmaya başlayacaktım. Hafif bronzlaşmış ve normal kilomdaydım. Leo'yla koştuğumuz bazı rotalardan bile geçiyordum ama henüz Kuş Cenneti'ne gitmemiştim. O kadar da kafayı yememişim. Çay evine gittiğimde kapı kapalıydı. Bu bugün işe yaramalıydı, o yüzden kapıyı tam istediğim gibi açtım ve yeniden başlamak için evime geri döndüm. Bir fincan taze çay yaptım ve kalemlerimi yeniden açtım. Çay evine yaklaştım, o

* Amerika'da İşçi Bayramı 4 Eylül'de kutlanır. (ç.n.)

eski his hâlâ oradaydı. İlham ve motivasyonun bir birleşimi gibiydi. Başka bir dünyaya girmek üzereydim. Eşyalarımı öylece koydum ve şömineyi yaktım.

Saçlarımı topladım, dizüstü bilgisayarımı açıp yazmaya başladım. Jackie'ye 1 Ekim'e kadar eksiksiz bir TRC senaryosu yazacağıma söz vermişim ki bu gerçekten sorun değildi. Film çekmek için eski bir kır evine giden ve orada yaşayan kadına âşık olan Manhattanlı bir erkek oyuncunun hikâyesini yazıyordum. Bir süre birbirlerine ters düşerler ama sonra adam bir adım atarak okul oyununa yardım ederdi. Oyun gününde kendi hayatına geri dönerdi. Ancak sonra fikrini değiştirip oyun başlarken geri gelirdi. Kamera geri çekilirken sonda masum bir öpücükle kapanış.

Yazarken hafiflemiştim ve neden yazdığımı hatırladım. Yazmak, olmasını istediğiniz bir şeyi yeniden yaratmaktır. Kalp kırıklığımı çıtır çerez bir aşk filmiyle filtreleyebilirdim ama birden bu çok saçma geldi. Hemen hemen klişeydi. Büyük aşk hikâyem tampon ve hayat sigortası reklamları üzerine kurulu bir seksen dakikaydı.

Adam kadının düzenli hayatını sevimli buluyordu. Kadın ona güneşin doğuşunun verdiği basit mutluluğu göstermişti. Adam ona soğuk çatı katı dairesinin parka bu kadar yakın olmasına rağmen hiç manzarasının olmadığını söylemişti. İlk öpücük tabii ki de yarıda kesilirdi. Sonunda ikisi de daha iyi olmak üzere değişirlerdi.

Kendime bu hikâyeyi böyle anlatmak bile doğru olmadığını kanıtlıyordu. Bu bir fantezi ürünüydü. Gördüğümde tanırdım çünkü bu işin içindeydim. Tüm bu yoğunluk ve aşk saçmalıkları benim için yeniydi ama Leo için sadece role girdiği bir dramdı. Ve hakkını vermeliydim, o bir profesyoneldi. Gerçekteyse standart metne dayanan bir filmde yaşıyordum. Senaryoyu muhtemelen üç günde bitireceğime karar verdim çünkü zaten

yazacaklarımın çoğu yaşanmıştı. Kolay para, diye düşündüm kestirmek için uzanırken.

Jackie'ye göndermek için 20 Eylül'e kadar bekledim çünkü ne kadar hızlı yazdığımı bilmesini istemiyordum. İşin bir ay sürdüğünü düşünürse her zaman daha fazla para için pazarlık yapacağını düşünürdüm. 1 Ekim'e kadar da beklemedim çünkü kredi kartıma daha fazla borç bindirmek istemiyordum.

Üç gün sonra akşam yemeği sırasında beni aradı.

"Demek ona âşık oldun?"

"Kime?" Konuşmayı özel olarak yapabilmek için ön veranda çıkarırken zaman kazandım.

"Leo! Nora, ben aptal değilim."

"Komik çünkü ben öyleyim."

"Sadece, vay be. Hepsi doğru mu yani?"

"Bir nevi ama gerçeğinde daha fazla seks vardı ve geri dönmüyor." Şarap kadehimi yanımda getirmediğim için pişman olmuştum.

"Gerçekten üzgünüm. Bunun acısı sayfalara yansıyor."

"Hayır, yansımıyor." Dik oturarak savunmaya geçtim. "Kasıtlı olarak Romance Channel tarzında yazdım- küçük duygusal riskler ve hızlı çözümler."

"Hayır yazmadın. Ayrıca son sahne dışında -ki bence doğru değil- başlı başına mükemmel bir senaryo. Planım şu: TRC'ye grip olduğunu söyleyeceğim ve teslim tarihini erteleyeceğim. Sonra 5 Ekim'e kadar *Çay Evi*'nin ilk eleştirilerinin gelmesini bekleyeceğim. Umduğum kadar iyi olursa, bunu bir milyon dolara satacağım."

"Bekle. Ne?"

"Bence *Çay Evi* büyük iş olacak. Hatta Oscar bile alabilir. İnsanlar bir sonraki senaryonu bekleyecek ve bu çok güçlü. Sadece sonunu düzelt."

Telefonu kapattığımda kafam o kadar karışmıştı ki gidip şarap kadehimi ve şişeyi alıp verandaya döndüm. Ona gönderdiğim senaryoyu yeniden okumam gerektiğini hissettim. Belki de düşündüğüm kadar hafif değildi. Leo hakkında gerçekten ne hissettiğim hakkında bir filmin çekilmesi son derece küçük düşürücü olurdu. Bir milyon dolara sahip olmaksızın baya rahatlatırdı.

Ve sonra, filmin sonuyla ilgili bir sorun vardı. Bu filmi bir kadının çalmayan telefonuna bakıp cevaplanmayan mesajlarını periyodik şekilde kontrol ettiği bir sonla bitiremezsiniz. Geri dönmesine veya itibarını kurtarmasına elveren bir ortam yoktu. Gitmişti ve bir daha aramamıştı. Tanrı aşkına, bana para göndermişti. Hayır, senaryonun büyük bir kısmını yeniden çalışacak ve içindeki tüm ağır duyguları ayıklayacaktım. Kahramanımı köpek sahibi yapacaktım. Birlikte köpeği gezdirmeye çıkacaklardı. Belki bir kapkek dükkânı açmak gibi gizli bir hayali olabilirdi. Bu kâbusu yeniden yazarak bir TRC filmi çıkarabilirdim.

Kalbimi o senaryodan çıkarmak için bir hafta harcadım. Aramızda geçen diyalogların çoğunu fark etmeden aynen yazmıştım. Onların yerine senaryoya umutlarını ve hayallerini koydum. Adam her zaman ahşap işçiliğini denemek istemişti. Kadın ise kapkek dükkânı açmak. Uzun bakışmalar, ellerin birbirine değmesi. Çocukları ikiz ve kız yaptım ve en güzel replikleri onlara verdim. Yalnızca istendiğinde iyi tavsiyeler veren bir çift ebeveyn ekledim.

Jackie'nin bana geri dönmesi bir gün sürdü. "Bu da ne böyle?"

"Bu benim hikâyemin TRC versiyonu. Köpek ve kapkekle tamamladım."

"Demek bir milyon yerine yirmi beş bin dolara razısın? Gerçeği söylememek için aranan bir Hollywood yazarı olmaktan vaz mı geçeceksin?"

Bu biraz canımı acıttı. Dürüst biri olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu. *Çay Evi*'ni yazmak iyi gelmişti çünkü bir anlamı vardı ve hayatımın gri alanlarını keşfetmemi sağlamıştı. Ama bu hikâyeyi paylaşmak bana hiçbir şeye mal olmamıştı. Sonunda galip gelmiştim çünkü Ben'in gidişinden sağ çıkmıştım. Ve bunu çok da iyi yapmıştım çünkü ondan çok bıkmıştım. Hikâyenin tüm mesajı, bazen insanların gitmesi ve yanlarına hiçbir şey almamasıydı. Leo ise hemen hemen her şeyi beraberinde götürmüştü. Güneşin doğuşunu götürmüştü. Çay evini götürmüştü. Şimdi de bir milyon dolarıma mal olacaktı. Leo'nun Bel Air malikanesinde Naomi ile takılmasını, belki de çekimler bitince tropikal bir yerde tatil planladığını düşündüm. Kredi kartı bakiyemi ve Arthur'un kesinlikle dış teline ihtiyaç duyacağı çirkin gerçeği düşündüm.

"Tamam," dedim. "Şuna ne dersin? İhtiyacımız olursa diye bu parlak kapkekli versiyonu sakla. Bakalım başka bir son yazabilecek miyim?"

"Gerçekten mi? Çok mutlu oldum!" Kafasında çalan yazar kasa sesini duyabiliyordum. Ekim ayındaki ipotek ödememi yapmak için faizli kredi kartımdan çekeceğim nakit avansı da görebiliyordum.

"Ekim ortasını deneyelim. Film 3 Ekim'de vizyona girecek. Böylece filmin nasıl gittiğini de görürüz. Ve New York açılışına davetlisin. Nerede olduğunu unuttum ama sana gönderirim."

"Açılışa gitmeyeceğim."

"Nora. Bu senin anın. Gerçekten güçlü bir senaryo yazdın ve kırmızı halıda yürümeyi ve tadını çıkarmayı hak ediyorsun. Bunu senden çalmasına izin verme."

Bunu sonra düşünmeye karar verdim. Ertesi gün adını "Kasaba Aşkı"ndan "Gündoğumu"na değiştirdiğim yeni senaryom üzerine çalışmaya başlayacaktım. Ciddi bir yazar olma ve ger-

çek para kazanma fikrini seviyordum. Hollywood'a gitme ihtimali de hoşuma gidiyordu. Yani, orada tam olarak ne yaptıklarını bile bilmiyordum. R fleye ve farklı kıyafetlere ihtiyacım olacaktı ve bu da iyi hissettiriyordu. Erkeklerin beni terk etmesini sağlamaya devam ettiğim sürece büyük başarı elde edecektim. Sorun olmamalıydı.

Çocuklar oturma odasında tartışıyorlardı. Xbox'la ilgili bir mesele vardı. Karışmamaya karar verdim.

"Hadi yukarı çıkıp dişlerimizi fır alayalım," dedim.

"Peki," dediler bir ağızdan kaşlarını çatarak.

Bernadette'i yatırdığımda Arthur'u yatakta buldum. Yatak odasının kapısının gıcirtısıyla yorganın altında bir şey gizlediğini gördüm. "Ay, anne," dedi değişik bir ses tonuyla.

Galiba porno izliyordu. Bu nasıl olabilirdi? Daha altıncı sınıfa gidiyordu. Bacaklarında doğru dürüst kıl bile yoktu. Evde onunla böyle konuları konuşabilecek bir erkek yoktu ve ben nereden başlayacağımı bilmiyordum. İlk defa keşke Ben burada olsaydı diye düşündüm.

Yatağın kenarına oturdum ve ona sarıldım.

"Yorganın altında ne var?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey değil. Orada bir şey vardı. Bu utanılacak bir şey değil ve üzerine konuşmamız gerekiyor. Nereden buldun onu?"

Arthur ellerine baktı. Sonra bana baktı. Konuşmaya çalıştı ama bitiremedi.

"Tatlım, merak etmende bir sorun yok ama bu şekilde olmaz. Nereden aldın bunu?"

"Leo," dedi ve kalbim durdu. Öfke göğsüme yayılmaya başlamıştı ki yorganının altından çıkarıp elindekini bana uzattı. Bu Oliver Twist kitabının ilk baskısıydı. "Ah," dedim gülerek.

“Bu çok hoş. Bekle, bunu sana ne zaman verdi?”

“Gönderdi. Postayla. Yazın başında.”

“Neden bana söylemedin?”

Arthur cevap vermeden önce uzun bir süre bekledi. “Çünkü bunun seni üzeceğini düşündüm.”

“Ah, tatlım.” Ellerimi çok uzun saçlarında gezdirdim. Porno için fazlasıyla küçük olan yüzüne dokundum.

“Benim için endişelenmene gerek yok. Böyle bir hediye aldığın için mutlu oldum.”

“Bir not vardı.” Sormadan önce düşündü. “Okumak ister misin?”

Cevap vermeden önce düşündüm. “Evet.”

Sevgili Arthur,

Bayan Sasaki açılış gecesinin DVD’sini gönderdi ve daha şimdiden iki kez izledim. Her şarkı ve replikte müthiş bir iş çıkarmışsın. Senin yaşındayken sahneye bu kadar hâkim olabildiğimi sanmıyorum. Yaptığın her şeyi umarım o gece yaptığın gibi sahiplenebilirsin.

Dilerim bu kitabı okuma şansın olur. Kolay olacak, zaten tüm replikleri biliyorsun. Eğlenceli bir yaz geçir ve lütfen herkese selam söyle.

Sevgiler, Leo

Bu da neydi böyle?

Gündoğumu’nun olası bütün sonları tam gaz gözümün önünden geçiyordu. Leo bana geri dönüyor ama tren çarpıyor. Belki de yavaş gelen bir tren olduğu için hemen ölmez ve pis bir üçüncü dünya hastanesinde acı içinde yaşardı. Bitlenecekti. Fena halde bitlenecekti.

Leo'nun en kötü şekilde bitlenmesini ve mesane enfeksiyonu geçirmesini istiyordum. Google'da "Erkekler mesane enfeksiyonu kapar mı?" diye arattım. Kaparlarmış!

"... herkese selam söyle." Bu onun cümlesi bile değildi. Sekiz yaşındaki kızım, Bayan Sasaki, Kate ile yarım bir cümlede yer almıştım. Herkesle. Biz aşk yaşamıştık. Ya da en azından yatmıştık. *Gündoğumu*'na dönüp senaryoyu baştan okumalıyım, çünkü yemin ederim kafam karışmıştı.

Hayır bu aşktı. Geceleri o çay evindeyken ve ben odamdayken bana, "Özledim," diye mesaj atıyordu ve vücudumdaki tüm hücreler üç kat hızla hareket etmeye başlıyordu. Bazı geceler saatlerce mesajlaşıyorduk. Sonunda ona güneşin dört saat sonra doğacağını ve belki de biraz uyumamız gerektiğini söylüyordum. "Sabırsızlıkla bekliyorum," diye cevap verirdi.

O iki hafta boyunca öğleden sonraları çay evindeki zamanlar hariç neredeyse hiç uyumamıştım. Bazı günler uyanık kalırdım ve uyuyuşunu bile izlemiştim. İnsanların beyni böyle yıkanmaz mıydı? Onları uykudan mahrum bırakıp bir sürü yalanla besleyerek? Beynimin yıkanmış olduğuna karar verdim. Daha kaç kadın bu saçmalığa kanmıştı acaba.

Günbatımı için beni tatmin eden bir sonda karar kıldım. Genç bir yıldızla feci bir ayrılıktan çıkıp üç haftalık rehabilitasyondan sonra (burada içkiyi artırma cüretinde bulundum) evime dönüyordu. Bence saçları bitlenmişti ama sinemaseverleri korkutmak istemediğim için bunu yazmadım. Tüm özürleri ve açıklamaları hazırды, sonunda ne istediğini biliyordu.

"Ben de ne istediğimi biliyorum," diyecekti kadın adam elini tutarken. "Ve bu sen değilsin."

Çay evindeki masamdan kalkıp çekyata oturdum. "Ve bu sen değilsin," dedim yüksek sesle. Bu çıkış iyi hissettirmişti. Yüzündeki acıyı hayal ettim. Sade hayatıma devam edebileceğim şoku.

"Ve bu sen değilsin," diye tekrar söyledim ve ağlamaya başladım. Çünkü tabii ki doğru değildi.

17. Bölüm

New York açılışından bir hafta önce *Çay Evi* birkaç küçük sinemada gösterime girdi. Eleştirmenler beğenmiş gibiydi. “Derin” ve “etkileyici” gibi yorumlar yaptılar ki bunu biraz komik buluyordum çünkü benim için “olan biten”den ibaretti. Jackie’nin uyarısını dikkate almıştım, Leo’nun benim için önemli bir anı çalmasına izin veremezdim.

Weezie galaya gidip gitmeyeceğimi öğrenmek için mesaj attı. *Kim soruyor?* diye dalga geçtim.

Sadece ben ama harika görüldüğünden emin olmak istiyorum.

Stilist bir arkadaşının seçmem için birkaç elbise gönderebileceği söyledi. Neden olmasın dedim. *Tapestry** albümünün kapağından fırlamış gibi görünmeyecektim. Dolu bir silah gibi hissettiren, limitsiz bir kredi kartım daha vardı. İhtiyacım olursa diye cüzdanımda taşıyordum. Gerçekten ihtiyacım olursa diye. Ben harcanmamış kredi limitlerini de varlık olarak sayardım, “Tabii ki buna paramız yetiyor, Visa’da 1200 dolarımız var.”

İçinde üç elbise ve iki çift ayakkabı olan bir kutu geldi. Üzerindeki fiyat etiketlerine bakmamaya çalıştım. Zümrüt yeşili,

* Carole King’in bir albümü. (ç.n.)

gümüş rengi ve siyah renkteydiler. Genç ve canlı görünebileceğim kadar üstüme oturan ama bir yandan da yetişkin bir kadın gibi görünmemi sağlayacak kadar özenli dikilmişlerdi. Bernadette'in yardımıyla gümüş rengi olanı seçtim. Beni ışıltılı gösterdiğini düşünüyordu. Ayakkabılar inanılmaz görünüyordu ve elbiseden daha pahalılardı. Elbiseyle aynı renkteydiler ve parmak ucunda ve ayak bileğinin etrafında ip incecik deri bantları vardı. Neredeyse yok gibi hafiflerdi ama koca bir ipotek ödemesine eşitlerdi. Bernadette'e büyükannemin cenazesi için aldığım siyah ayakkabıların da çok uygun olduğunu söyledim.

"İyi." Bernadette hışımla odadan çıktı ve telefonla geri döndü. "Üzgünüm, ama al." Sanki ilaçmış gibi telefonu bana doğru itti.

"Efendim?"

"Tanrı aşkına, Nora. Ayakkabıları al gitsin." *Al gitsin.*

"Selam, Pen."

"Sen önemli birisin. Kendi filminin galasına gidiyorsun. Bernie'nin bana söylediğine göre, o elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun. Sadece bir kereliğine, kendi önünü kapatma. Benim için. Leo'nun seni o cenaze ayakkabılarıyla görme ihtimali bile dayanılmaz."

Penny'nin sevdiğim yanlarından biri de önemseddiği şeyler konusundaki bu tutkusuydu. Beyaz partisi' için beyaz şakayık bulduğu zaman gibi. Dairesinin karşısındaki yeni binanın, penceresinden mükemmel bir şekilde görünmesi gibi. Bernadette en küçük şeylere bile nükleer düzeyde heyecan duyma becerisiyle ona çekmişti.

Konuşurken ayakkabıları denedim. "Pen, bunlar acayip pahalı bir deri..." Aynada ayakkabıları görünce sözüm yarıda kaldı.

"Ne?"

* Herkesin tamamen beyaz giyerek katıldığı parti. (f.n.)

“Bunlar bir sanat eseri,” dedim. Güzel ayaklarımın olması mümkün müydü yani? Hatta bu güzelliğin bacaklarıma doğru uzanması? Halüsinasyon görüyor olabilirdim ama sanırım yüzüm daha genç görünüyordu. Neydi ayakkabıların olayı, sihirli falanlar mıydı?

“Ben de bunu söylüyorum. Ya büyük oyna ya da hiç oyna. Bir kez olsun şu ayakkabıları al gitsin.”

“Pen, bu ayakkabılarla arabadan inip kırmızı halıya kadar nasıl yürüyeceğim?”

Bunu söylerken hayal etmeye çalıştım. Tökezleyerek düşüyor, Naomi ve Leo bana acı içinde bakarak başlarını iki yana sallıyorlardı. Penny beni çok iyi tanıyordu, ne demek istediğimi anlamıştı. “Tutunacak kimsem yok,” dedim.

“Bu saçmalık çünkü ben varım. İzin ver seninle galaya geleyim. Ayakkabıları ben öderim. Larson kardeşleri bu halde gördüğünde Hollywood neye uğradığını şaşırarak.”

Bernadette yanı başımda, Kate ise küvetin kenarında otururken küçük banyomda hazırlanmaya başladım. İçeride üçümüze yetecek kadar hava ancak vardı. Arthur yatağında bekleyecek kadar sağduyuluydu. Saçlarım dümdüz olup makyajım beni terletmeye başladığında, elbisemi giyebilmek için hepsini aşağı kovdum.

Elbiseden anında pişman oldum. Pırıltılı gümüş rengi buradayım diye bağıırıyordu. Halbuki bu geceyi görünmeden geçirmek istemiştim. Belki de gecenin bensiz geçmesini istiyordum. Fikir değiştirmek için çok geçti. Bunun kadar başka süslü elbisem yoktu ve on beş dakikaya araba gelecekti.

İndiğimde Kate ve Bernadette'in nefesi kesildi. Görünüşe göre bu ben buradayım diye bağırان elbiseye bayılmışlardı. Arthur daha çekingendi.

"Çok güzel görünüyorsun anne. Filmı izleyip geri geleceksin değil mi?"

"Şey, gala sonrası bir parti olacak ve kim bilir daha başka neler vardır, New York'tan bahsediyoruz!" dedi Kate.

Sonra bana dönüp, "Git ve istediğın saatlere kadar takıl. Çocuklar bende. Sabah alırsın," dedi.

Arthur bu fıkirden hoşlanmamış gibiydi. "Öyle gece partilerde takılacak biri değilim, bu elbise seni yanıltmasın. Filmı izleyeceğim ve hemen eve döneceğim."

"Tamam, iyi," dedi Arthur. Bernadette hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı.

Penny askısız siyah bir elbise ve benim giydiğım ayakkabıların siyahıyla apartmanından çıktı. Köşede arabada onu beklediğimi görünce koşmaya başladı. Acaba sürekli böyle ayakkabılar mı giyyordu. "Ben çok hazırım," dedi arabaya binerken. "Sen hazır mısın?"

"Eh, yüzüme daha fazla makyaj yapamayacağıma göre hazırım sanırım," dedim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ve elimi tuttu. "Peki nasıl davranacağını biliyor musun? Orada olacak. Bir an yüz yüze gelecek ve bir şeyler konuşmak zorunda kalacaksınız."

Elim sanki onu korumak istercesine kalbime gidince çok hızlı attığını fark ettim.

"Hazır değilim. Hazır olduğumu sanıyordum. 'Merhaba' deyip ne cevap vereceğini görecektim. Büyük planım buydu. Ama hayır, aslında hazır değilim."

“Tamam, geriye gidelim. Ne düşünmesini istiyorsun? Pislik olduğunun farkına varmasını mı? Yoksa iyi olduğunu mu?”

Camı araladım ve ciğerlerimi sonbahar havasıyla doldurdum.

“Sanırım iyi olduğumu düşünmesini istiyorum. Ama bunu başarabilir miyim bilmiyorum. Ben iyi değilim, Pen.”

“Tamam, kafanı toplamamız lazım. Öncelikle şunları bir düşün: O elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun. Bütün o insanlar senin sayende orada, senaryoyu sen yazdın. Yıldız sensin. Senin yarattığın bu senaryo olmasaydı Leo da orada olmazdı. Omuzlarını geride ve söylediklerimin doğru olduğunu biliyormuşsun gibi bir gülümseme görmek istiyorum.”

Biz küçükken, Penny’nin Barbie’leri her zaman ellerinden gelenin en iyisini yaparlardı. Bakımlı olurlardı ve iyi giyinirdiler. Yollarına ne tür trajik bir hikâye koyarsam koyayım, bir şekilde yollarını bulmalarını sağlardı. Bu gece, aynısını benim için yapıyordu.

“Tamam, ben de ayakkabılarım kadar mükemmel ve göz kamaştırıcıyım,” dedim.

“En az onlar kadar,” dedi.

Arabamızın sinema salonunun önüne kadar yanaşma izni vardı. Kulaklıklılı birisi kapımı açıp inmeme yardım etti. Elbise mi düzeltip siyah şalımlı koluma sardım. Işıklardan gözlerim kamaştı. Arkama dönüp arabadan gülümseyerek inen Penny’ye baktım. Benim de gülümsemem gerektiği geldi aklıma. Fotoğraf makinelerine kardeşimle poz verdik ve ardından kırmızı halıda önce minik, sonra normal adımlarla yürüdük. Güzel elbisemin ve sihirli ayakkabılarımın bana verdikleri özgüveni hissettim. Kırmızı halıda onlara yakışır bir şekilde yürümeye çalıştım. Ayrıca, Penny tökezlersem beni yakalayacak kadar yakınımıdaydı.

İçeri girdiğimizde rahatladım. İnsanlar lobide takılıyordu ve biri bize bir tepside şampanya kadehi uzattı. “Nora, harika görünüyorsun,” diye duydum arkamdan. Martin’di. Selamlaşıp sarıldık. Onu Penny ile tanıştırdım. O da bizi epey bir genç olan karısı Candy ile tanıştırdı. “Bu, Hollywood’un yeni cevheri,” dedi karısına. “Yazmaya devam ettiği sürece zengin olacağım.”

“Aynı şekilde Nora da,” dedi Penny.

Martin’e teşekkür edip şampanyamın kalanını içtim.

“Şimdi bir şey yazıyor musun?” diye sordu Candy.

“Evet,” dedim ve anında yazmamış olmayı diledim. Martin ellerini çırpı.

“Eğer bu film tahmin ettiğim kadar iyi karşılanırsa, bir sonraki projen için teklif savaşına girmeyi planlıyorum. Ne hakkında?”

Leo ile sen gittikten hemen sonra birbirimize delicesine âşık olmamızla ilgili. Kendisiyle bağıni koparmış bir insan için güneşin doğuşunun nasıl dünyadaki en önemli şeye dönüşebileceğiyle ilgili. Şöhret için sırtını ruhuna dönen bir insan hakkında, demek istedim.

“İşlerin ters gittiği bir aşk saçmalığı daha,” dedim. Artık o senaryoyu kimsenin okumasına izin veremeyeceğimden emindim.

Şampanya dağıtan garson bir kez daha geçti ve bir tane aldım. Kahvaltıda ağzıma Arthur’un pastırmasından ağzıma attığım bir dilim dışında başka hiçbir şey yememiştim. Salaktım.

“Leo daha gelmedi mi?” diye sordu Penny. Ona on iki yaşındayken ustalaştığım bir bakış attım.

“Muhtemelen onlardır,” dedi Martin, beyaz bir limuzine doğru giden fotoğrafçı kalabalığını işaret ederek.

Leo’nun limuzinden inmesini beklerken aklımdan tek bir şey geçiyordu: Bunu yapamazdım.

En çok korktuğum şeyse, yüzünde suçluluk ya da acıma ifadesi görmektir. Bu ifadeler beni bitirirdi.

“Filmin nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum,” dedim Martin’e. “Erken girip iyi bir yer kapmamıza izin var mı?”

“Tabii, buyurun. Sonra partide görüşür müyüz?”

“Elbette,” diye yanıtladı Penny benim yerime. Candy’ye, onunla tanışmak gecemin en önemli olayıymış gibi rol kestikten sonra sinemaya girdik. Penny’yi arka sıradaki koltuklara götürdüm. Şalımla üstümü örttüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Bu senin büyük gecen ve biz burada mı saklanıyoruz? Şu üstündekini çıkar da en azından biraz parla.”

“Parlayacak gibi hissetmiyorum. Bu çok büyük bir hataydı, Pen.”

Leo ve Naomi’nin oturacaklarından emin olduğum, öndeki sıralardan ayrılmış koltuğu işaret ettim.

Gerçek panik başlıyordu. *Gündoğumu*’nu düşündüğüm kadar bu filmi düşünmüyordum. O filmi geri almalıydım. İnsanların bir film yıldızıyla ilişki yaşadığını bilmeleri çok umurumda değildi ama bu filmin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeleri umurumdaydı. Leo’nun senaryomu görmesi ya da Tanrı korusun, filme uyarlanıp kendi rolünü oynaması riskini alamazdım. Bana söylediği her şeyi yanına çok daha yakışan başka genç bir oyuncuya söylediğini hayal ettim. Senaryoyu okuyup neler düşüneceğini bile düşünmüştüm. *Ah zavallı, neler yaşamış.*

Kafalar sol taraftaki tiyatro girişine doğru döndü. Yüzlerindeki heyecandan Leo ve Naomi’nin içeri girdiğini anladım. Şalıma daha sıkı sarıldım ve yok olmak istedim. Penny derin nefes aldı. Koltuklarına doğru yürürken insanları selamladılar. Leo smokin giymişti, Naomi ise haliya uygun kırmızılar içindeydi.

Onu son gördüğümünden beri acaba kaç defa saçlarını kestirdi diye düşündüm. Başını çevirip beni göreceğinden emindim. Ama bunun yerine Naomi'ye ilk sıradaki koltukları işaret ediyordu. Dirseğinden tutarken ona hızlıca o meşhur yakıcı bakışıyla baktı.

“Buraya bakmak üzere, dik otur,” dedi Penny, ağzının kenarından. “Komik bir şey söylemişim gibi davran.” Fakat Leo hiç bu tarafa bakmadan yerine oturdu.

“Buradan çıkmam lazım,” dedim. Penny'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa muhtemelen bembeyaz olmuştum.

İnsanların ayaklarının üzerinden basarak geçerken operadan çıkan Bugs Bunny gibi özür dileyip durdu. Beni salondan çıkarıp lobideki banka götürdü. “Bayılacak mısın yoksa?” diye sordu. “Kola ister misin?”

“Nefes almam lazım ve her şeyi yeniden düşünmem gerek. Gerçekten her şeyi.” Gözyaşlarım dökülmeye başlamıştı ama artık umursamıyordum.

“Sanki cehenneme bir tatil planlamış gibi hissediyorum. Her şeyi ayarlamışım, çantalarımı hazırlamışım ve şimdiyse ‘Bekle. Cehennemde ne işim var benim?’ diye soruyorum kendi kendime.”

Penny kolunu bana doladı. “Öyle sayılır.”

“Bu adama âşık olurken ne düşünüyordum ki? Boşanmamla ilgili bir film yazıp sonra da bu gece buraya gelip eski erkek arkadaşım ve onun kız arkadaşı tarafından canlandırılmasını izlerken ne düşünüyordum? Gerçekten muhtemelen son kez seviştiğim yerde onların ayrılışını izlememe ne gerek vardı?”

“Tekrar sevişirsin muhtemelen,” dedi.

“Tüm bu şeyleri tekrar yaşamayı kabul ederken ne düşünüyordum ki? Kötü erkek zevkim üzerine yeni bir film yazmayı mı?”

“Nora?” Elinde bir pano ve tatlı bir gülümsemeyle Weezie’yi gördüm. Bana bir mendil uzattı. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedim. “Kız kardeşim, Penny.”

Diğer yanıma oturdu. “Zor mu geçiyor?”

“Çok zor.”

“Özür dilerim. Sanırım sadece seni gümüş elbisenle görüp ne kadar aptal olduğunu anlamasını istedim, hani filmlerde olur ya.”

“Ben de!” dedi Penny. “Tek istediğim buydu. Hayal edebiliyorum.”

“Limuzinden inerken gözlerinin buluştuğunu hayal ettim,” diye başladı Weezie.

“Ve usulca gülümseyecek ve sahip olduğu her şeyi hatırlayacaktı,” diye devam etti Penny.

“Ve yavaşça ona doğru ilerleyip yüzüne dokunacaktı ya da elini mi tutardı? Tam olarak bilmiyorum ama ne demek istediğimi anladınız.”

“Filmin o kısmını ben de seviyorum,” dedim. İç çektiler. “Yani hem seviyorum hem de sevmiyorum. Bu sahne ikisi için de küçük düşürücü. Sanki orada olan tek şey kadının güzel olduğunu hatırlamasıymış gibi. Mesela kadınının yaşlı bir adamı kurtarmak için yanan bir binaya koşarken görmesi gibi değil. Bir şeyler değişmiyor. Sanki sadece parlak bir şey dikkatini dağıtmış gibi.”

“Senaristler,” dedi Weezie gözlerini devirerek. “Güzel olduğunu düşünen bir adamın etrafında bir hayat kuramazsın. Böyle bir şey yok.”

“Tamam,” dedi.

“Hiçbir zaman yeterli olmaz. Buna asla razı olma.”

Penny'nin canına tak etmişti. "Weezie, bir plana ihtiyacımız var. Nasılsa Nora bir noktada ona merhaba demek zorunda kalacak. Sanırım gala sonrası parti oldukça küçük bir olay. Onunla yüzleşmeli mi? Sakin mi davranmalı? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bana bunların tek seçeneklerimiz olmadığını söyle," dedim. "İkisini de yapamam."

Weezie güldü. "Kibar olmak güvenli bir bahis. Bunu başatabilirsin."

Kibarlık muhtemelen durumu kurtarmanın en iyi yoluydu. Kibar davranıp ikisine de iyi dileklerde bulunabilir, onlar da benim için üzölmeyi bırakıp hepimiz yolumuza devam edebildik. Ama bunu bu ayakkabılarla bile başaramayacağımı biliyordum. Leo'nun tam önünde durup gözlerinin içine bakmam gerekirse, kendimi ele verecektim. Ve "kendimi" derken, kırk kalbimi kastediyordum.

"Henüz tam olarak o noktaya gelmedim," dedim onlara. "Sanırım biraz patlamış mısır alacağım ve eve gidebiliriz."

18. Bölüm

Bir gün uyandım ve artık feminist bir kahramandım ki bu komikti çünkü hâlâ esas adamın gelip beni kurtarmasını hayal ediyordum. *Çay Evi*'nden "kendi gücünüzü fark etmenizi sağlayan bir rehber" olarak bahsediyorlardı. Kadınlar filmi hem kendi deneyimleriyle hem de tarih boyunca kadınların yaşadıklarıyla karşılaştırıyordu. En sevdiğim alıntı *The View*'daki kadınlardan birinden gelmişti: "*Çay Evi* bize mağduriyetin bir seçim olduğunu gösteriyor. Nasıl hissedeceğimize karar verme hakkımızın olduğunu gösteriyor." Ne saçmalık ama.

İnsanlar benimle röportaj yapmak istiyordu, ben münzevi ve ulaşılması zor biri gibi davranıyordum. Tanrı biliyor ki böyle biri değildim. Eğer beni gerçekten sıkıştırırlarsa, filmi havasını berbat etmekten korkuyordum. Tüm meselenin kurban olmayı reddetmek olmadığını söylemem gerekirdi. Sadece Ben'i çok da umursamıyordum, o kadar.

Naomi kameralardan hiç çekinmiyordu. Gündüz ve akşam programlarında filmin kendisi için ne anlama geldiğini anlatıyordu. Her seferinde ıslıl ıslıl görünüyordu. "Bu film başından beri benim için gerçekten önemliydi," demiş Ellen'a. "Birinin

* 1997 yılından beri ABC kanalında yayımlanan bir talk show programı. (ç.n.)

seni terk etmesi kendi kendini düzelen bir problem bence. Neden kalmak istemeyen biriyle birlikte olmak isteyesin ki?" Seyirci de alkış patlatmıştı. Tabii ki benim cümlelerimi söyleyecekti çünkü aptalcaydı. Onu sevseydin kalmasını isterdin. Acı çekmeyi bırakabilmen için seni yeniden sevmesini isterdin. Yapma ya Naomi.

Bankada 0 dolarım ve kredi kartımda 3.463 dolar bakiyem vardı. Jackie'nin *Gündoğumu*'nu piyasaya sunmak istemesine bir hafta vardı. Kendimi biraz köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Bu filmi satmam gerekiyordu ama Leo'nun kalbimi nasıl kırdığının gerçek hikâyesini dünyaya sunamazdım. Üstelik Leo'nun geri döndüğü fantezi versiyonumu da dünyaya gösteremezdim.

Hiçbir şey beni bundan daha savunmasız bırakamazdı. Zamanım daralıyordu, bu yüzden birkaç değişken, duygusal son için beyin fırtınası yapmaya başladım. Bernadette, akşam yemeğinden sonra beni defterim ve sivri uçlu kalemle verandadaki salıncakta buldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Filmimi nasıl bitireceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Mutlu sonla bitir."

"Bu hikâyeyi mutlu sonla bitirmek için uygun şartlar yok sanırım. Bu bir aşk hikâyesi ve karakterler birlikte olmak için yaratılmamışlar."

"Şartları değiştiremez misin?"

Bernadette bacaklarını göğsüne doğru çekince ona sarıldım. Bu ay dokuz yaşına girecekti. Onu bana karşı öfkeli bir ergen olarak hayal etmeye çalıştım. Bu hiç onluk bir şey değilmiş gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Onları değiştir. Böylece farklı bir sonları olabilir."

“Bir tanesini öldürmek istiyorum. Fazla mı karanlık olur?”

“Tanrım, anne. Evet. Çok karanlık.”

Bernadette’in haklı olduğu bir nokta vardı ama bunu ancak ertesi sabah çay evine gittiğimde anlamıştım. Bir şeylerin değiştirilmesi gerekiyordu ve güç dengesini değiştirmeye karar verdim. Kadın, iki çocuklu dul bir babanın mülkünde bir klip çekmek için Manhattan’dan kasabaya gelen bir pop yıldızıydı. Başta biraz kafa kafaya gelecekleri ama çekimler boyunca birbirlerini tanıyıp âşık olacaktı. Hatta kadın adama kızının okul korosu konserine yardım etmeyi teklif edecekti. Duygulara çok dokunmadım. Kuşlarla dolu bir çayırılıkta kadın âşık olduğu ilk erkeğin o olduğunu söyleyecekti. Adam ona inanacak ve bunun sonsuza dek süreceğini düşünecekti. En sonunda, terk edilen kişi adam olacaktı. Senaryoda onu görmezden gelen ben olacaktım.

Ve sonra mutlu bir sonla bitebilirdi. Kadın adam için bir şarkı yazacak, adam şarkıyı radyoda duyacak ve kadının onu gerçekten sevdiğini anlayacaktı. Şarkı Grammy kazanacak ve kadın ödül konuşmasında adamdan bahsedecekti.

Sonra, ertesi gün adam her ne yapıyorsa işini bitirip eve gelecek ve kadını verandasında gitarını tıngırdatırken bulacaktı. Büyük an, büyük öpücük. Kontrol bendeyken işler yoluna giriyor gibi görünüyordu.

Kasım ayı gelmişti ve *Gündoğumu*’nu Purview Pictures’a 750.000 dolara satmıştım. Yönetmen olarak Martin’le anlaşmışlardı ve yakında oyuncu seçimine başlayacaklardı. Jackie’ye çekimi bozdurup bozduramayacağımı ve filmle ilgili başka bir şey

yapıp yapamayacağımı sordum. Bana Mississippi'deki sette bulunma hakkım olduğunu söyledi ama gitmeye niyetim yoktu.

Artık param vardı ve bu gerçekten harikaydı. Bu kadar çok para kazanmış olduğum gerçeği inanılmazdı. Sanki kazanmak için kelimeler ve kalp kırıklığından başka bir şey kullanmamışım gibiydi. O paraya sahip olmanın buna değmesini istiyordum, bu yüzden önce kredi kartı borcumu ödedim. Sonra geri kalanıyla ne yapacağımı karar verene kadar bir süre hesabımda tutmaya karar verdim.

Bir perşembe gecesı, *Çarkıfelek*'ten sonra, Leo'nun Instagram'ına son kez bir baktım. Profilinde yeni çıkacak filmin tanıtım fotoğrafı, havalı görünen bir cheeseburger ve tanımadığım bir futbolcunun kenardan çekilmiş bir fotoğrafı vardı. İşim bittiğinde, Instagram'ı törensel bir edayla sildim ve banka uygulamamı tam da olduğu yere taşıdım. Yatağa girip hesabımda gezindim. Büyük mevduat. Faiz. Son derece tatmin ediciydi. Keşke basılacak bir BEĞEN butonu da olsaydı.

Ebeveynlerim pek de tutumlu sayılmazlardı. Hele ki Penny hiç tutumlu değildi. Benim tutumluluğumsa zorunluluktandı. Ne zaman ekonomik olarak rahatlasam, Ben bir tür çılgınlık yapardı. Başımıza ne zaman ne geleceğini bilmediğimden hırslı olmayı öğrenmişim. Tavuğu indirimden alırdım çünkü Ben her an uçuş derslerine ihtiyacı olduğuna karar verebilirdi. O yıl Bernadette'e paskalya elbisesi almazdım çünkü Ben ofisini genişletmek istediğine karar verebilirdi. Artık Ben'in arkasını toplamama gerek yok, diye kendime hatırlattım. Bu benim paramdı. Sabah uyandığımda bıraktığım yerdeydi.

Bu konuyu danışmak için Penny'yi aradım çünkü bu kadar parası olan tanıdığım tek kişi oydu. "Para enerjidir," dedi bana. Gözlerimi devirdim çünkü bunun, seks hayatımı iyileştirmek için yatağımı başka bir tarafa taşımamı söylediği zamana benzeyeceğini biliyordum. Muhtemelen ona asıl çözümün Ben'i

başka bir kıtaya taşımak olduğunu söylemeliydim. “Kalp kırıklığını dünyaya sundun ve bu sana para getirdi. Şimdi parayı geri göndermeden önce, getirmesini istediğin duyguları hayal etmeye çalış.” Tabii canım, tabii.

“Pen. Ciddiyim.” Şu anda dinlemek isteyeceğim son saçmalık buydu.

“Ben çok ciddiylim. Ve dürüst olman gerekiyor. Leo oradayken hissettiğin gibi hissetmek istiyorsun.”

“Geri gelmesi için Leo’ya para ödememi mi istiyorsun?” Gerçekten bazen beni saldırgan birini dönüştürüyordu.

“Hayır, sadece duyguları yeniden yaşa. Sadece bir günlüğüne bile olsa bunu düşün. Nasıl hissetmek istiyorsun?” Gerçekliğimle uyuşmamasına rağmen onu sevdiğimi söyledim. Kardeşim de kendi gerçekliğimizi kendimizin yarattığını söyledi ve telefonu kapattık. Genelde telefon konuşmalarımız böyle biterdi.

Ama üstüne biraz düşündüm. Nasıl hissetmek istediğimi düşünmek işe yarayabilirdi çünkü şu anda hissettiklerim gerçekten yorucuydu. Düşündüğüm ilk şey güvende hissetmek istediğim oldu, geleceği sağlama almak istiyordum. Bu yüzden çocuklar için bir üniversite hesabı açtım. Bunu yapabileceğimi hayal dahi etmemiştim ve bu hissin keyfini sürdüm. Gelecek hakkında endişelenerek geçirdiğim uykusuz geceleri geleceğin nasıl olabileceğine dair hayallerle değiştirdim. Ayakların yere sağlam bir şekilde bastığında gerçekten özgüvenle doluyordun.

Ancak yüzleşmesi biraz daha zor olan başka bir his daha vardı. Penny’nin önerisi üzerine, Leo buradayken neler hissettiğimi düşündüm. Sevilme hissini değil, satın alabileceğiniz bir şey değildi sonuçta. Güzel şeylerin tadını çıkarmanın verdiği o güzel hissi. Daha iyi şarabı ve daha güzel çarşaları sevmiştim. Yeni havluları gerçekten sevmiştim. Taşralı kadın zihniyetimi

bir kenara bırakıp piknik masasının üzerine asılan ışıklar gibi anlamsız şeylerden keyif almayı sevmiştim. Ben'leyken güzel şeyler, yokluk çekeceğimiz anlamına geliyordu. Emeklerime bir saldırı, bir ceza gibi hissediyordum. Leo ile güzel şeyler o kadar külfetli değildi. Sadece güzeldi işte.

Bu yüzden evimi tadilat ettirmek için bir müteahhit tuttum. Verandaya ve çay evine dokunmayacaktı. Her şeyin düzgün çalıştığı yeni bir mutfak tasarladık ve birinci kata bir tuvalet ekledik. Orijinaline tıpatıp benzeyen ama hava sızdırmayan yeni pencereler sipariş ettim. Birden evim gözüme daha sağlam göründü ve evimle ilgilenmek kendimi güçlü hissettirdi. Paranın o kadar da uğursuz bir şey olmadığına karar verdim.

22 Kasım sabahı saat ikide bir mesaj aldım. Bildirimin sesine uyandığımda birinin öldüğüne emindim.

Leo: *Bunu nasıl yazarsın?*

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Ondan aldığım son mesaj hâlâ sohbette duruyordu. *Seni seviyorum. Seni özlüyorum. Ben de seni seviyorum.* Hemen altında ise sonsuza dek cevapsız kalacak, “Hey,” mesajım.

Ve şimdi onun da altında yeni mesajı duruyordu. Bunca ay sonra geri dönmüştü.

Ben: *Gündoğumu?*

Leo: *Evet, lanet olası Gündoğumu. Yaşananları alladın pulladın ve sattın. Okuduğumda nasıl hissedeceğimi düşündün mü?*

Ben: *Neden okuyorsun?*

Leo: *Rol için bana gönderdiler. Seni oynamak için.*

Ben: *Ha. Kendini benim yerime koy bakalım*

Leo: *Acımasısısın*

Ben: *Gerçekten neden bahsediyorsun*

Leo: *Benim için önemliydi ve sen bunu saçma sapan hikâyelerinden birine çevirdin. Kendine bir kapkek dükkânı açmamana şaşırdım.*

Ben: *Leo giden sendin*

Leo: *Geri dönecektim*

Aklımdan bin tane cevap geçti. Yedi aydır trafikte miydin? Hapse mi girdin? Dikkatin mi dağıldı? Uyuya mı kaldın? Şaşkına mı döndün? Daha birini seçemedim cevap verdi:

Leo: *Unut gitsin. Mutlu olmana sevindim. Uyumaya devam edebilirsin.*

Başka bir mesaj daha bekledim. Ayrık parçaları bir araya toplamaya çalıştığım bir rüyadan yeni uyanmış gibiydim.

Neden dönmedin? diye yazıp sildim. Onun yerine *Mutluyum* yazdım ve GÖNDER'e bastım.

Bunu kısmen, benim için üzülmesini istemediğim ve ayrıca neredeyse doğru olduğu için söyledim. Mutsuz değildim, hatta mutlu bile sayılabilirdim. Kalp kırıklıklarının en kötüsünü atlatmıştım. Yeni bir mutfak döşüyordum. Arthur'un ortaokulda arkadaşları vardı ve kış oyununda rol alacaktı.

Sanırım gitmişti. *Leo?* yazıp gönderdim. Haklıymışım.

Mesajlaşmayla ilgili güzel olan şey elinizde resmi bir transkript olmasıydı. Konuşmanın tamamını tekrar tekrar okudum. Sabah ekran görüntüsü alıp Kate'e gönderdim.

"Birlikteyken psikoz olabileceğine dair herhangi bir belirti var mıydı?"

“Cidden. Ben de aynı şeyi düşündüm. ‘Geri dönecektim.’ Yani aramıyorsun, mesaj atmıyorsun ve sonunda da dönmüyorsun. O zaman ‘geri dönecektim’ ne demek? Ayrıca onu televizyonda ve şahsen gördüm, iki bacağına da yerindeydi.”

“Bunu ben de merak ettim,” dedi Kate. “*Unutamadığım Aşk*. Ama bir şey söylemek istemedim. Belki de narsistir.”

“Belki,” dedim. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi.

“Ben de.” Güldük.

“‘Pislik’ kelimesinin teknik anlamı olabilir.”

“Belki.”

“Naomi için kırılan kalbini oyalarken sana âşık olduğu ilk kadın olduğunu söyledi. Sonra ona geri dönmek için seni terk etti ve şimdi de seni kalpsiz olmakla suçluyor. Teşhis orada bir yerlerde.”

“Sana müteahhidimin yakışıklı olduğunu söylemiş miydin?” dedim.

“Ah, işte başlıyoruz.”

19. Bölüm

Mutfağım Noel'e kadar bitecekti ve her şey çok güzel görünüyordu. Yeni boyanmış dolaplarım, yeni aletler ve parlak mermer tezgâhım vardı. Bulaşık makinem düğmesine bastığımda çalışıyordu. Teklediği tek bir an yoktu artık. Ocak düğmesini çevirdiğimde ateş yanıyordu. Kibrite gerek yoktu. Her sabah hâlâ eski merdivenlerimden iniyor ve şansım karşısında tüm bedenimi mutluluk kaplıyordu. Çocuklarımın yerleri aynıydı ve aynı rutinde yemek yiyorduk. Artık aralık soğuğunun içeri camlardan sızması onları da mutlu ediyordu. İnsanların benden ve filmimden bahsetmesinden bıkmış olsalar da benimle gurur duyduklarını görebiliyordum. Müteahhidim aslında sevimliydi ve aynı zamanda bekârdı. Ne var ki G'leri fazla telaffuz ediyordu ve bunu bir türlü aşamıyordum. Belki de hayatıma devam etmeye pek de hazır değildim.

Annemler dört günlüğüne geldiğinde çift kişilik yatak olduğu için Arthur'un odasında kaldı. Oğlum benimle uyuyacağı için ayrıca memnundum. Büyüdüğü için sarılmayı bırakmanın eşiğindeydi. Her sarılmamızda son olup olmadığını merak ediyordum. Birlikte Harry Potter okuyorduk. Şaşırtıcı bir derecede romantizm açısından eksik bulmuştum.

Babam artık bana "Hollywood" diye sesleniyordu. "Hey, Hollywood, bana biraz yumurta çırp par mısın?" Benim için heyecanlılardı ama aynı zamanda endişelilerdi de. Yeni tezgâhımı incelerken kenara kötü günler için para ayırıp ayırmadığımı sordular. Onlara ayırdığımı söyledim.

"Peki sırada ne var?" diye sordu annem Noel Arifesi yemeğinde.

"Tatlı," dedi Bernadette ona.

Annem güldü. "Hayır, büyük resmi kastediyorum. Yeni bir şeyler yazıyor musun? Artık sadece beyaz perde için mi yazacaksın?"

"Emin değilim. Değişiklik olsun diye romantizm dışında bir şey yazmak istiyorum. Arkadaşlık ya da cinayet hikâyesi gibi."

Arthur tabağına bakıyordu. "Ya da macera. Arthur, bana bu konuda yardım edebilirsin."

Kafasını kaldırdı ama konuşmadı. "Tatlım? İyi misin?"

"Sence babam ve Leo Noel'de ne yapıyorlardır?" Baba ve Leo. Oğlumun kafasında ikisi de aynı kefedeydi.

Ağzımı açarsam gözyaşlarımı tutamayacaktım. Annem anladığı için benim yerime cevapladı. Annemin en becerikli olduğu yanlarından biriydi. Bir konuyu yeni bir yöne götürecek kelimelerle doldurma yeteneği. Çocukken dişimi çektirirken dişçinin arkasındaki sandalyede oturan annemin geçen hafta kiliseye giderken karşılaştığı bir horozu anlattığını hatırlıyordum.

"Şey," diye söze başladı. "Muhtemelen baban Asya'da, eski bir Budist tapınağında Noel'i kutluyordur. Pilav yiyip arkadaşlarını eggnog'un iğrenç olmadığına ikna etmeye çalışıyordur ama bence iğrenç." Arthur'a tebessüm etti ve kalbimin acısı biraz dindi.

"Leo için de söyle hadi. O nerededir mesela?" dedi Bernadette.

*Eggnog özellikle ABD ve Kanada'da Noel zamanında tüketilen yumurta liköründen yapılan bir içkidir. (ç.n.)

“Ah, zavallı Leo, Noel’i Meksika’da kutluyor. Hatta tam olarak Cabo San Lucas’ta. Gitar çalmayı bilmediği için her şeyi ona taşıttıran gezgin bir mariachi* grubuna katılmış. Dikkat etmezse baştan aşağı yanacak güneşten.”

Arthur da gülünce rahatladım. Bu oyunu orada olmayan tüm akrabalar ve arkadaşlar için uyarladık. Penny Noel yemeği yarın ailesiyle birlikte için şehirden gelecekti. Annem bize bu gece Rick’le McDonald’s’ta Big Mac’leri midelerine indirdiklerini söyledi.

Penny’yi McDonalds’ta düşünmek hepimizi kahkahalara boğmuştu. Aslında, ikinci bir şişe şarabı açarken, McDonald’s’taki Penny’nin Noel’imizi kurtardığını düşündüm. Anneme minnettar olduğumu göstererek gülümsedim ve ikimize de birer kadeh daha doldurdum.

Noel Baba, Arthur’a iki yıldır istediği yeni bisikleti getirdi. Kutu içinde ya da tamamen monte edilmiş olarak fazladan elli dolara satılıyordu. Biraz savurganlık yaptım. Bernadette’in istediği ve bir araya getirmesi için binlerce küçük parçadan oluşan bebek evi de gelmişti. Çocuklarım yattıktan sonra annem ve babamla kış bahçesine geçtik.

“İkisinden de haber yok mu?” diye sordu babam.

“Gerçekten korkutucu biri olmalıyım,” dedim.

“Leo’yu tanıımıyordum elbette ama Ben pisliğin tekiydi.”

Kadehimi kaldırdım. “Ağzına sağlık.”

Oturup ağaca baktık. Annem, öğle yemeğinden sonra dışarıda oynayabilmeleri için çocuklara kar pantolonu ve çizme getirmesini hatırlatmak için Penny’ye iki kez mesaj attı. Fark etmediğimizi sanıyordu ama onları her gördüğünde biraz olsun gevşetmeyi, o mükemmel kolalı gömleklerini biraz olsun kırıştırmayı kendine görev edinmişti. Annem, çocukların her gün banyo için olabildiğince kirlenmesi gerektiğine inanırdı.

* Geleneksel sokak müziği yapan Meksika’ya özgü küçük müzik grubu. (ç.n.)

Annemle babama olan sevgim, birini bu kadar sevmek beni şaşırtıyordu.

Sanırım hafif çakırkeyif olmuşum çünkü onlara cevap vermek yerine telefonumu çıkardım. “Size bir şey gösterebilir miyim millet?”

Hepimiz telefonuma bakabilelim diye koltukta onların arasına sıkıştım. “Leo geçen ay bana mesaj attı.” Sohbeti açtım. Keşke Mayıs ayından kalan *seni seviyorum, seni özledim* mesajlarını görmek zorunda olmasalardı diye düşündüm. Cevap bekleyen *Hey* mesajımdan bahsetmiyordum bile.

Annem derin bir nefes aldı. “Onu seviyor muydun? Ve o da seni seviyordu?”

“Galiba,” dedim ve konuşmayı okumaya devam ettim. *Gündoğumu*’nu ilişkimizden yola çıkarak yazdığımı anlattım. Konuşmayı tekrar okumamı istediler.

İkisinin arasında kendimi rahatsız hissetmeye başlayınca sandalyeme döndüm. Hayatımı yakın mercek altına almışlardı şu an ve aklımı okuyabildiklerinden emindim. Babam ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş pencereden dışarı, çay evine bakıyordu. “Bir şeyler eksik.”

“Evet,” diye onayladı annem.

“Bir erkeği yanımda tutma yeteneğim mi?” diye sordum.

“Ne olduğunu bilmiyorum ama yerinde olsam bunu anlamak için kendimi deliye döndürmezdim,” dedi ki artık çok geçti. “Ama burada eksik bir parça var. Keşke ne olduğunu söyleyecek cesareti olsaydı.”

Hepimiz sessizdik. “Filmde oynamayacak değil mi?” diye sordu annem.

“Hayır, geri çevirdi. Peter Harper’ı seçtiler.”

Annem ellerini çırpı. “Peter Harper! Hayatım, onunla da bir şeyler yaşamalısın!”

“Marilyn, gerçekten pes,” dedi babam.

20. Bölüm

Ocak ayındaydık ve güneşin doğuşunu izlerken telefonum çaldı. Üzerimde bir palto, yün bir şapka vardı ve pijamalarımın üstüne iki kat kazak giymiştim. Ocak ayındaki gün diğer aylara göre daha alçaktan doğardı, daha sakın de olsa yine de güzel bir gösteriydi.

“Lanet olsun,” dedi Jackie. “Sen hâlâ oturuyor musun?”

“Ne diyorsun?”

“Çay Evi dört dalda Oscar’a aday gösterildi. En İyi Özgün Senaryo dahil.”

Konuşamadım.

“İşte bu sensin. Bir Akademi Ödülü’ne aday gösterildin.”

“Peki ya Leo?”

“En İyi Erkek Oyuncu dalında aday gösterildi. Naomi’yi es geçmişler. Martin de aday gösterilmiş. Bir de En İyi Film Müziği dalında aday gösterilmişler ki dürüst olmam gerekirse müziği hatırlamıyorum bile.”

“Vay be.”

“Evet, bu bizim için gerçekten çok büyük bir olay Nora. Çok büyük. Yazmaya başlasan iyi edersin.”

“Seni sonra arayabilir miyim?” diye sordum ve hemen kapattım.

Güneş doğuyordu ve bunu kaçırmak istemiyordum. Aynı gündeğümü şimdi farklıydı çünkü Oscar’a aday gösterilmiştim.

Kendimi Leo’ya mesaj atarken buldum.

Ben: *Tebrikler.*

Anında yanıt geldi.

Leo: *Sana da. Güneş doğdu mu?*

Ben: *Doğmak üzere.*

Leo: *Fotoğraf yollar mısın?*

Yolladım.

Leo: *Bu da ne böyle?*

Ben: *Ocak güneşi. L.A’de yok mu?*

Leo: *Şu an New York’tayım.*

Ne kadar yakın olduğunu öğrenince kalakaldım. Bir süredir onu ne zaman düşünsem Los Angeles’ta hayal ediyordum. Ara sıra hayal ettiğimi itiraf etmem gerekiyorsa tabii. Aramızda sadece doksan dakika uzaklık olabileceği aklıma gelmemiştir.

Gelmek ister misin? diye yazmak istedim ama yapamadım.

Sanırım konuşmamız bitmişti çünkü New York’ta olmasına yatacak bir şey bulamadım. Derken konuşma baloncuğu gördüm.

Leo: *Peki sen neler yapıyorsun?*

Bu sorunun bir sürü cevabı vardı. Annelik? Kar kürüyorum? Köfte yapıyorum? Seni düşünmemeye çalışıyorum?

Ben: *Çoğu zaman para karşılığında acı satıyorum, dedim en sonunda.*

Leo: *Ha. Sanırım bir komisyon borçlusun.*

Ben: *Mutfağımı yeniden dekore ettim.*

Leo: *Yaa.*

Ben: *Bana para göndermen çok kabaydı, umarım geri verdiğimi biliyorsundur.*

Bu nereden çıkmıştı bilmiyordum ama belli ki içimden atmam gerekiyordu.

Leo: *Sadece kiracıymışım gibi göstermeye çalışıyordum.*

Ben: *Sevgilimdin.*

Leo: *Ciddiyim. Seni koruduğumu sanıyordum.*

Ben: *Gitmem gerek. Çocuklara haberi vereceğim için heyecanlıyım.*

Leo: *Tamam, sanırım orada görüşürüz.*

Ben: *Nerede?*

Leo: *Oscar töreninde, Nora.*

Çocuklarımı uyandırmam lazımdı. Bugün pazartesiydi ve verandada çok uzun kalmıştım. Önce Leo'ya, sonra annelere, Penny'ye ve Kate'e mesaj attım. Kate beni kutlamak için öğle yemeğine götürecekti. Ayrıca mantık çerçevesinde son mesajlaşmayı değerlendirecektik.

Bernadette haberi verdiğimde çılgık attı. Gerçek, tiz bir küçük kız çılgılığı gibiydi. Arthur bana kocaman sarıldı.

"Anne bugünün geleceğini biliyordum. Yapabileceğini biliyordum."

"Seni açık eflatun içinde görüyorum," dedi Bernadette. "Ama biraz spreyle bronzluk ve biraz röfleyle."

“Beni senarist Barbie mi yapmaya çalışıyorsun?”

Kutlama kreplerinden sonra çocukları okula bıraktım ve sonra kutlama koşusuna çıktım. Kate ile kafede buluştum. İki kadeh şampanya ile beni bekliyordu. “Kızım bunaya inanamıyorum.”

“Ben de.” Güldük ve kadeh kaldırdık.

“Peki ne dedi?”

Sohbeti açıp telefonu uzattım.

“Seni neyden ‘koruyor’muş?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim Cobb salatamı yerken. “Beni insanların birlikte olduğumuzu öğrenmesinden mi koruyor? Tanrı aşkına, bunun hakkında bir film yazdım. Neden umursayayım ki?”

“Ben olsam herkese söyledim,” dedi Kate.

“Neye heyecanlansam bilemiyorum kariyerimin en heyecanlı anına mı yoksa onu göreceğime mi.”

“Ben olsam onu görmek ağır basardı,” dedi Kate karidesini çatallarken. “Yine de geçen seferki gibi kendini kaybetmemen için kendini hazırla lütfen.”

“Bu seferki farklı gibi. İkisini son gördüğümde bana üzüleceklerinden korkmuştum. Halbuki şimdi, bana neredeyse sinirli olması kendimi havallı hissettiriyor.”

“Belki de onu gerçekten terk etmişsindir ama hatırlamıyordur.”

“Düşüncesi hoşuma gitse de böyle olmadı,” dedim.

Arabaya geri döndüğümde, Weezie’den tamamı büyük harflerden oluşan bir mesaj aldım. Özetle, benim için gerçekten mutluydu ve henüz bir elbise aramaya başlamadıysam, programın gerisinde kalmışım demektir.

Kara kara yanımda törene kiminle gideceğimi düşünüyordum. Yalnız gitmek de basit bir tercihti tabii. Ama ya kazanırsam ve o sırada yanımda tanımadığım insanlar olursa? Kime

sarılacaktım? Tabii ki kazanmayacaktım ama yine de hazırlıklı olmak lazımdı. Ömrüm boyunca bu konuşmanın hayalini kurmuştum ama hazırlık yapmayı unutmuştum. Oscar alırsam yalnızca otuz saniyem olacağı söylenmişti ki bu benim konuşmamdan yirmi beş saniye daha fazla demekti. Kâğıda bakmak için üç cümle ezberlemeye karar verdim. Dünyada en çok minnettar oldukları altı kişiye teşekkür eden ve isimlerini hatırlamak için bir dizi karta bakmak zorunda kalan oyunculara hep hayret etmiştim.

Jackie'yi aradım ve kimi getireceğim konusundaki endişelerimi paylaştım. O da Martin'i aradı. Anlaşılan bu da onun ilk Oscar macerasıydı. Martin ile Candy ayrılmışlardı, bana onunla gidebileceğimi söyledi. Koltukları dışardan getirdiğimiz konuklarla doldurmamanın film için daha iyi olacağını düşünüyordu. "Leo ve Naomi de beraber geleceklermiş," dedi Jackie telefonu kapatırken.

Tabii ki.

Annemler de törene gelmek istedi ki bu işleri biraz karmaşıktırmıştı. Yine de böylesine heyecanlı olduklarını görmek beni mutlu etmişti. Martin onlara bilet ve *Vanity Fair* partisi için davetiye bulabileceğini söyledi. Penny bize Bergdorf Goodman'da elbise denemek için bir randevu ayarladı. Babamsa kendine yeni bir smokin aldı. Tüm bunlar bana sanki evleniyordum gibi hissettirdi. Ben'le olan gerçek düğünümü hatırlamakla Leo'yla evlenmek için uçağa bindiğimi hayal etmek arasında gidip gelirken kafamdan bu düşünceleri silmeye çalıştım.

Bergdorf Goodman'de bizimle ilgilenen kadının adı Olympia'ydı. Bana, anneme ve Penny'ye bir giyinme odasına kadar eşlik ettikten sonra bize şampanya ikram etti. Bernadette okuldaydı ve muhtemelen bunu kaçırdığı için hâlâ kızgındı. Olympia, annemin gösterişli ve rengârenk tarzını anlamadan önce ona dört tane siyah elbise getirdi.

“Neredeyse yetmiş yaşındayım,” dedi annem ona, “ve Kaliforniya’ya hiç gitmedim bile. Bu hayatımın en büyük anı. Sarı olmak istiyorum. Bir limon ağacı gibi.”

Penny ile birbirimize gülümsedik çünkü annem çok tatlıydı. Pantone yılın rengi hakkında ne diyor bilmiyordum ama belli bir yaştaki kadınlar için geniş bir sarı skalası olmadığı kesindi.

Olympia çok heyecanlanmıştı. “Oley! Ben de sıkıcı biri olabileceğinden endişelenmiştim. Hemen döneceğim. Peki ya sen Nora?”

“Kızım eflatun giymemi istiyor ama önerilere açığım,” dedim. Olympia ellerini çırpı.

O gidince Penny bana, “Biliyorum, elbise konusunu abartıyorum. Sadece Leo’nun sana bakmasını ve pişmanlıktan ölmesini istiyorum. Oturup ağlamasını istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?”

“Galiba,” dedim.

“Seni hayallerinin de ötesinde daracık altın rengi bir elbise içinde hayal ediyorum ve seni görünce ağzı açık kalıyor. Bu sırada bakışlarını kameralar yakalıyor.”

Annem kahkaha atıyordu. “Penny, nasıl oldu da aşk hikâyeleri yazan sen olmadın,” dedi.

“Bunu zaman zaman ben de düşünüyorum,” dedim. Ki bu tüm zamanların en eksik beyanıydı. “Ve Naomi ile kendimi bir güzellik yarışmasına sokmak isteyeceğim en son şey. Ayrıca sadece güzel göründüğüm için Leo’nun bana tekrar âşık olacağına inanmıyorum. O öyle biri değil ve öyle olsaydı da onu istemezdim. Acı gerçek, işte orada duruyor. Sadece kendim gibi görünmek ve her şeyin tadını çıkarmak için rahat hissetmek istiyorum.”

Penny iç çekti. “İyi. Kendin gibi görünebilirsin ama yine de birkaç dokunuş yapacağız.”

Annem sonunda uzun, kolları fırfırlı, kanarya sarısı şifon bir elbiseyle geldi. Eski Hollywood yıldızlarına benzemişti. Ciddi anlamda göz alıcıydı. Annemi bu elbiseyle görünce haberi ilk aldığım zamandan daha fazla heyecanlanmıştım.

Şanslıydım, eflatun rengi elbiseleri vardı ve elbiseye bayılmışım. Köprücük kemiklerimi gösteren (sana gelsin Leo) geniş, yuvarlak bir yakası vardı ve yere kadar uzanıyordu. Üzerime tam oturmuştu ve tamamen rahattı. Elbiseyi giyince annem, “İşte bu. İçinde kendini rahat hissetmene sevindim.”

Törenden bir hafta önce köfte yerken, Bernadette’in aklında milyonlarca soru vardı. Çoğunu zaten cevaplamıştım. Atıştır-malıklar olacak mıydı? Ya üşürsem? Törenden sonraki kutla-maya beni kim götürecekti? Ayakkabılarımla merdivenden çık-ma provası yapmış mıydım?

Arthur sessizdi. “Bu konu senin endişelendiriyor mu Art-hur? Zaten kazanacağımı düşünmüyorum. Bence sadece giyi-nip televizyonda gözükme bile eğlenceli.”

“Leo yanında birini getirecek mi?” diye sordu.

“Rol arkadaşı Naomi Sanchez ile birlikte olacak.” Bunu ne-den böyle söylediğimden emin değildim. Sanki Arthur onun kız arkadaşı olduğunu öğrenirse üzülecekmiş gibi.

“İddiaya girerim seninle geçirdiği zamanı onunla geçirdi-ğinden daha çok sevmiştir.”

Bernadette ile şaşkınlıkla ona baktık. Bu konu hakkında ar-tık öyle çok fazla konuşmuyorduk ama sanki bir süredir bunun üzerine kafa yormuş gibiydi. “Yani, kim sevmez ki?” diyerek güldüm ve karşılığında gülümseme ile ödüllendirildim.

“Zavallı Naomi,” diye dalga geçti Bernadette.

“Gerçekten yardıma ihtiyacı var,” dedim.

21. Bölüm

Şubatın sonuna gelmiştik ve sabah Beverley Hills Otel’de uyanmıştım. Çünkü Oscar’a aday gösterildim, diye hatırlattım kendime. Güneşin doğuşunu görebilir miyim diye balkona çıktım ama göremedim. Los Angeles daha çok günbatımı odaklı diye düşündüm. Kendime bir fincan kahve yapıp ağaçların tepelerine baktım.

Mutluyum, diye düşündüm. Ne zaman minnettar olduğum şeyleri düşünsem, sağlığım, çocuklarım ve gündeğümü listenin başında gelirdi. Evimi de katarsak gerçekten şikâyet edecek hiçbir şeyim yoktu. Ben boktan aşk filmleri yazdığım için beni küçümserken bile işimi seviyordum. Yani, birinin para kazanması gerekiyordu. Sonuçta Stop n’ Save’e girip büyük fikirleri tavukla takas edemezsiniz.

Ama bu. Özünde benim gerçeğim olan ya da en azından gerçeğimle ilgili duygularımı temsil eden, bir senaryo yazmak. Filme çekilmesi ve beğenilmesi. Her zaman kontrollü olan benim için bile çok fazlaydı. Ya insanlar *Gündeğümü*’nu severse? Ya yeni normalim buysa? İnsanlara kalbimi açmak ve alkışları toplamak?

Kalbime gelince, sorun değildi. Sana göre olmayan şeyleri ne zaman bırakacağını bilmekle ilgili o alıntıyı milyonlarca kez okumuştum. Leo bana göre değildi. Yani, bir ona bakın bir bana bakın. Bir şeyler yaşadık ve mükemmeldi. Bunu öylece bırakamaz mıydım? Beynimim o kısmını mühürleyip sonsuza dek korumak gibi mesela? Belki de her şey bir rüyaydı zaten. İşin doğrusu, çarşafı şu an Kate'in misafir odasındaki yatakta olmasaydı, her şeyi uydurduğumu düşünebilirdim.

Beverly Hills'in binaları arasında koşuya çıktım ve öğle yemeği için In-N-Out Burger'da annemlerle buluştum. Bu gece midemde gerçek bir yemek olsun istiyordum, güçlü hissetmek istiyordum. Yüzümdeki yağı peçeteyle silerken babam, "Umarım iyilik perin destek getiriyordur," diye şaka yaptı. En rahat kot pantolonumu ve yıkanmaktan hafif solmuş sweatshirt giymiştim.

"Charlie!" diye hafifçe azarladı annem sırtarak.

"Sence Leo'yla tanışma şansım var mı?" diye sordu babam.

"Olabilir ama olur da tanışırsanız lütfen ona herhangi biriymiş gibi davran. Sanki olanlar hiç yaşanmamış gibi. Soru sormak yok. İma yok."

"Pekâlâ sorularım var. Aptal herif."

Bu gerçekten ön göremediğim bir durumdu. "Baba, hepimiz Leo sanki büyük gecemi kutlamak için gelmiş bir adammış gibi davranalım. Ona kızgın değiliz. Varlığı bizi alakadar etmiyor. Biz hayatına devam eden mutlu, sıradan insanlarız sadece."

"Ben oyuncu değilim, tatlım."

Makyaj ekibi odama geldi ve saçlarımın uçlarını kıverdiler. Sanki saçımı yaptırmamışım, sadece güzel saçları olan biriymişim gibi görünmemi sağladılar. Onlardan istediğim tam da buydu.

Birisi elinde bronzlaştırıcı spreyle geldi. “Beni Weezie gönderdi,” dedi. Ona bahşiş verdim ve geri gönderdim. Maalesef benim ten rengim buydu. Makyöze çok makyaj sevmediğimi, hafif yapmasını söyledim.

“Hepsi böyle söyler,” dedi.

“Ben ciddiym ama.”

Gözlerini devirdi. “Kamerada bir ceset gibi görünmemek için gerçek hayatta ucuz bir striptizci gibi görünmelisin. Bana güvenebilir misin?”

Hayır, hiç de. “Tabii,” dedim.

Elbisem banyo kapısının arkasında asılıydı. Elbisemi sevmiştim. Bernadette’i memnun etmek ve fazla abartılı görünmemek için eflatun istemiştim. Elbise ben buradayım diye bağırmayacak kadar sade ama kendi çapımda güzel olduğumu hissettiriyordu. Ayakkabılarım, Sindirella gibi terk ettiğim film galasında giydiğim aynı zarif gümüş ayakkabılardı.

Makyaj bittiğinde kendimi hazır hissediyordum. Martin beni alacaktı ve tek yapmam gereken lobiye gitmekti. Burası benim dünyam değildi. Bu şeyin büyüklüğünden kolayca kurulabilirdim ama kendi kendime, “Aday gösterildim” diye tekrarlayıp durdum. Bir partiye davet edilmiş falan değildim, parti benim için veriliyordu.

Martin binmeme yardım etmek için limuzinden indi. “Kimler kozasından çıkmış bir bakın.”

“Ben,” dedim ve yanağından öptüm. Yerleşip elbisemi birkaç kez düzelttiğimde, “Bu gece nasıl olacak sence?” diye sordum.

“Cidden hiçbir fikrim yok. *Savaş ve Kız Kardeşler* bizi geçebilir. Ya da geçemez. Yine de herhangi birimizin kazanması bile bir kazanç. Daima Akademi Ödüllü film *Çay Evi* olarak anılacağız. O sıkıcı müzikle ödül kazansak bile.”

Camdan dışarı baktım.

“Ona âşık mıydın?”

“Evet,” dedim bir süre sonra. Gülümsedim. “Artık iyiyim.”

Bir süre sessiz kaldık. “Naomi biliyor mu?” diye sordum.

“Bence bilmiyor. Eninde sonunda *Gündoğumu*’nu izleyecek ve anlayacak.” Bunu nasıl düşünememiştim? Bu Leo ve onun arasında bir soruna neden olur muydu? Gerçekten umursamadığıma, bunu hak ettiğine karar verdim. En azından rol için seçilmemişti. Hayatımın büyük aşk hikâyesinin başrolünde onu izlemek zorunda kalmadığım için şükreliyordum.

İşte gelmiştik. Martin bunun benim daha çok gerdiğini biliyordu. Elimi tuttu. “Önce dışarı çıkacağım, sonra inmen için sana yardım edeceğim. İnsanlar fotoğraf çekecek, bu yüzden omuzların geride ve hafif bir Mona Lisa gülümsemesiyle olabildiğince iyi görünmeye çalış. Gerçekten gülümsersen ertesi gün gazetelerde Joker gibi fotoğrafların çıkar.” Maalesef, bu beni gerçekten güldürmüştü. Kendimi tutmaya çalıştım.

Kırmızı halıda yürümek tam olarak beklendiği gibiydi. Son otuz beş Oscar törenini televizyonda izlemiştim ve gördüklerim pek şaşırtıcı değildi. Hayranlar Martin’in kim olduğunu biliyor gibi görünüyordu. Sanırım beni sevgilisi falan sanmışlardı. Joan Rivers’in yerine gelen kişiyle konuşmak için insanlar birikmişti. Giydiğim kıyafetin tasarımcısını hatırlamıyordum ve umarım sormazlar diye dua ettim.

Dirseğimde bir el hissettiğimde o olduğunu anladım. Yüksek topuklu tercih ettiğim ve köprücük kemiklerim gözüktüğü için memnundum.

“Merhaba,” demeyi başardım.

“Güzel görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkürler. Biraz süslendim işte.” Elbiseyi, saçımı ve minik el çantasını gösterdim. Bu anın gerginliğini yumuşatacak herhangi bir şey iş görürdü çünkü biraz daha göz teması kurarsak ağlamaya başlayacaktım.

Martin yanıma geldi, koruyucu bir tavırla, “Böyle bir törene şimdiye kadar getirdiğim en güzel randevu, haksız mıyım, Leo?”

“Dikkatli ol,” dedi Martin’e. “Kalbini kırar.”

Aniden öfkenin ne demek olduğunu anladım. Etrafı ateşe verme, insanların suratlarını demir muştalarla parçalama isteğini anladım. Yumruklarımı sıkıp öfkemi çıkarmak için doğru sözcükleri ararken Naomi’nin gelmesiyle dikkatim dağıldı. Beyaz ipek elbisesi içinde ruhani bir varlık gibiydi. İç çamaşırı giyip giymediğini düşündüm. Öğle yemeğinde hamburger yemediğinden yüzde yüz emindim.

“Nora!” Yanaklarıma değmeden havadan öptü. Samimiyetsizliğinden değil ki öyle olduğunu düşünmüyordum, makyajı ağır olduğu içindi.

“Gerçekten büyüleyici görünüyorsun,” dedim ona. Ahlak ve etik değerlerime geri dönmüştüm. Hem dürüst olmak gerekirse başka ne söyleyebilirdim ki? Kadın parlıyordu.

“O zaman bu gece için iyi şanslar,” dedi Martin’le bana, Leo’nun kolunu tutarak. “Hepimize iyi şanslar, sanırım.”

E! Channel’den gelen bir asistan küçük bir röportaj için Leo ve Naomi’ye yaklaştı. Leo ona tüm dikkatini verirken o meşhur bakışıyla baktı kıza. Kız kıpkırmızı kesildi ve üç kat daha hızlı konuşmaya başladı. “Tamam, tamam, yani demem o ki, siz ikiniz, filmde çok iyidiniz, tamam, ııı, peki...” Leo döndü ve bana göz kırpma cesaretinde bulundu.

Senaryo ödülü başlarda verilecekti çünkü bu kategori gerçekten kimsenin umurunda değildi. Bunu hemen öğrenip gecenin kalanında bu kadar gergin olmayacağım için rahatladım. Kazanmak ve sahneye çıkmak zorunda olmak konusunda gergin değildim. Aday olmak bile yeterliydi benim için. Sadece adayların adı okunurken ekranda adayların yüzlerini gösterdikleri ve ardından kazanan okunurken tekrar gösterdikleri kısım beni endişelendiriyordu. Yüz ifademın nasıl olması konusunda hâlâ kararsızdım. Mona Lisa gülümsemesi? Glee'? Kazanan olarak Barry Sterns'ün adını söylediklerinde (ben onu seçerdim), onaylayarak başımı sallayıp alkışlasam? Meryl Streep tam olarak böyle yapardı diye düşündüm. Başınla onayla ve alkışla. Zarif bir tavır.

Martin ile koridor tarafında ikinci sıradaydık. Cehennemin bugünkü bölümünde Leo ve Naomi direkt karşımızdaydı. Birlikte çok uyumlu görünüyorlardı. Dünyadaki tüm düğün pastası süslerinin modelleri olmaları gerekiyormuş gibiydi. İlişkinin o rahat sessizliği içinde olmalıydı çünkü konuşmuyorlardı.

Gündoğumu'nda oynayan Peter Harper kategorinin kazananını açıklayacaktı. Temsilcileri bu yıl vizyona girecek filmin tanıtımı için göz önünde olmasını sağlıyorlardı. Bir 2. Dünya Savaşı filmi olan son filmi *Şarapnel*'le dikkatleri epey bir üzerine çekmiş ve bir mayo modeliyle sevgili olmuştu.

Sahneye smokinle çıktı. Senaryonun önemi hakkında bir şeyler söyledi. Resmen suyun altında gibi hissediyordum ve gerçekten hiçbir şey duyamıyordum. "Adaylar," diye söze başladı. Martin beni çimdikledi, basbayağı çimdiklemişti. Ona döndüm ve yüzünde minnetle taklit ettiğim en iyi Mona Lisa gülümsemesini gördüm. Nefes aldım.

* *Glee* 2009-2015 yıllarında yayınlanan gençlere yönelik Amerikan müzikal drama dizisi. (ç.n.)

“Ve Oscar... *Çay Evi* ile Nora Hamilton’ın.” Adımı duymamla Mona Lisa gülümsememin yok olması bir oldu. Bernadette gibi gülümseyerek ışıldıyordum. Penny’nin evinde çocuklarımın koltukta zıpladığını hayal edebiliyordum.

Martin bana sarıldı. Kulağıma, “Artık ayağa kalkmalısın,” diye fısıldayınca kalktım. Bu kısım televizyonda izlerken hayal ettiğim gibi değildi. Her ne kadar elbisemin önünü kaldırarak ve çok yavaş yürüyerek adımlarımı yönetebilsem de basamaklar tehlikeliydi. Peter Harper hayal ettiğimden en az yedi santim daha kısaydı. Ödülü uzatırken yanağımdan öptü. Dedikleri gibi ağırdı.

Sahneye çıktığımda salonda tahminimden çok daha fazla insan olduğunu fark ettim. Otuz saniye geri sayımım başlamıştı ve ben üç cümlemi unutmuştum bile. Leo ön sıradan bana gülümsedi, gerçek gülümsemesiydi. Bunun şaşkınlığı beni kendime getirdi.

Doğaçlama takıldım. “Bu hikâyeyi sizlerle paylaşma fırsatı bulduğum için gerçekten minnettarım. Ve bu kadar yetenekli insanlar tarafından kucaklandığı, önemsendiği ve sahnelendiği için çok daha minnettarım. Doğrularınızı gösterebilmek, sesinizin duyulduğunu bilmek harika bir his. Hepinize teşekkür ederim.”

Peter Harper kolunu belime dolamış beni sahne arkasına götürdü. Martin’e teşekkür etmemiş, çocuklarıma seslenmemiştim. Hatta Akademi’den bile bahsetmemiştim. Şimdi insanlar neden eline kart alıp çıkıyor anlamıştım.

Reklam arasında yerime döndüm. Naomi bana sarılıp tebriklerini sıraladı. Leo, “Biliyordum,” dedi içten gülümsemesiyle.

“Kes şunu,” dedim çok hızlı bir şekilde.

Orkestra çalmaya başlayınca sahnede dans gösterisi başladı. Ufak çantamdaki telefonum yağın bildirimlerle titriyordu

ve bu muhteşem heykelin ağırlığını kucağımda hissedebiliyordum. Leo'nun Naomi'ye onu gülümseten bir şeyler fısıldadığını gördüm. Hayat böyleydi işte, acı yanları da vardı tatlı yanları da.

Martin de kendi kategorisinde kazandı ve böyle içten bir senaryo için bana teşekkür etti. En İyi Erkek Oyuncu Ödülü'nü Leo kazandı ve, "Ben de senaryo için ve çay evinde fazladan kalmama fırsat tanıdığı için Nora Hamilton'a teşekkür etmek isterim," dedi. Konuşması beni ağlatmıştı ve beni görebildiğini biliyordum. Çantamda mendil aradım. Gururumdan değil, makyajımı bozmamak için. *İyi ki kaldın, demek istedim. İçeride uyumana bile izin verebilirim.*

Tören bittiğinde fotoğraf çekimi için bir araya geldik. Martin, Leo ve beni, Oscar logosunun önünde ödüllerimizle beraber çekmek istediler. "Biraz daha yaklaşabilir misiniz, Bay Vance?" diye sordu fotoğrafçı. "Hatta şöyle kolunuzu atar mısınız?"

Kolunu omuzlarım yerine belime doladı ve beni kendine çekti. Şaşırdım ve bakmak için ona döndüm. Kamera yanıp söndü. Bence tüm basında yer alacak fotoğraf buydu. Balo kralıymış gibi Leo'ya baktığım kare.

22. Bölüm

Vanity Fair partisinde etrafta gezinip durdum. Elimdeki Oscar, “Konuş benimle! İlgilen benimle,” diye bağıırıyordu. Yıllardır izlediğim yönetmenler, yapımcılar ve oyuncularla tanıştım. Oscar’ım elden ele dolaşırken şampanya içip önümden geçen tepsilerden bir şeyler atıştırdım. Üzerine adım kazınmıştı, bu yüzden herhalde eninde sonunda bana geri döner diye düşündüm. Yine de her ihtimale karşı gözlerim üzerindeydi.

Etrafta Leo’yu göremedim, onu aradığım falan da yoktu. Ya da daha doğrusu, aslında onu ararken insanlara annemleri aradığımı söylüyordum. Martin’le gezinip beni tanıştırmak istediği kişilerle sohbet ettim. Bu kadar rahat hissedeceğimi hayal etmek bile zordu eskiden, kazanmak beni cesaretlendirmişti. İnsanlar beni tebrik ederken ve şampanyamı yudumlarken, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyebilecek hiçbir neden yoktu. “Merhaba. Teşekkür ederim. Tanıştığımıza memnun oldum.” Güzel bir geceydi. Bu geceyi sevmiştim.

Martin, reşit görünmeyen Cayla adında biriyle tanışmamı istedi. “İşte burada,” dedi bana, “bir sonraki büyük yıldızım.” Cayla kıkırdadı ve ben de uzaklaşmak için bir nedenim olsun diye içkimi bitirdim.

Aklım bana oyunlar oynamaya başladığında barda bekliyordum. Acaba kaç bardak şampanya içmiştim? Leo yanımda duruyordu. “Sen Nora olmalısın,” dedi, ki bu hiç mantıklı değildi. Boyu daha uzun, saçları daha kısaydı. “Ben Luke Vance. Kardeşiyim.”

“Bir an gerçekten sarhoş oldum sandım,” dedim çünkü belli ki filtrelerim çalışmıyordu. “Yani gerçekten birbirinize çok benziyorsunuz. Vay canına.” Elini sıktım.

“Tebrik ederim,” dedi. “Bu gece cidden yıktınız ortalığı. Sizi en arka sıralardan alkışladık.”

“Teşekkürler. Hâlâ inanamıyorum.” Luke’un daha normal bir havası vardı, bu gerçekten rahatlatıcıydı. Sanki normal marketlere giden birisiymiş gibi. Leo kadar yakışıklıydı ama kimsenin bunu fark etmesini beklemiyor gibiydi. Leo gibi beni dinlerken tüm dikkati benim üzerimde dinliyordu. Bu acı vericiydi. Bu ebeveynlerinden öğrendikleri bir şey miydi acaba merak ettim.

“Annen için üzgünüm,” dedim.

Afalladı. İçkimi bitirmemeye karar verdim. “Teşekkür ederim. Leo bundan hiç bahsetmez. Sanırım sana anlatmasına şaşırmamalıyım.”

Güzel, koyu renk saçlı bir kadın koşarak yanımıza geldi ve Luke’un koluna girdi. “Ah, bunu kaçırmak istemiyorum. Ben Jenn. Seninle tanışmak için ölüyordum.” Öylesine içtendi ki, sanki barbekü ortamındaydık. Onu gördüğüm an sevmiştim.

Herkes gibi beni tebrik etti. Yine herkes gibi elbisemi beğendiğini söyledi. Ve sonra, “Onu gerçekten etkiledin. Luke’la bunun olacağını hiç düşünmemiştik. Yeni yetme oyuncular her yıl gelip geçiyordu ama onu ciddi anlamda etkileyen gerçek bir kadın –hatta bir anne– oldu.” O bunları söylerken Luke sanki yolda konuştukları şey buymuş gibi başıyla onayladı. Ve ayrıca sanki bu dünyadaki en üzücü şey değil de eğlenceli bir gerçekmiş gibiydi.

Yaşlı bir adam bana gülümsemeden önce Jenn'e bir margarita uzattı. "Ah, işte buradaymış. Ben babalarıyım, William Vance. Bence harika bir filmdi, tebrikler." Leo'nun babasına baktığımda kalbim bir an çok acıdı. Leo'nun gelecekteki haline bakıyormuş gibiydim ve birlikte yaşlanmayacağımızı haykırıyordu bu yüzüme. Babasını da görünce geçmişi ve ailesi kafamda daha da canlandı. Bir anlığına kafamda bu kadar canlıyken yaptıklarının hesabını sormak istedim.

"Hepiniz çok yakışıklısınız," derken buldum kendimi el sıkışırken.

William kahkaha attı. "Şey, teşekkür ederim. Luke ve ben sadece hobi olarak yakışıklıyız. Bundan yalnız Leo geçimini sağlıyor." Luke ve Jenn gülünce ben de güldüm. Şimdiye kadar tanıdığım insanlar arasında iletişim kurması en kolay olan ailelerdendiler. Leo'nun en iyi özellikleri gibi samimi ve açık sözlüydüler. Ve Leo'nun bakımevini kaldırabileceğini düşünmüyorlardı.

Leo geldi ve hepsine sarıldı. "Geldiğiniz için teşekkürler. Nora'yla tanışmışsınız."

"Anlattıklarınla örtüşüyor," dedi Luke ve Leo yüzünü buruşturdu. Apaçık rahatsız olmuştu. Burada, herkesin önünde onunla hesaplaşacağımı mı düşünüyordu gerçekten. Sanırım hesaplaşmanın bana göre olmadığını konuşmuştuk daha önce.

Birbirlerine çok benzeyen iki kardeşe bakıp onlarla dikilirken etrafımıza insanlar toplanmaya başladı. Şaşkın görünüyordum sanırım, Luke güldü ve, "Şükran Günü'nde sarhoş oldu ve bize tüm hikâyeyi anlattı," dedi.

"Öyle mi?" dedim Leo'ya bakarak. Ama o bana bakmıyordu.

"Olabilir," dedi. "Hatırlamıyorum çok."

"Şükran Günü'nde," dedim. "*Tüm hikâye nedir? Bana bunu açıklayabilir misin?*" demek istemiştım aslında.

“Leo bir şişe viski getirip hepsini bitirmişti. Hayatının performansıydı,” dedi William.

“Keşke görebilseydim,” dedim daha çok kendi duyabileceğim bir sesle.

“Yaşadığın yer anlatılanlara göre gerçekten harika,” dedi.

“Tamam, vay canına, millet burada olmanız gerçekten harika,” dedi Leo, “ama buna şimdi hiç gerek yok. Şükran Günü’nde olan Şükran Günü’nde kalır, değil mi?”

“Leo’ya market alışverişini ben öğrettim,” dedim. “Normal Yaşam Kampı’nda rehber gibiydim ve Leo oldukça iyi iş çıkardı.” Görünüşe göre bu konuşmayı sürdürmek için yeterince şampanya içmiştim.

Şimdi bana sertçe bakıyordu. “Lütfen,” dedi.

Gözümün kenarından sarı bir parıltı gördüm. Annemle babam birkaç adım ötemizde gelip gelmemek arasında kalmış bir şekilde bekliyorlardı. Dünyada bu durumu daha garip hale getirebilecek tek şey Leo’nun ailemle tanışmasıydı. Kesinlikle hayal ettiğim gibi olmadı. Babam göz teması kurup annemi de beraberinde sürükleyerek yanımıza geldi.

“Leo,” dedi elini beklediğimden daha resmi bir şekilde uzatarak. “Charlie Larson. Nora’nın babası.” “Baba” kelimesini telaffuz edişinde tehdit eden bir ton sezdim.

Leo öyle bir telaşa kapıldı ki bu durum Luke’u güldürdü. “Ah, efendim, tanıştığımıza memnun oldum. Ve siz Marilyn misiniz?” Ellerini sıkarken annemle fazla uzun süre tokalaştığını hissettim. “Tanıştığımıza çok memnun oldum. Torunlarınıza bayılıyorum.”

“Öyleymiş, duyduk,” dedi babam. Buna bir son vermem gerekiyordu.

Onları Luke, Jenn ve William ile tanıştırdım. Ve boşluğu doldurmasını dileyerek anneme baktım. Hemen lafa girdi. “Pekâlâ,

bu hayatımın en heyecanlı gecesiydi. Kızım Oscar kazandı ve ödülü harika bir şekilde aldı. Orada gerçekten çok güzel görünüyordun tatlım. Ve az önce lavabodan çıktığımda Dirk Richardson'la karşılaştım! Sanki beni bekliyormuş gibi orada öylece duruyordu. Aklıma ne geldi bilmiyorum ama 'Dirk, ben Marilyn' dedim, çünkü her filmini izledim ve onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum. Elimi tuttu ve 'Merhaba Marilyn' dedi. Düşünebiliyor musun?"

"Ve benim de şimdi gidip ona haddini bildirmem gerekiyor," diye dalga geçti babam. Birbirlerine gülerken Leo'nun bana baktığını hissedebiliyordum. Hâlâ aklımı okuyabilir diye ona bakmaya cesaret edemedim. Aşk filminin mutlu sonu annemle babamdı. Geri dönseydi annemle babam olabilirdik.

"Martin sizinle tanışmak istiyor," dedim onlara. "Genç bir kızla buradan kaçmadan önce gidip onu bulalım." Hoşça kal ve tanıştığımıza-memnun-oldum faslına geçildi. William bana sıkıca sarıldı. Annemle babamı Martin'i ya da herhangi birini bulması için uğurlarken, vedalaşmayanların sadece Leo'yla benim olduğumuzu fark ettim. Bu bizim olayımızdı galiba.

Neredeyse gece yarısıydı ve lavaboda makyajımın çoğunun aktığını görünce sevindim. Omuzlarıma dökülen tüm bu saçlardan rahatsız olmaya başlamıştım. Keşke toplayabilmek için bir kalem olsaydı diye düşündüm. Telefonumu kontrol edince ve tanıdığım herkesin bana mesaj attığını gördüm. Ben de dahil:

Çok iyi bir ilham perisi olmalıyım, bu filmi izlemeliyim!

Bu "tebrikleri" en fazla böyle olabilirdi.

"İşte buradasın," dedi Naomi tuvaletten çıkarken. "Harika hissediyor olmalısın."

“Gerçekten baya iyi hissediyorum. Kazanabileceğimi düşünmemiştim.”

“Yani, güçlü bir hikâyeydi. Bence bunu anlatarak birçok kadına yardımcı oldun.” Normal bir şey gibi rujunu yeniden sürdü. Ben de benimkini çıkardım.

“Teşekkürler.” Söylemem gereken tek şey buydu ama bu gece Leo’yu bu kadar çok gördükten sonra dilim açılmıştı. Tüm hisler yine canlanmıştı ve kalbimi yeniden mühürleyebilmek için tüm gerçekleri duymak istiyordum. “Peki sen ve Leo şimdi neler yapıyorsunuz? Los Angeles’ta mı kalıyorsunuz?”

“Sanırım Leo New York’a dönüyor ama emin de değilim. Ben Fransa’ya gideceğim, kitap okuyup lezzetli şeyler yemek için bir ay izin kullanacağım.”

Fena halde kıskanmıştım, bu tatil senaryosuna Leo çok yakışıyormuş gibi geldi. “Gelmek istemedi mi?”

“Kim?”

“Leo.”

Kahkaha patlattı. “Leo ile bırak bir aylık kaçamağı, birlikte kahve bile içemeyiz. İkimiz de sağ çıkamayız o tatilden.” Yüzüne pudra sürerken duraksadı. “Nora. Leo ile aramda bir şey olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Bana düşünmediğini söyle.”

“Yok mu?”

“Hepsi filmin tanıtımı içindi. Hakkımızda dedikodu yayıldıkça filmin de reklamı olacaktı. Hollywood 101.”

“Ya.” Köyden indim Hollywood’a anıydı şu an resmen. “Ama daha önce birlikteydiniz, değil mi?”

“Çok uzun süren bir şey değildi. Hiçbir anlamı yoktu. Bak, Leo çok çekici ama gerçekten konuşacak hiçbir şeyimiz yoktu. Çok sular aktı.”

Bizim konuşacak çok şeyimiz vardı, demek istedim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ona söyleyecek hiçbir şeyi yokken benimle günde yirmi saat konuşabiliyor ve sabah kaldığı yerden devam edebiliyordu. Kalbimden geçenler susmuyordu ve kusacakmış gibi hissediyordum şu an. Konuşacak çok şeyimiz olduğu düşüncesi, aramızda bir şeyler olduğu, onun benim için önemli biri olduğu inancını yeniden alevlendirmek istiyordu.

Hoşça kal deyip bana sarıldı. Tuvalette tek başıma, biraz fazla makyajlı yansımama bakarken, yeni bir yara aldığımı fark ettim. Naomi'yle beraber olmaması yeni bir yaraydı. Beni Naomi için bırakması, oldukça doğal gelmişti. Hangi erkek olsa onu tercih ederdi ama sırf benimle olmamak için beni terk etmesi yeniden canımı yakmıştı.

Martin'i küçük bir masada başka bir güzel genç kadınla konuşurken hafif sarhoş buldum. Diğer tarafına oturmamı işaret etti. "Gel, ikinize de yer var." Tanrım.

"Yani Leo ve Naomi birlikte değiller mi?" diye sordum, bu soruyu sormayı planlamamıştım.

"Şşş, hâlâ reklamını yapıyoruz, şşş," dedi bana. Gözleriyle Elmer Fudd' gibi bir sağa bir sola bakıyordu.

Biraz havaya ve belki bir krakere ihtiyacım vardı. Bir garson bir tepsi mantar dolması ile yanımdan geçerken peçeteme dört tane koydum. İnsanların hâlâ ortalıkta dolanıp durduğu ana mekânın dışında nefes alabileceğim terasa doğru ilerledim. Bir çeşmenin kenarına oturdum ve atıştırmalığımı gömüldüm.

Annemler otele dönmüşlerdi. Giderken Oscar'ı da yanlarına almışlardı, bu yüzden üçü için de endişelenerek zaman harcamayacaktım. Artık istediğim zaman partiden ayrılabilirdim. Duygularımı açıp sonra onları daha güvenli bir şekilde yeniden gömmem gerekiyordu ama hava güzeldi. Los Angeles için ayaz sayılıyordu sanırım ve ben önemli bir gece geçiriyordum. Bir

* Elmer Fudd, *Looney Tunes* dizisinde yer alan bir kurgusal karakter. Bugs Bunny'nin baş düşmanıdır ve onu avlamaya çalışır. (ç.n.)

film yazmış ve Oscar kazanmıştım. Bu güzel elbisenin içindeydim, çıkardığımda bir daha ne zaman giyeceğimi bilmiyordum. Biraz daha oturup tadını çıkarmak istedim.

“İyi misin?” Leo’ydu.

Ağzım mantar doluydu. Bu yüzden kirli peçetemle ağzımı kapatıp, “Elbette,” diye mırıldandım.

“Gerçekten tebrikler,” dedi. “Otursam olur mu?”

“Teşekkürler.” Başımla onayladım. Hemen yanıma oturdu ama birbirimize değecek kadar yakın değildi. Gözlerimle, sanki başka bir hayattan çok tanıdık bir şeymiş gibi aramızdaki o boşluğu izledim.

“Bu gerçekten büyük bir şey,” dedi.

“Evet. Senin için de öyle.”

“Tam olarak değil. Bıkmış gibi görünmek istemem ama ilki daha büyük olaymış gibi hissettirmişti. Ayrıca tam bir pislik gibi davrandığım için bir ödül aldığımdan o kadar heyecanlanmadım.” Telaşlandı. “Of. Özür dilerim.”

“Alınmadım. Sonuçta ben öyle yazdım.”

“Evet. Peki mutlu musun? Bir süre önce mutlu olduğunu söylemiştin.”

“Öyleyim. Çocuklarım iyi. Büyük bir şey başardım.” Sanki verebilecek daha iyi bir cevap, söyleyebilecek daha güzel bir şey bulabilecekmiş gibi bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

“Peki. Önemli olan da bu.”

Bence önemli olan bu değildi, diye düşündüm. “Önemli olan bu değil,” dedim.

“Muhtemelen değil. Yine de öyleymiş gibi geldi.”

“Kalemin var mı?” diye sordum. Paltosunun cebine uzanıp bana bir kalem uzattı. Saçlarımı topuz yapıp kalemiyle sabit-

lerken beni izlediğini hissedebiliyordum. Keşke makyajımı da yıkayabilseydim. Ona döndüm. “Böyle daha iyi,” dedim.

Gülmedi. Bir şey canını acıtmıştı ve bundan memnundum. “Bilmeni istediğim bir şey var, yaşadıklarımız başıma gelen en önemli şeydi. İyi ki yaşamışsınız hepsini,” dedi.

Aramızda geçenleri düşünürken ona baktım. Bunu duymak gerçekten güzeldi ama geçen baharda yapması gereken ayrılık konuşmasını şimdi yapıyormuş gibi geliyordu. Aklanmak istiyordu ve şaşırtıcı bir şekilde ben de aklanmasını istiyordum. Beni terk ettiği için kendini kötü hissetmesini istemiyordum. Ne var ki onun da bunu benim gibi hatırlaması hoşuma gitmişti. Belki de insanlar bir araya geliyordu, sonra yollarına devam edip o yaşadıklarını bir yere hapsediyorlardı. Belki de sahip olduğumuz şey, bir kitaba gömdüğümüz, doğum günlerimizde çıkarıp üzerine düşündüğümüz gizli bir sırdan ibaretti. Bunu düşününce gülümsedim çünkü bunu filmde çaldığıma emindim.

“Ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Sadece bir an *Yasak İlişki*”den nefret ettim.”

“Çok kötü.”

“Tüm o hasret.”

“Ve kadının yine de o berbat muşamba masayı tutması.”

İkimiz de gülüyorduk.

“Sana sarılmayacağım,” dedi.

“Tamam.”

“Sadece çok fazla olur diye düşünüyorum.”

“İşte! Kazananlar takımı?” Martin yanında üç genç kadınla terasta belirmişti.

* *Yasak İlişki* (İngilizce adı: *The Bridges of Madison County*) Robert James Waller'ın çoksatın romanından uyarlanan 1995 ABD yapımı romantik-drama filmidir. İtalyan bir ev kadını, Francesca, şehre gelen bir fotoğrafçıyla tanışıp ona âşık olur. Birlikte geçirilen dört gün Francesca'nın hayatında bir dönüm noktası olur ve başından geçenleri bir günlüğe yazar. Bu günlük daha sonra çocukları tarafından keşfedilir. (ç.n.)

Leo ayağa kalktı. Martin bizi tanıştırdı. Kızlar şimdiye kadar duyduğum en tiz seslerle konuşuyorlardı. Hatta resmen keyiften ciyaklıyorlardı. Leo onlarla konuşurken zarif halk adamı kişiliğini gösteriyordu. Elimde kirli peçeteyle hâlâ oturuyor ve on ay önce çıktığım bir adam tarafından yeni terk edilmişim gibi hissediyordum. Bu konuya değinmesi, yaşadıklarımızın önemli bir şey olduğunu kabul etmesi büyük bir nezaket göstergesi miydi? Belki. Ama bu, uzun bir süre boyunca bu konu hakkında ağzını açmamış olması düşüncesizliğini telafi ediyor muydu? Hatırladığım kadar yakın olsaydık, eğer hiçbir şey hayal ürünü değilse, direkt söyleyebilirdi. “Geri dönmeyeceğim.” Bir korkak olduğunu düşünmemiştim hiç ama işte bu noktadaydık.

Tam bu anda bitmesine karar verdim. Barışmıştık sanki. Muhtemelen artık kendini suçlu hissetmiyordu. Yaşadıklarımızın önemli olduğunu söylemişti. Muhteşem bir elbisenin içindeydim ve kalemini çalmak üzereydim. Filmin bittiğini gösteren jenerik tam bu sahnede gelebilirdi.

“Ben gidiyorum,” dedim Martin’e. Bana sarıldı ve hepimiz adına ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Limuzininle gidecektim, limuzin sonra onun için geri dönecekti.

Leo ve kızlara dönüp, sanki hepsi hayatımda eşit öneme sahipmiş gibi, “Pekâlâ, iyi geceler. Umarım hepiniz sağ salim eve varırsınız,” dedim.

Sanki bu gece ikinci kez kazanmışım gibi hissediyordum. Otelime dönüp pijamalarımı giyebilir ve yüzümü yıkayabilirsem, hayatın tüm gizemlerinin benim için tamamen netleşeceğinden emindim. Küvetten çıkıp yatağa girdiğimde saat gece

ikiydi. Yanımdaki yastığın üzerinde Oscar heykelim ve ailemin iltifatları yatıyordu.

Leo bunca zamandır Naomi ile değildi. Tek başına ya da benimle olmaktan daha iyi olduğuna karar verdiği düzinelerce başka kadınla birlikte olmuştu. Büyük bir aşk ilişkisine falan sürüklenmemişti. Sadece gitmişti. Geri gelmesi için yeterli değildim. En azından becerikli değildim. Öğrendiğim güncel hikâyeye sarılarak uyuyakaldım: (1) Leo sarhoş olmuş ve ailesine benden bahsetmişti. (2) Leo'yla konuşmak kimine göre güzel değildi. Ama benimleyken mükemmeldi. (3) Yaşananlar onun için önemliydi.

Saat onda çocuklarla FaceTime yapmak için uyandım. “Çok güzel görünüyordun anne. Ve söylediğin her şeyi beğendim.” Söylediğim hiçbir şeyi hatırlamıyordum, tekrar izlemem gerekiyordu.

“Ödülü görebilir miyim?” diye sordu Arthur. Ona yanımda yatan Oscar'ı gösterdiğimde güldü. Yüzümü inceliyordu. “Leo ile konuştun mu?”

“Birazcık. Tam önümde oturuyordu ama konuşacak milyonlarca insan vardı. Peter Harper sandığınız kadar uzun değilmiş.”

Bernadette telefonu aldı. “Aman Tanrım, anne, Naomi çok güzel görünüyordu. Benim saçımı da onun gibi yapabilir miyiz?” Aralarında ufaktan bir çekişme oldu. Arthur susmasını ve telefonu ona vermesini istiyordu. Yastığıma uzandım, hem bu çocuklara duyduğum sevginin hem de istediğim zaman telefonu kapatabilecek olmanın tadını çıkardım.

“Delice bir şey duymak ister misiniz?” dedim. “Naomi ve Leo hiç çıkmamışlar. Hepsi filmin reklamı içinmiş.” Niçin çocuklarımla dedikodu yapma ihtiyacı hissettiğimden tam olarak emin değildim. Sanırım sadece birine söylemem gerekiyordu.

Bernadette'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu çok sinsice. Ve işe yaradı!"

Arthur tedirgin görünüyordu. Ekranın yarısını kaplayan yüzünü görünce, aklını sık sık nasıl bu kadar okuyabildiğini düşündüm. Kafasında bir şeyler dönüyordu. Neredeyse *tık tık* sesini duyabiliyordum. Gerçi bir keresinde okulda zorbalığa uğradığından emin olduğum zaman da aslında sandviçindeki yumurtanın sarısını dağıttığım için üzgün olduğunu öğrenmişim.

"Çocuklar. Dinleyin. Penny'ye bu gece orada olacağımı söyleyin. Havaalanından direkt oraya geçerim ve belki teyzenizin misafir odasında bir pijama partisi yaparız. Siz, ben ve Oscar'ım.

Neşeli çığlıklar sonrasında kavgalarına geri döndüler.

23. Bölüm

İşler sarpa sarmadan yirmi dört saat önce Laurel Ridge'e geri dönmüştüm. Şimdi dönüp bakınca Arthur'un canını sıkan bir şey olduğunu anlamıştım. Ne hissettiğini öğrenmeye çalışmıştım ama yeterince uğraşmamıştım. Acım o kadar uzun sürmüştü ki apaçık ortada olan başka bir meseleye yer açmak istememiştim.

Böyle bir gerçeğe yüzleşmek öyle utanç verici ki çünkü size inanmaya çalıştığınız gerçeklikle uyuşmayan şeylere karşı ne kadar kör olabileceğinizi hatırlatıyordu. Ben ve Vicky Miller için de aynı şey geçerliydi. İç çamaşırını bulmadan önce de biliyordum. Muhtemelen Ben'in bunları yapacağını da daha o yapmadan biliyordum. Sadece bilmiyormuş gibi davranmıştım.

Bu yüzden okul öğlen arayıp Arthur'un neden bugün gelmediğini sorduğunda, nedenini hem biliyor hem de bilmiyordum. Oscar'dan sonraki çarşambaydı. Her günkü gibi ikisini de okulun oradaki dönel kavşakta bırakmıştım. Görevliye bu kadarını söyleyince sustu. Bu tarz bir olayın okulda pek yaşanmadığını tahmin edebiliyorum ki sanırım bu yüzden aramak için öğlene kadar beklemekte sakınca görmemişlerdi. Nerede olduğunu bilmediğimi ama geri arayacağımı söyledim sonunda.

Ona mesaj attım.

Ben: *Arthur? Bana mesaj at lütfen.*

Tam bir dakika sonra cevap geldi.

Arthur: *İyiyim anne. Sadece bir şey yapmam lazım. Kızma lütfen.*

Ben: *Neredesin?*

Cevap gelmedi.

Telefonundan konumunu takip edebildiğimi hatırladım. Nasıl giriş yapacağımı hatırlamaya çalışırken beceriksiz parmaklarıma lanet okudum. Sonunda telefonum onu buldu. Harlem'deydi. On bir yaşındaki bir çocuğun evden bu kadar uzakta dolaşırken neler yapabileceğini düşünürken ürperdim. Derin bir nefes aldım ve daha net görebilmek için dua ettim. Tekrar baktım ve trende olduğunu gördüm. Daha yeni 125. Cadde İstasyonu'ndan geçmişti ve son durak olan Grand Central Terminali'ne doğru gidiyordu.

Şehre varmam doksan dakikamı alırdı ve o zamana kadar her şey olabilirdi. Penny'yi aradım. Açmayınca Leo'yu aradım.

“Selam.”

“Arthur kayıp,” derken ağlamaya başladım. “Yardıma ihtiyacım var.”

Kafam allak bullakken Leo daha mantıklı düşünebiliyordu. Bana evine geçmemi söyledi. Arthur'un konumunu görebilmek için uygulamaya giriş bilgilerini istedi, böylece Weezie ile onu takip edebileceklerdi. Bense dairesine girip bekleyecektim.

Söyledikleri mantıklı geldi. “Teşekkür ederim,” dedim ve şehre doğru yola çıktım. Bu evden kaçmak gibi gelmiyordu. Ne yapması gerekiyordu ki? Zorbalığa mı uğruyordu? Bir çeteye katılıp cesaretiyle kendini kanıtlamaya falan mı çalışıyordu? Bu, en nihayetinde, yoksa pornoyla ilgili bir şey miydi?

Yolda Kate'i arayıp okuldan sonra Bernadette'i almasını rica ettim. Ona bildiklerimi anlattım ve Bernadette'e bir şeyler uydurmasını söyledim. Adrenalin kaldıramıyordum artık, fikirlerim tükenmişti.

Arthur'un okul bahçesinden gizlice çıkıp tren istasyonuna yürüdüğünü hayal ettim. Trende bilet almış olmalıydı çünkü kredi kartı yoktu. İki kişilik bir koltuk seçmiş ve pencere kenarına oturmuştu muhtemelen. Yapması gereken her neyse onun için tüm cesaretini toplamıştır. Aklıma Ben'i bulduğu, Ben'in New York'ta olduğu ve onunla yüzleşme ihtimali geldi. En çok da, son iki yıldır olan her şeyi geçiririp duygularıyla başa çıkmasına yardımcı olmak için neredeyse hiçbir şey yapmadığımı düşündüm. Kendi kendine düzelen sorunlarmış, hadi oradan.

Mesaj geldi.

Leo: Onu buldum. Evimde görüşürüz.

Her şeyini kaybedip sonra bulmuş biri gibi hüngür hüngür ağlamaya başladım. Rahatlama duygusuyla gerçek dalgalar içindeymişim gibi hissediyordum. Yavaşladığımı ve insanların beni geçtiğini fark ettim. Kate'i aradım ve Triborough Köprüsü'nü geçene kadar ağladım.

Elimden geldiğince kendime çekidüzen versem de şiş gözlerim ve son bir saattir paçavra bluzumun koluna sildiğim kırmızı burnum pek de umurumda değildi.

Grip olmuş bir Carole King. Gidip Arthur'a sarılacak ve saçlarını koklayacaktım. O güzel gözlerinin içine bakacaktım ve sonra canına okuyacaktım.

Asansör açıldı ve kapıyı çalmadan içeri girdim. Arthur, Leo'nun yanındaki kanepede oturuyordu. Beraber *The Office** izliyorlardı. Leo beni görünce hafif tebessüm etti. Arthur'sa başının büyük belada olduğunu biliyor gibi görünüyordu.

* *The Office*: 2005 - 2013 yılları arasında yayınlanan Emmy ve Altın Küre ödüllü Amerikan komedi dizisi. (ç.n.)

“Özür dilerim anne,” dedi yanına oturup kollarımı ona sararken.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Ağlıyordu.

“Arthur, her şeyin üstesinden gelebiliriz. Her neyse birlikte üstesinden gelebiliriz. Atlatamadığımız bir çok acı olduğunu biliyorum ve bu benim hatam.”

Leo’nun gözlerini üzerimde hissettim.

“Onu nerede buldun?” diye sordum.

“Kaçak Grand Central’da herkesin ortasında donut alıyordu.”

Güldüm ve Arthur’a tekrar sarıldım.

“Şey, teşekkürler,” dedim Leo’ya. “Kız kardeşim açmıyordu ve başka kimi arayacağımı bilemedim.”

“Her zaman beni arayabilirsin.” Televizyonu kapattı ve Arthur’a dönüp, “Dökülmeye hazır mısın? Neler oluyor?” dedi.

Arthur ellerine baktı. Bana bakmasını sağlamak için çenesine dokundum ama orali olmadı. Bunun pornoyla ilgili olduğundan emindim.

“Benimle yalnız konuşmak ister misin? Leo olmadan?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Zaten buraya Leo’yla konuşmaya geldim. Benden nefret edeceksiniz.”

Korkmuş görünüyordu.

“Senden asla nefret edemem,” dedi Leo.

“Böyle bir şeye hakkım olduğunu bile sanmıyorum,” dedim.

Arthur derin bir nefes aldı. “Şey, babamın gitmesi gerçekten boktandı,” diye söze başladı.

“Arthur,” dedim.

“Üzgünüm ama öyleydi.”

“Haklısın tamam, devam et,” dedim.

“Önemli değilmiş gibi davrandın ama benim için önemliydi. Çünkü artık babam yoktu. Ayrıca sana bunu yapmış olması da baktandı.”

“Baktandı, katılıyorum.”

“Bu yüzden ne zaman geri geleceğini düşünsem, içimden bizi tamamen iyi ve ona ihtiyacımız yokmuş gibi bulmasını dilerdim. Böylece kendini aptal gibi hissedecekti. Bunu çok düşündüm. O olmadan da gayet iyi olduğumuzu.”

“Ki zaten öyle değil miyiz?” diye sordum. “Evet durum kötü ama en azından birbirimize sahibiz. Anneannen, deden ve arkadaşlarımız da bizimle.”

“Bırak konuşsun,” dedi Leo. Derin bir nefes aldım ve Arthur’un devam etmesini bekledim.

“Leo geldiğinde, babamın gelip onun yerine Leo’yu orada bulmasının ne kadar harika olacağını düşündüm. Arabasıyla evimize gelip seni ve Leo’yu verandada görmesi fikri hoşuma gitti, mutlu mesut şekilde.”

Bu acıtmıştı. Leo’nun beni izlediğini hissedebiliyordum ama onunla göz göze gelmeye cesaret edemedim. “Ve babandan böyle mi intikam alacaktın?”

“Bilmiyorum. Sanırım onu istemediğimizi bilerek tekrardan gitmesi fikrini sevmiştim. Evet, sanırım ondan öç almak istiyordum.”

“Hissettiklerinde gerçekten haklısın tatlım. Ve hayal kurmanın ve konuşmanın öfkeyi yatıştırmanın iyi bir yolu olduğunu düşünüyorum. Mesela ben yazarak bir süreliğine kontrol edebileceğim bir dünya yaratmaya çalışıyorum. Bekle bir dakika. Sen peki neden şehre geldin?”

“Leo’yu görmek için.”

“Bunu ona söylemek istediğin için mi?”

“Çünkü bizi terk ettiğinde her şey yeniden canımı yaktı. Ti-yatro oyununu o kadar da umursamıyordum. Ama sanki onun için önemsizmişiz gibi çekip gitti.”

Acımı Leo’dan gizlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çocuğum karşımda üzüntümü en derin haliyle ifade ederken hissettiklerim katlanarak artıyordu. Hislerimi saklamaya alış-kındım ama Arthur’u acı çekerken görürken kendi hislerimi saklamam ona saygısızlık olacaktı.

“Ben de öyle hissettim. Bunu ona söylemeye mi geldin? Bu çok cesurca.”

“Hayır. Şöyle aslında, oyunun olduğu gece Leo nasıl geçtiği-ni sormak için bana mesaj attı. Ve cidden çok iyiydim,” dedi Le-o’ya. “Gerçekten. Her neyse, bizi terk ettiği için ona kızgındım. Bu yüzden ona babamın tam perde açılırken geri geldiğini ve ikinizin tekrar birlikte olduğunuzu ve çok mutlu olduğunuzu söyledim.”

Sersemi dönmüştüm. Hâlâ konuşan Arthur’a baktım. Leo sessizdi.

“Üzgünüm,” diye tamamladı Arthur.

“Yani bunca zamandır? Ben’in geri döndüğünü mü düşünüyordun?” diye sordum Leo’ya.

“Üzgünüm,” dedi Arthur yeniden.

Leo ayağa kalktı, sanki birini incitmemeye çalışıyormuş gibi ellerini başının üstüne koydu. “Bu lanet olası bir şaka mı?”

“Sana kızmıştım.” Arthur’un sesi öyle cılızdı ki.

“Kalbimi kırdın dostum,” dedi Leo.

“Ah,” diyebilirdim sadece. Her şey yerli yerine oturuyordu. Sessizliği, düşmanlığı. Gerçekten Ben’in geri döndüğünü düşünmüştü. Ve son olarak: Leo’nun da kalbi kırılmıştı.

Arthur’u kollarıma aldım. Acı çektiğini görebiliyordum.

Beni şaşırtan bir huzur hissettim. Patlamadan sonraki sessizlik gibi. Çok derin bir sessizlik, daha önce tatmadığım bir sessizlik. Arthur'u anlıyordum. Neye üzüldüğünü biliyordum. Leo ile aramda olanlar beni şaşırtmıştı. Leo bir canavar değildi.

“Geri dönecektim,” dedi Leo Arthur’a. “Bunu daha açık nasıl anlatabilirdim bilmiyorum. Çok alelacele gittiğimi biliyorum, hayatım biraz böyle işte. Babanın bir pislik olması benim de öyle olduğum anlamına gelmez. Ve biliyor musun? Onun seni incitmiş olması senin de beni incitmen gerektiği anlamına gelmez.” Leo haklı olarak kızmıştı. Arthur’a daha da sıkı sarıldım.

Arthur kıpırdanarak ayağa kalktı ve Leo’yla yüz yüze geldi. Bir an olayın içinde değilmişim gibi hissettim, sanki ikisi ayrılıklarını atlatmaya çalışıyordu ve ben de sadece manevi destek için oradaydım.

“Leo, özür dilerim. Sanırım annem seni seviyordu ve ben onu korumaya çalışıyordum. Yalan söylememeliydim.” Dik oturarak, Leo’nun gözlerinin içine baktı. “Ve itiraf ettim.”

Leo bir süre sessiz kaldı. “Evet ama şu an tüm hayatımı bir kıyma makinesinden geçirmişsin gibi hissediyorum.” Mutfağa doğru yürümeye başladı. “Sanırım gitseniz iyi olur.”

24. Bölüm

Doksan dakikalık dönüş yolunda Arthur benimle arabada mahsur kaldığı için kendimi kötü hissediyordum. Duyguları ve öfkeyi yanlış yönlendirdiğinde neler olabileceği üzerine verecek çok fazla anne nasihatim vardı. Doğruların ne kadar değerli olduğunu ve yalanların nasıl yayılıp hayatı ele geçirebileceğini konuştuk. Babası hakkında muhtemelen daha önce söylemem gereken çok şey vardı.

“Babanın gitmesinin seninle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun, değil mi?” Bunu söylemek için nasıl iki yıl bekledim hiçbir fikrim yoktu.

Camdan bakarken, “Top yakalamada daha iyi olabilirdim,” dedi.

“Derek Jeter’ da olsan baban giderdi. Seni ve Bernie’yi seviyor. Sadece nasıl mutlu olacağını bilmiyor. Sen yeterince iyisin, Arthur. Sorun babanın kendini yeterli hissetmemesi.”

Arthur hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Tamamen dürüst olmamıştım. “Babanla evliyken, ben de senin gibi hissettim. Her şeyi mükemmel yaparsam mutlu olacağımızı düşündüm.”

“Ama anne, sen mükemmelsin.”

* Derek Sanderson Jeter, Amerikalı eski bir profesyonel beyzbol oyuncusu. (ç.n.)

“Öyleyim değil mi?” dedim ve ikimiz de güldük.

“Aşk, kazanman gereken bir şey değildir. Baban bizim yüzümüzden gitmedi, kendi tercihiydi.”

Arthur ağlayıp durmadan özür diledi. Ona itiraf etmenin ve bağışlamanın ve bağışlanmanın güzelliğinden bahsettim. O kadar çok konuşmuştuk ki, öğrendiklerimi düşünmeye fırsat kalmamıştı: Leo geri dönecekmiş. Leo’nun da kalbi kırılmış. Bu bilgileri tıpkı bir bulmaca ya da bir paket çikolatalı kraker gibi sakladım. Yalnız kaldığımda tekrar gün yüzüne çıkarıp tadını çıkaracaktım.

Bernadette’i Kate’in evinden alırken ona detayları daha sonra mesaj olarak göndereceğime söz verdim. Eve geldik. Çocuklar ödevlere oturdu, ben de köfte yaptım. Son *Harry Potter* kitabından bir bölüm okuduk. Sonrasında herkesin kendi yatağında uyumasında ısrar ettim.

Mutfağı temizleyip kapıları kilitledikten sonra kendime bir kadeh şarap doldurdum. Son on ayı bambaşka bir gerçeklikten değerlendirmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Leo, Ben’e geri döndüğümü, çocuklarımın ailelerine kavuştuğunu düşünmüştü. Ben’in geri geldiğini ve duygularımın değiştiğini sanmıştı. Hatta anlaşılmamız dışında kaldığı tüm fazladan gecelerde kiracıymış gibi görünmesi için para bile göndermişti.

Telefonumu sanki nabızı atıyormuş gibi elimde tutuyordum. Leo şimdiye kadar mesaj atmış olmalıydı: *Vay canına, bu gerçekten çılgıncaydı. Günümüz çocukları işte, değil mi?* Ama hayır, gerçekten üzgündü ve mesaj yoktu. Belki de üstünden çok zaman geçmişti. Belki o sırada başka birine âşık olmuştu. Bu hayal gücünü pek de zorlayacak bir şey değildi.

Bir ton mesaj yazıp sildim. Özür dilemem gerektiğini hissediyordum çünkü sonuçta Arthur benim bir parçamdı. Daha iyi bir anne olsaydım, belki de şimdiye kadar tüm bu öfkesini bo-

şaltmış olurdu. Ya da bu kadar kontrolcü olmasaydım, Leo'nun böyle kolay uzaklaşmasına izin vermezdim. Sonuçta sesli mesaj bırakabilirdim. Yıkıldığımı görseydi her şeyin yalan olduğunu anlardı.

Mesaj sesine irkildim.

Leo: *Söylemek istediğin bir şey mi var? Son 20 dakikadır mesaj baloncukları belirip kayboluyor.*

Pekâlâ, bu utanç vericiydi.

Ben: *Sanırım gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum. Olanlar için üzgünüm.*

Leo: *Hepsi için mi?*

Ben: *Hayır sadece son kısım*

Leo: *Yarın üç aylığına Yeni Zelanda'ya gidiyorum. Belki döndüğümde konuşuruz*

Ben: *Olur*

Ve bu kadardı. Daha mesaj atacak mı diye telefonu bir süre daha tuttum ama hiçbir şey yazmadı. Gerçekten sorun değildi. Şarabımı kış bahçesinin penceresinden karanlık şubat gecesini izledim. Çay evi bu gece görünmüyordu ama orada olduğunu biliyordum.

Sabah endişeli bir şekilde uyandım. Yeni bir gerçekle yüzleşmiştim ve bunu biraz sindirmem gerekiyordu. Çünkü kalbimi bu gerçekliğe kaptırırsam kesinlikle yok olacaktı. Böyle olabileceğini gösterebilecek pek çok kanıtım vardı. Olanları anemlere ve Penny'ye söylememeye karar verdim. "Güzel şeyler

olabilir” yazan bir şans kurabiyesi gibi saklamaya karar verdim bu bilgiyi.

Arthur’la daha yakından ilgilenecektim ve onun gibi incindi mi öfkeli mi diye anlamak için Bernadette’i yoklayacaktım. Bernadette hiçbir şeyi içinde tutmazdı. Yaşar, döker, yoluna devam ederdi. Patlamaları o anda gerçekleştirdi.

Aşağı indim ve kahve demlenirken en kalın paltomu giydim. Şubat ayında güneş daha hızlı doğuyordu. Sanki güneş de fazla zamanı olmadığını biliyormuş gibiydi.

Tam ortasında verandaya çıktım ve salıncağımda Leo’yu gördüm. Üzerinde bir denizci montu vardı ve yün şapka takmıştı. Elinde kahve termosu vardı.

“Günaydın,” dedi.

Ne kadar yakın olmam gerektiğinden emin olamayarak yanına oturdum.

“Soğuktan donmuş olmalısın,” dedim.

“Evet,” dedi.

“Senin Yeni Zelanda’da olman gerekmiyor mu?”

“Birazdan gideceğim. Gitmeden önce son kez izleyebiliriz diye düşündüm.”

Bana değil gündeğümüne bakıyordu, ben de öyle yaptım. Griliğın pembeye ve ardından koyu maviye dönüşmesini izledik.

Bana döndü. “Yani, bunca zamandır her sabah burada tek başına oturuyordun.”

“Evet.”

“Ve bense her sabah seni burada Ben’le hayal ediyordum. Onu benim yerimde, asla yapmayacağı şeyler hakkında aptal aptal konuşurken düşündüm. Seni eleştirirken. Senin yatağında. Çok kızgındım.”

“Beni görmezden geldiğini sanmıştım.” Fazla renkli kötü pijama altımın üzerinde duran ellerime baktım. Üstümdeki hardal lekesini gizlemek için kumaşı katladım.

“Nora.” Yorgun bir şekilde tamamen bana döndü. “Hakkımda bildiğin onca şeye rağmen bu nasıl mümkün olabilir? Bu tüm ilişkinizin bir yalan olduğu anlamına gelirdi.”

Ona bakmıyordum. Doğrudan gözlerimin içine bakarsa göreceklerinden korkuyordum. Başımınla onayladım. “En kötü kısmı da buydu. Bir noktada bunun mümkün olabileceğini düşündüm.”

Ağaçlara baktı ve bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Birkaç yapraksız dallara konan kardinallar dışında etrafta fazla kuş yoktu. Ayrıca ona söylemek istediklerimin artık hiçbir anlamı yoktu. «Neden?» sorusuna cevap vermek için kurduğum tüm olay örgüleri önemsizdi.

Ve o anda kafama dank etti. “Öylece tekrar Ben’le olacağımı mı sandın ciddi? Anlattıklarımı hiç dinledin mi acaba? Tanrı aşkına, filmi de mi izlemedin? Öğğk.”

“Biliyorum. Bütün gece bununla boğuştum. Ama sevdiğin bir çocuk sana bir şey söylediğinde, onu olduğu gibi kabul edersin. Ve siz bir aileydiniz. Çocuklarının tekrardan bir aileye sahip olma şansını asla mahvedemezdim.”

Elini elime doğru uzattı. Birbirlerine değen parmak uçlarına baktık. Hem el ele tutuşuyor hem de tutuşmuyor gibiydik. “Kocaman delice bir yalandı,” dedim.

“Öyleydi,” dedi. “Ve belki de burada olduğum süre boyunca bunun gerçekten benim olmasını hak etmiyormuşum gibi hissetmişimdir. Sanki geçici bir süreliğine verilmiş gibi.”

“Bunu mu?” diye sordum çürümüş sundurmayı ve salıncığın paslı zincirini göstererek.

“Hayır, bunun,” dedi ve elimi sıktı. Beni öptü ve her şey bir anda geri geldi. Mutluluk ve heyecanın baş döndürücü etkisi. Sanki yine geçen yıldıydık ve Leo verandada beni öpüyordu. Ama geçen yılda değildik. Anı yaşıyorduk ve artık yeni bir ben vardı.

Geri çekildi ama elimi bırakmadı. “Bu yüzden bugün gitmek ve sonra geri dönmek istiyorum. Buraya yani.”

“Tamam,” dedim. İçimden *Tamam!!!* dememe rağmen.

“Yani, geri geleceğimi bilmeni istiyorum. Ve geri dönme-yeceğimi düşünürsen de o zaman normal bir kadın gibi ‘Hey pislik, nasıl olur da geri dönmezsin?’ falan demeni istiyorum.”

Başım la onayladım. “Aynen böyle söylemeliydim. Bizi pek çok beladan kurtarırdı.”

“Fazla zaman kaybettik ve korkunçtu. Artık soğukkanlı kalma zırvalıkları falan yok.”

Salıncakta yanında oturmak o kadar güzeldi ki, dinlemekten çok hissetmeye çalışıyordum. Leo geri döneceğini bilmemi istiyordu. Leo geri gelecekti. “Peki,” dedim.

“Bak ne diyeceğim. Sana pek güvenmiyorum. O yüzden al şunu.”

Leo sol elimi tuttu ve parmağıma ince altın yüzük geçirdi. Romantik bir jestten çok, bir kaçağın kelepçelenmesine benziyordu. “Artık evliyiz tamam mı? Şunu kafana sok. Evleniyoruz.”

Kahkaha attım çünkü bu çok saçmaydı. Ayrıca göğsümden bin kiloluk bir acı kalkmıştı, hafiflemiştim. “Tamam, evliyiz,” dedim ve beni tekrar öptü. Bunun hayal edebileceğim herhangi bir düğünden daha iyi olduğunu düşünmeden edemedim.

“Bu annemin yüzüğü,” dedi. “Son üç saatte elimden anca bu geldi. Ama ben dönene kadar tak, sonra istersen sana daha büyük yeni bir tane alırım. Mermer tezgâhlarınla uyumlu olacak şekilde.” Başını yeni mutfığıma doğru çevirdi.

Garaj yoluna bir araba yanaştı. Leo ayağa kalkmak için hiçbir girişimde bulunmadan şoföre el salladı. “Yani buraya geri mi geleceksin? Laurel Ridge’de yaşamak ister misin?” diye sordum. Bir anda her şey anlamsız gelmişti.

“Elbette ve başka her yerde. Bunu çözebiliriz. Nerede olmamız gerekiyorsa orada beraber olacağız. Bu hayattan başka bir hayat istemiyorum.”

Bernadette verandaya çıktığında Leo’yu görünce donakaldı. “Annen ile evleniyoruz,” dedi Leo. Bernadette mutfak kapısını açtı ve, “Arthur!” diye bağırdı.

Arthur, Bernadette’e susması için bağırarak evden çıkarken üçümüzü salıncakta sallanırken buldu.

“Söyle ona,” dedi Bernadette.

“Evleniyoruz,” dedi Leo.

“Gerçekten mi?” diye sordu Arthur. Elimi kaldırıp ona alıyansı gösterdim.

Önce Leo’ya, sonra bana sarıldı. Hepimiz ağlıyorduk.

“Şimdi gidip üstünüzü falan değiştirin, sabahları ne yapıyorsanız onu yapın işte. Annenize veda öpücüğü vereceğim.”

25. Bölüm

“Biliyordum,” dedi babam onları aradığımda. “Zaten eksik bir şeyler vardı. Hem sonra onunla tanıştığımızda annene aptal gibi yaranmaya çalışmıştı.”

Annem ağlıyordu. “Öyle yakışıklıydı ki, senin için çok kötü hissettim. Doğruca o genç adamın gözlerine bakıp ‘Zavallı Nora bunu asla atlatamayacak,’ diye düşünmüştüm.”

Penny’yi aradığımda ise bana hikâyeyi iki kez anlattırdı. Bu hoşuma gitti çünkü sanki hâlâ hikâyeyi sadece kendime anlatıyor gibiydim. “Baksana, bundan bir yıl önce bu ilişkiye hazır değildin. Arthur sana bir iyilik yaptı. Leo artık geri döndü ve sen hazırsın.” Saçma ama doğruluk payı olabilirdi.

“Bunca zaman senin Ben’le olduğunu düşünmüş,” dedi. “İğrenç. Tanrıya şükür Arthur her şeyi itiraf etti. Como Gölü’nde bir düğün görüyorum. Clooney’ler de tatilde oraya gidiyor. Melissa’dan seyahat acentesine baktırmasını isteyebilirim. Sonbahar düşünür müsün? Ben sonbahar olsun derim.”

Küçük altın yüzüğüme baktım. “Bana fark etmez,” dedim.

Kate’i aradım ve Mickey işte olduğu için aramaya konferansla katıldı. Mickey adeta gelin kendisiymiş gibi kendinden geçti ve uçağı kalkmadan Leo’yu arayabilmek için telefonu kapattı.

Luke'tan mesaj geldi.

Selam. Ailemize hoş geldin. Jenn ile Leo artık üzgün üzgün dolaşmayacağı için çok mutluyuz. Yurt dışından döndüğünde hep beraber kutlarız.

Weezie aradı. "Söyleyecek söz bulamıyorum. Leo az önce aradı ve konuşmamız boyunca ağladım. İlk işimin kendime çekidüzen vermem gerektiğini söyledi. Ben de deniyorum işte."

Weezie önden Leo'nun gelişine hazırlık yapmak için çoktan Yeni Zelanda'ya gitmişti. Leo belli ki nişanlısına istediği her şeyi verilmesi için talimat vermişti.

"Hiçbir şey istemeyeceğimi biliyorsun," dedim.

"Biliyorum. Ve işin en güzel kısmı da bu." Tekrar ağlamaya başladı.

Mart ayı gelmişti ve çocuklar bahar tatiline çıkmıştı. Yeni Zelanda'da *Harabe*'nin çekimlerindeydik. Leo'nun Naomi'nin daha tatlı ve genç versiyonu olan Tatum Hunter'la başrolleri paylaştığı bir aşk filmiydi. Senaryoyu uçakta okumuştum. Yol boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağlamış ve dalgın gözlerle uzaklara bakıp durmuştum. Sanırım gerçekçi romantizm dedikleri buydu. TRC'de bu tarzda filmler olmazdı. Filmleri bir alt fantezi olarak izleyicilere dayanıklılık sunuyordu: Adam gidiyor, kadın üzü-lüyordu. Ama sonra *Bir dakika, kapkeklerim, arkadaşlarım ve ailem hâlâ yanımda. İyi olacağım*, diye düşünüyordu Adam geri döndüğünde kadını içmekten harap olmuş bir şekilde değil, neredeyse çok sağlıklı ve başarılı bir halde görüyordu.

Bu filmde ayrılan Leo'ydu, bu yüzden tüm ağlama sahneleri Tatum'a kalmıştı. Başlarda birkaç sevişme sahnesi vardı ama el-bette çekilirken izlemedik. Leo ve Tatum'un sahilde yürüdüğü sahne çekilirken üçümüz bir tepeden onları izliyorduk.

“O kızı öpmek zorunda mı?” diye sordu Arthur.

“Evet. Zavallı adam,” dedim ve kolumu ona doladım.

“Bu seni kızdırıyor mu peki?” diye sordu Bernadette. Sanki tanınmak istemiyormuş gibi güneş gözlüğü ve geniş bir şapka takmıştı. Ama aslında tanınmak istiyordu.

“Hayır. Sanmıyorum. Yani, sadece çok yakından izlemeyeceğim.”

Arkamıza bir minibüs yanaştı ve otel üniforması giymiş bir adam, “Siz Bay Vance’in ailesi misiniz?” diye sordu. Arabadan piknik malzemeleri indiriyordu.

“Evet,” dedi Arthur benden önce.

Post’tan birisi, Milford Sound’da bir teknenin arkasından çocukları yüzerken izlediğimiz anın fotoğrafını yakalamıştı. Başlıkta MEGA ÇİFT yazıyordu. Leo’nun annesinin alyansını göstermek için sol elimin fotoğrafını koydukları ayrı bir bölüm de vardı ve yazı gizli bir düğün yaptığımıza kadar devam ediyordu. Leo, basın ekibine yanıt vermemelerini söyledi. Böyle düşünmeleri hoşuna gitmişti.

Otelin havuz başında öğle yemeği yerken bize, “Her şeyden önce biz evliyiz. Verandada evlendik. Ama bu aynı zamanda bir düğün yapabileceğimiz ve kimsenin canımızı sıkamayacağı anlamına da geliyor.”

“Düğünü çoktan yaptığımızı sanıyorlar.”

“Sinsice,” dedi Arthur.

“Düğün hakkında konuşabilir miyiz? Fikirlerim var,” dedi Bernadette.

Bizi hem güneşten hem de meraklı hayranlardan koruyan bir çardağın içindeydik. Güneş kremi, atıştırmalıklar ve bir orkide vazosu ile tüm gün bizimdi. Bir şey istersek diye iki üniformalı adam dışarıda bekliyordu. Mayomu ve en sevdiğim

pareomu giymiştim. Ancak bu sabah Weezie'nin stilisti tarafından seçilen birkaç yeni, daha iyi pareoların bulunduğu bir kutu gelmişti. Boncuklu, püsküllü ve biraz rahatsız edici görünüyorlardı. Umarım adım attığım bu yeni hayatın bir metaforu değildirler diye ummuştum

Acaba Ben, Leo ile beni öğrenmiş miydi? Dünya üzerinde insanların *Post* okuduğu bir yerde olup olmadığını merak ediyordum. Her zaman küçük şeyler sunan benken, nasıl ondan daha büyük bir hayata sahip olabilmişim? Yardımcım olduğunu söyleyen bir adam yirmi santim ötede buzlu çayımı tazelemek için bekliyordu ve bunun oldukça hoş olduğunu söylemiydim. Ama hayatımla aramda mesafe istemiyordum. Kendi muzlarımı seçmek, kendi verandamdan gündoğumunu izlemek istiyordum.

“Ne düşünüyorsun anne?” Tüm düğün konuşmalarını kaçırmıştım.

“Sanırım Leo’yla evlenmek istiyorum,” dedim.

Leo gülümsedi. “Pekâlâ, bu içimi rahatlattı. Nerede olsun diye tartışıyorduk.”

Bernadette önerisini sundu. “Fransa’da bir şato kiralayalım. Louis’in yaşadığı o büyük saray gibi. Hem herkes orada kalabilir ve düğün arka bahçede olur. Saçlarını bir kraliçe gibi tepende yaparız.”

Yüzümden düştüğüm dehşet okunuyordu. “Başka bir seçenek var mıydı?”

Leo, “Ben diyorum ki, çay evinin önündeki çimlerde, ormana bakabilmemiz için kapılar ardına kadar açık evlenelim. Sadece ailemiz ve en yakın arkadaşlarımız gelsin,” dedi, Bernadette’in gözlerini devirdiğini gördü. “Ve süslemeler için tüm yetki Bernie’de olacak. Bütçe sınırı yok”

* Versay Sarayı’nda yaşayan Fransız kral XIV. Louis’e atıfta bulunuyor. (ç.n.)

“Düğünde çalacak grubu da ben seçebilir miyim?” diye sordu Arthur.

“Kabul.”

Yardımcım boş tabağımı şimdiye kadar gördüğüm en nefis taze meyveden oluşan bir tabakla değiştirdi. Hem bunu hem de bir arka bahçe düğününü yapabilirdim sanırım. Her şeye sahip olmak nasıl bir şeydi merak ediyordum.

26. Bölüm

Temmuzda evlendik. Leo ve Bernadette arka bahçenin tamamını beyaz ışıklarla donatmak için bir ekip tutmuşlardı. Leo ve Arthur beyaz keten takım giymişti. Bernadette ve ben de Weezie'nin seçtiği beyaz, askılı yazlık elbiseler giydik. Hava çok sıcaktı, bu yüzden son dakikada ayakkabı giymemeye karar verdik.

Başka bir renge gerek yoktu. Çay evinin arkasındaki orman, yeşilin tüm tonlarını sunuyordu. Üstümüzdeyse açık bir yaz seması vardı. Çay evinin açık kapısının her iki yanında da mavi ortancalarla açmıştı. Nikah masasının etrafında, Leo'yu görüş alanımda bırakacak şekilde dizilmişlerdi sanki. Temmuz ayındaydık ve Leo buradaydı ve bundan sonraki tüm Temmuzlarda burada olacaktı. Baktığımda gerçekten de mavi şey* buydu.

Törenden sonra mum ışığıyla donatılmış masalar, orkestra ve dans pistinin olduğu ön bahçeye geçtik. Yemek şirketi mutfağını ve verandamı devralmış olsa da her yer hâlâ evim gibiydi. Evi çevreleyen ağaçlar, daha önce hiç ihtiyacım olduğunu hissetmediğim bir mahremiyet hissi veriyordu. Laurel Ridge, bir ünlünün evlenmesi için mükemmel bir yerdi.

* Bazı inanışlara göre gelinler evlenirken, bağlılık, sadakat ve saflık sembolü olduğuna inanılan mavi renkte herhangi bir şey takmalı/giymeli/taşımalıdır. (ç.n.)

Luke, kardeşini nasıl gerçek bir insana dönüştürdüğüm konusunda kadeh kaldırmak için ayağa kalktı. Leo gözlerini devirip elimi sıktı. "Annem seninle gurur duyuyordu. Çok övünmemeye çalışırdı ama kendini tutamazdı," diye devam etti. "Ve içine girdiğin bu aile, sanırım en çok böbürleneceği şey olurdu."

Leo elimi tutup öptü.

Düğünde değişik bir kutlama havası vardı. Nedeni sadece davetlilerin bizi sevmesi ve mutlu olmamızı istemesi değildi. Muhtemelen ayrı ve mutsuz geçirdiğimiz zamanları bizimle yaşamalarıydı. Her birinin Ben'le evliliğime şahit olması ya da film versiyonunu izlemeleri olabilirdi. Luke ve Jenn, Kate ve Mickey. Bay Mapleton bile Leo'nun iyi bir adam olduğunu görüp içten içe rahatlamış gibiydi. Penny ve Rick, Leo'ya East Hampton'daki yıllık beyaz partilerine geleceğimize dair söz verdirdi. Bayan Sasaki ve kocası tüm gece dans pistinden ayrılmadı.

Weezie çakırkeyifti. "Geçen yıl burada Nora ile tanıştım," dedi aileme. "Çimlerini mahvedeceğimizden endişeleniyordu ve haklıydı da. Tüm bunlar yaşanırken de Leo'yla olanlar olmuş."

Martin, Candy ile gelmişti. Anlaşılan barışmışlardı. Herkese, "Tüm sorumluluğu alıyorum," dedi. "Burada çekim yapmak benim fikrimdi. Leo'yu doğrudan kapısına getirdim ve çimlerinde uyumasına izin verdim."

Leo ile yatağımda uyuyakalmıştım. Çünkü o artık yasalar önünde kocamdı. Çay evindeki çekyattaki gibi sarmaş dolaştık. Kafamdan atamadığım iki düşünce vardı. Birincisi, o dans pisti yaz boyunca tüm çimlerimi mahvedecekti. İkincisi, en güzel şeylerin her zaman bir şekilde geri gelmesiydi. Bu belki reklam-

lardan hemen sonraydı. Ya da bazen daha uzun beklemek gerekebilirdi. Ama zaman ve güneş ışığı beraberinde büyümeyi getiriyor ve hayat tam da olması gereken yerde baş gösteriyordu.

Kocam kulağıma, “Hâlâ uyanık mısın?” diye fısıldadı.

“Evet,” dedim ama içim geçmeye başlamıştı.

“Sonbaharda oynamayı düşündüğüm bir filmde Arthur’a göre bir rol var. Oğlumu oynayabilir.”

“Nerede?”

“İngiltere.”

Her şey planım dışında gerçekleşiyor ve tam olarak hayal edemediğim bir geleceğe doğru hızla ilerliyordum. Hayat sanatı taklit ediyordu, hayat da sanatı taklit ediyordu, sanat da hayatı taklit ediyordu.

“Bunu yarın gündeğumunda konuşalım,” dedim.

Teşekkürler

Nora doğaçlama yaptığı Oscar konuşmasında, hikâyesinin bu kadar yetenekli insanlar tarafından karşılanıp beslenmesinden dolayı minnettar olduğunu söyledi. Nasıl hissettiğini anlıyorum. Temsilcim Marly Rusoff'a bu kitap için gösterdiği yakın ve bitmeyen coşkusu için yürekten teşekkürler. Daha yetenekli veya daha şefkatli ellerde olamazdım. Editörüm Tara Singh Carlson ile çalışmak da çok heyecan vericiydi. Tara, tüm dikkatini kitabıma verip her adımda çok nazik olduğun için teşekkürler. Bana bu kitabı dünyayla paylaşma fırsatı verdiği için Sally Kim'e ve bunu gerçekleştirdikleri için G. P. Putnam's Sons'taki herkese, özellikle de çok sabırlı olan Ashley Di Dio'ya teşekkür ederim.

Yazmaya başladığım ilk zamanlarda beni yüreklendiren yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Lynda Cohen Loigman, Karen Dukess ve Steve Lewis. Siz olmasaydınız bu kitap hâlâ yüz sayfalık bir Word dosyası, portakalda vitamin kalırdı. Milyonuncu kez de olsa söyleyeceğim: Cömertliği somut kılan şeylerden bir tanesi de dünya üzerinde diğer yazarların çalışmalarına zaman ayıran yazarlardır.

İlk taslağı baskı altında ve para karşılığında okuyan, neredeyse yetişkin çocuklarım Dain, Tommy ve Quinn'e özellikle teşekkür ederim. Notlarınız, dürüstlüğünüz ve sürece olan ilginiz aslında bu projenin en sevdiğim yanıydı. Ve en sevdiğim aşk hikâyesinin başrol oyuncusu Tom, bana olan sonsuz inancın ve para karşılığı değil isteyerek okuduğun için sana teşekkür borç bilirim.

AŞK ÇAT KAPI GELİR, BİR BAKMIŞSIN EZBERLERİN BOZULMUŞ!

Nora Hamilton, mutlu sonla biten aşk senaryoları yazıp televizyon kanallarına satan bir senaristtir. Kocasını onu ve iki çocuğunu terk ettiğinde, karanlık hislerini kelimelere dökerek kendi hayatının senaryosunu yazar. Senaryo beyazperde için seçilir ve eski kocasını da “Yaşayan En Seksi Erkek” seçilen ünlü oyuncu Leo Vance oynar.

Film, bahçesindeki Çay Evi’nde çekilecektir; yani senaryolarını yazdığı, evliliğinin bitmesinde rol oynayan sığınağında. Çekimler bitince film ekibi vedalaşıp gider ama sonraki sabah Nora verandasında şaşırtıcı bir manzarayla karşılaşır: Gündoğumunu izleyen Leo Vance. Huzurlu bir hafta geçirmek isteyen ünlü yıldızın, Nora’nın hayatını değiştirecek bir teklifi vardır. Günlük bin dolar karşılığında bir hafta misafiri olmayı teklif eder. Bu, rutinlerden sapmak, bilinmeyen sularda yüzmek ve âşık olmak için yeterli bir süredir.

Aşkın formülünü herkesten iyi bilen Nora, acaba yeni hikâyesini mutlu sonla bitirebilecek midir?

“Çok kuvvetli... Zaaflar ve kusurlarla dolu mükemmel karakterleri olan bu kitapta, karakterler âşık olurken içten duygulara dokunuyor. Büyük bir başarı.” -Publishers Weekly

nemesiskitap.com

nemesiskitap | nora | masalperest

9 786256 947610

KDV’den muaf.